CEZARINA ADAMESCU

POVEȘTI PENTRU GEORGIANA

- ÎNVÂRTECUŞURI -

Editura SINTEZE

Coperta IV: desen de Ana-Maria Gîbu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA
Poveşti pentru Georgiana (Învârtecuşuri) / Cezarina Adamescu.-
Galați: Sinteze, 2010
ISBN 978-606-585-009-5

821.135.1-32

STAȚI PUȚIN SĂ MĂ PREZINT:

Da, eu sunt Georgiana Maria şi am venit pe lume într-o zi sfâtă din anul 2004: ziua Sfântului Gheorghe, purtătorul de biruință; îmi povesteşte mămica. Aşa trebuia să fie. În dimineața respectivă ea (mama) trebuia să meargă la serviciu, însă eu aveam alt plan. Eram nerăbdătoare să mă bucur de venirea primăverii, am izbutit.

Ce pitică eram, pozele îmi confirmă aceasta. Zâmbeam apoi bățoasă în cărucioarul meu iar surioara Andreea îmi cânta mereu. Acum nu mai are loc de cântecele mele ; la gradiniță am învățat cântecele, poezioare, am avut şi roluri cu ocazia serbărilor organizate. La bunica am doi cățeluşi, mă plimb cu bicicleta. Ştiu că tati şi mami sunt cei care mă iubesc. Bunicul, pe când trăia, îmi spunea mereu: păpuşă dragă. Am atâtea poze în care îl revăd alaturi de bunica, de sora mea, de mine… Uneori îmi este dor de el iar draga bunică mă alintă mereu.

Am planuri multe de viitor, gradiniță, apoi şcoală, joacă, of şi câte vor mai fi. Haideți mai bine cu mine în lumea mea, în lumea poveştilor…

Şi mă semnez: Georgiana Maria

POVESTIRI CÂT SE POATE DE FANTASTICE

PALATUL LUNII

Spun unii că stelele ar locui în Palatul Lunii. Mai ştii? Şi că palatul, n-ar măsura de-a lungul şi de-a latul decât mărimea unei galaxii. Acolo sosesc în fiecare dimineaţă stelele să se culce, după ce noapte de noapte îţi leagănă somnul cel dulce, într-un hamac împletit din sfoară subţire, din nouăzeci şi nouă de fire, să poftească cineva să se mire!

Razele lor trebuie să se odihnească pentru ca în seara următoare din nou să strălucească.

Alţii, firi mai glumeţe spun că stelele sunt drumeţe, nu stau locului niciodată, cutreieră bolta toată în carul ceresc. Şi dacă stau bine şi mă gândesc, cum îşi găsesc locul fiecare, fie în Carul Mic, fie în Carul Mare, pe Calea Lactee, îmi vine-o idee: socot că în Carul Mic stau stele pitice, în timp ce în Carul Mare – stelele gigant (mai voinice). Şi dacă nu mai rămâne loc şi pentru comete (care sunt tot corpuri cereşti ca nişte planete cu plete), nu-i nimic, acestea călătoresc pe cer ca-n arenă, călare pe trenă.

Steluţele sunt reci fiindcă stau noaptea afară, dar cea mai friguroasă este Steaua Polară.

Peste tot palatul întunericul este rege, asta se-nţelege, iar noaptea este regină. Luna este fiica lor cea mezină şi-i foarte bogată, ca o prinţesă adevărată.

Ea are o mulțime de slujitori care se numesc meteori.

Palatul e străjuit la porți cu luceferi care stau veşnic teferi. Unul e luceafărul de ziuă, iar altul de seară şi au grijă amândoi ca din palat să nu piară nici un asteroid.

Asteroizii sunt ghizii care te conduc pe coridoare dacă vrei să afli drumul până la soare. Din această pricină şi-au luat şi ajutoare: o cometă fără coadă, folosită ca iscoadă, pentru oaspeții care bat, vrând cu tot dinadinsul să intre în palat.

Se zice că orice copil când s-a născut, primeşte o steluță drept scut. Ea-l apără pe micuț de primejdii şi vise urâte şi-i călăuzeşte paşii pe cărări neştiute.

Fiecare este dator să-şi caute steaua lui strălucitoare ca neaua. Unii aleargă după ea întreaga viață dar niciodată n-o află la față. Din această pricină, orice stea pare puțin întristată. Rar vei vedea-o râzând sau zâmbind măcar, de aceea oamenii maturi se uită pe boltă cu jind şi din ce în ce mai rar. De ce? N-am habar.

Dar mai există norocoşi pe lume care-şi găsesc steluța anume, ba chiar o botează c-un nume şi dintre atâtea stele – duium, n-o mai pierd din ochi nicidecum.

Pe o stea nimeni n-o poate atinge, fiindcă imediat s-ar stinge.

Stelele nu tremură numai de frig ci şi fiindcă sunt foarte emotive sau tremurătoare. Unele sunt singuratice, dar altele stau strânse la un loc, de parcă ar ține un sfat lângă carul cu foc.

Uneori par atât de îngrămădite ca nişte policandre aurite, vegheate de a lunii făclie precum o strălucitoare tipsie.

În fiecare noapte luna, în hlamida ei de-ntuneric, învăluitor şi feeric, te poartă-ntr-o lume de mistere şi taine.

La palat, dacă ajungi în sfârşit, te simți ca vrăjit de imensitatea de stele şi-ți vine să le prinzi în păr drept inele cu piatră de hiacint, ori să le ascunzi în sân ca pe parmen-auriile mere, pentru ca apoi să le dărui, oricărui copil ți le-ar cere.

Vreți să ajungeți şi voi la palat?

Imediat.

Haideți să urcăm pe o stea fermecată şi vom ajunge acolo îndată.

Iar dacă nu aveți stea, călătoriți pe-o nuia, până-n povestea aceasta a mea.

FARFURII ZBURĂTOARE

Doamne, ce namilă de cer! Şi cum privesc copiii la el! E-un mister cum de atâtea ocheade, nu cade! Şi cum ne mai ține, fiindcă, vezi bine, de la o vreme, pe el zboară – cu miile – în loc de păsări – farfuriile. Ba, sub ochii uimiți ai unora trec şi sateliți. Pe rute directe zboară fel şi fel de obiecte.

Ce timpuri şi ce obiceiuri, să-ntâlneşti la fiecare pas OZN-uri! Uşoare şi grele de nu te mai poți învârti de ele.

Degeaba şi-au scos astronomii lunete şi hărți, OZN-urile taie aerul în bucăți. Taie hăul cu fierăstrăul. Taie cerul cu barda şi cu toporul şi îşi iau zborul. Cerul îl scurmă, lăsând o lumină în urmă. Poate un magician, voind să le-ajute, cu o baghetă le face pe rând nevăzute?

Cu un snop de raze strălucitoare, le-ajută să zboare?

Într-o zi, un copil a rămas de-a dreptul trăsnit văzând un asemenea obiect nemaipomenit. Şi până să strige după ajutor, obiectul dispăruse în zbor.

Ce comedie! Nici mie nu-mi venea să cred această şmecherie. Bună numai de aşternut pe hârtie. Teancuri de hârtie cât casa le-ar trebui specialiştilor de la Nasa. Şi un milion de baghete ca să dirijeze atâția sateliți şi rachete. Turnuri de control cu miile ca să urmărească farfuriile. Şi câte milioane de maeştri, să se-nțeleagă cu extratereştrii. Fiindcă aceştia vorbesc prin antene doar prin desene. Câteva triunghiuri, spirale, li se par mai normale. Preferă aceste feluri unice ca să comunice. Îşi aleg o națiune, un

popor, pentru a-l învăța limba lor!

Însă mie mi se pare complicat, de aceea mă întorc de unde-am plecat.

Eu cred că în curând, o să ai voie să zbori călare de-a dreptul pe nori!

Ai să-ți pregătești în ajun o farfurie cu fragi sau cu mure şi tuleo! în pădure. Şi până să te-apuce de părinți dorul, farfuria o să-şi ia zborul!

Acuma, farfuria aceasta, nepoate, ca să meargă ca pe roate, trebuie umplută cu tot felul de bucate alese, pe care tu, mofturos, le cam refuzi pe la mese. Dacă nu găseşti nimica în oală, să nu pleci cu mânuța goală. Ia un platou pe care aşează un ou. Un ouşor pe care l-a ouat o pasăre-n zbor. Un ou mititel cu pistrui pe el. Din care va ieşi în curând un pămătuf cu ochi de piper. Care va locui în cer. Va fi steaua ta călăuzitoare pe care ți-a dăruit-o în somn cineva. Va fi o stea puiutoare sau țiuitoare. Şi când o s-o zăreşti pe cer, o vei striga pui-pui şi-o vei agăța în cui. Într-un cui sau mai bine în vârful unui brăduț. De Crăciun ca să-ți aducă un an mai bun. Şi, firesc, pe Pruncul ceresc. Fără de care, în inima ta nu va fi niciodată sărbătoare.

Până atunci m-a apucat un dor nespus de păsările care nu ştiu unde s-au dus. Şi o să tot oftez aşa, cu ochii pe cer, bunăoară, până la primăvară.

Dacă nu ai nici ou, nici platou ca să zbori teleleu, suie-te pe spinarea unui zmeu. Şi ține-l de chică, poate-ți mai trece de frică.

Un zmeu, lucru comic zboară mai frumos decât un supersonic. Şi, ce-i mai agreabil e că poate fi decapotabil. Cum porneşti de pe pământ, te şi pomeneşti cu pletele-n vânt. Şi dacă-ți pui mintea, măi nene, poți să-i coşi în coadă şi pene.

Acuma ştiți că un zmeu cumsecade, nu şade decât în basme sau în balade, fiindcă acolo îi place lui să dezlege şarade. Însă mai poți găsi vreunul pe-aici, uitat în pod la bunici.

Îi dregi sfoara şi coama şi gata, poți să-i trimiți telegrama. Scrisă

cu litrere de-o şchioapă cu un ac de albine: Zmeule, ia-mă în cârcă la tine!

Între timp, eu voi sta de veghe până parcurgi vreo două-trei leghe. Voi sta de strajă pentru ca nimeni să nu rupă această vrajă.

SFARMĂ GÂNDURI

Sfarmă Gânduri era o maşină care mergea pe o singură şină. Fără benzină sau motorină, fără gaz la macaz şi fără ulei la motor. Dacă cineva insistă, pot spune că motor de tractor sau de vapor, nici nu există. Ea nu avea nici măcar roți, ci o traversă de patru-cinci coți care aluneca de-a lungul şinei subțiri. Nu prididеai să te miri când îi vedeai forma ciudată, ca o gărgăriță adevărată, puțin cam curbată, cu o înfățişare bizară din cale afară. Era vopsită în curcubeu încât mi-e greu să mă decid ce culoare îți lua ochii mai tare. Trebuie să vă spun că maşina era decapotabilă şi purta totdeauna un bidon cu apă potabilă sub caroserie, capabilă să-ți țină de sete şi uneori chiar să te îmbete, cu toate că era chioară-chioruță şi te lăsa în ploaie cam de căruță.

Un lucru absolut uimitor era că Sfarmă Gânduri avea un altfel de motor în stare să meargă chiar şi prin nămol şi uneori să te facă să zbori cu capul în nori şi să uiți cele mai banale întâmplări, de pildă, ce-ai mâncat azi dimineață, ce-ai târguit mai acătări de la piață, cu cine te-ai certat la serviciu sau la şcoală, dacă suferi de vreo boală reală sau închipuită, cum ar fi boala de chiulangită.

În sfârşit te puteai baza pe ea ca să uiți ceea ce nu-ți prea plăcea sau îți venea anevoie să-ți aminteşti. Pentru că, e lesne de înțeles, trebuie să te fereşti de anumite gânduri sâcâitoare care te bâzâie cât e ziulica de mare şi nu te lasă să te joci liniştit.

Motorul acesta ciudat de parcă ar fi fost adevărat, avea 3-4 timpi, nu ştiu prea bine, negreşit te putea duce cu închipuirea chiar la răscruce de gânduri, dacă îți pierdeai lesne firea.

Mare scofală! O să-mi spuneţi voi, fără sfială, apoi. Se ştie doar că goana gândurilor cere o herghelie de cai putere.

Un băieţel îşi pierduse paşii într-o sală goală-goală care răsunase ca o oală răsturnată cu gura în jos. Ce folos că depistase tot felul de urme bizare pe pardoseala de la intrare! Paşii lui, nicăieri! Şi doar îi avusese până mai ieri. Dincolo de sala paşilor pierduţi zburau herghelii de căluţi care se antrenau pe ring pentru joking iar dacă primeau o raţie de jăratic, ar fi participat şi la concursul de echitaţie.

Dragi prieteni, dacă veţi citi această poveste printre rânduri, veţi afla ce s-a mai întâmplat aseară cu această maşină bizară.

Până atunci, puteţi continua voi povestea, fiindcă mie mi s-au încurcat gândurile alandala şi mă perpelesc, de teamă să nu cumva să greşesc promiţându-vă marea cu sarea până când mama strigă: Culcarea!

PITICUL ŞI TIMPUL RĂPIT

Odată, un pitic, care ar fi putut foarte bine să încapă într-un ibric, invidios că nu crescuse şi el îndeajuns de voinic, nici înalt nici solid,chibzui puţin şi se hotărî să fure timpului veşnicia. Cu alte cuvinte, hotărî să-l oprească din loc, doar aşa va împrumuta ceva din măreţia celor fără de moarte. Citise el într-o carte, că numai aceia pot fi atinşi de nemurire, care vor şti să îngenunche timpul fără şovăire. Zis şi făcut.

Cum, necum, ghemui timpul cu pricina într-un pumn şi-l ascunse într-o cutie fermecată, fără cheie şi fără lăcată.

Apoi, ştiind că timpul zăcea într-un seif fermecat, piticul mulţumit, se puse pe aşteptat.

Dar, ca un făcut, zilele încetară să se mai scurgă. Încremeniră în loc şi nu voiau chiar deloc să se urnească, să lase ca până atunci, nopţile să le ajungă şi chiar să le depăşească.

Soarele şi el îşi pironi razele drept în sus. Norii dispăruseră sub coviltirul de cer, aşternând lăicer înspre apus.

Toate gâzele fiind surprinse în zbor, rămăseseră suspendate cu aripile deschise către zenit. În sfârşit, nimic nu mai era cum a fost, fiecare lucru care avusese un rost pe pământ acum şi-l pierduse într-un cuvânt:

Florile uitară să mai îmbobocească, albinele să roiască şi să zumzăiască, fluturii să colinde prin grădini şi peluze. Buburuzele rămăseseră mofluze, nemaivoind să țină rolul de muze şi de ursitoare la fecioare.

Nu mai existau nici secunde, nici minute, nici ore rotunde care să poată pătrunde în viața de zi cu zi, să măsoare, să işte, să adauge şi să crească, tot ceea ce pe pământ ar putea răsări cu un dram de mană cerească.

Ceasul rămăsese perplex, ca lovit cu leuca în plex.

Desigur, asemenea stagnare, amorțire, încremenire, avea efecte diferite pentru fiecare. De pildă: bătrânilor le convenea, fiindcă le prelungea viața şi chiar îi întinerea; copiilor le era necaz crezând că n-or să mai crească mari. Cei mari făceau haz că pot opri anii în loc, crezând că astfel nu vor mai îmbătrâni chiar deloc. Şi de altminteri, nimeni nu mai putea deocamdată să moară, bunăoară, nici cel mai bătrân dintre bătrâni.

Apa nu mai izvora din fântâni, focul uitase demult să mai ardă, în luna încremenită cineva aruncase o bardă (sau o halebardă?) care stătea suspendată la jumătate de drum. Amintirile tuturor deveniseră scrum. Ce mai, bucluc după bucluc. Un nuc, ale cărui flori se trecuseră de curând, se trezi refuzând cu vehemență să rodească până ce anomalia nu avea să se sfârşească. Vântul, care şi el suferea stând pe loc, găsi un ghioc şi se ascunse în el de supărare, să-şi amintească valurile de mare cu care se jucase pe plac. Un pitpalac îşi înghițise trilul ca să nu-şi strice stilul.

Piticul care venise timpului de hac, se bucura de toate aceste perturbări de natură şi râdea, cu pumnişorii la gură.

Acum i se părea că va deveni şi el stăpân peste toate, întrucât deținea taina celor întâmplate. Nu ştia că, de fapt, dispariția timpului putea şi pe el să-l afecteze şi nici ce avea să urmeze.

Dimpotrivă, se vedea chiar crescând uriaş cât un munte, putând

să ajungă până la cer, cu smocul de păr fluturându-i pe frunte. Că o să poată culege stelele câte una, să smulgă de pe cer chiar şi luna, să se înconjoare de cele mai mari bogăţii şi averi visate de-a lungul a o mie de seri.

Şi cum stătea el aşa, jumătate visând, jumătate sperând, timpul sechestrat în cutie, se strecură ca un gând şi scăpând din înlănţuire îşi reluă atribuţiile rânduite de fire.

Imediat prinseră de ştire toate fenomenele naturii. Răsunară urale, aplauze, chiote de veselie, să se ştie că timpul, din nou e prezent şi în orice moment viaţa se poate desfăşura, aidoma cu cea precedentă.

Povestea fiind prea recentă, pot să-mi aduc bine aminte ce s-a întâmplat cu piticul înfumurat şi fără de minte. El, de supărare s-a făcut şi mai mic şi când mai avea doar un pic până să dispară s-a prefăcut într-o gâză ce zboară.

Îl mai văd uneori aşezându-se pe unele flori şi vărsând lacrimi de rouă. Dacă nu-l ştiţi o să vă mai dau încă un amănunt: Când începe să plouă mărunt, piticul cel hoţoman, plânge aman de ciudă că planul nu i-a reuşit pe deplin.

Lacrimile lui au ajuns ca de pelin, amare, amare, fiindcă n-o să mai crească nicicând un pitic la fel de voinic şi de mare!

Ce-ntâmplare!

POVESTEA LUI SINGUREL

A fost odată un băieţel pe care-l chema SingurEl. Nu-l chema aşa după botez, însă numele lui avea un chichirez.

Îi plăcea singurătatea şi, vă spun cu toată sinceritatea, căuta un locuşor mai ferit, să rămână singur cu el. De aceea-i spunea SingurEl.

Nu era însă singur pe lume, ba, vă pot spune că era înconjurat de părinţi, de bunici, de unchi şi de mătuşici, de verişori şi verişoare, cât sub lună şi sub soare.

SingurEl se ducea la cinema ori pe terenul de sport şi, nici mort nu voia să fie însoţit de părinţi, la bazin sau la vreun magazin.

Singur la cofetărie, la patiserie, la librărie, la popicărie, la bazar şi la aprozar.

SingurEl petrecea timp berechet pe Internet, unde juca jocuri interesante ori de-a dreptul savante.

Gândurile, cuvintele, faptele lui, pe care nu mai aveai loc să le pui, le atârnase-ntr-un cui. Ce fel de cui mă-ntrebaţi? Din acelea pe care nici nu poţi să le baţi că sunt tari de cap şi când faci: jap! cu ciocanul se-ndoaie, pehlivanul şi nici cu arcanul nu poţi să-l scoţi. Cine poate îi dau câţiva zloţi.

Dar să revenim la SingurEl. Să cheme vreun coleg de-o seamă cu el sau mai măricel, vreun vecin cel puţin, pas! În privinţa asta era lasă-mă să te las.

Aşa, fără motiv, se temea să trăiască în colectiv.

De-aia o mătuşă îl poreclise SingurEl şi-acest nume i se potrivea ca o mănuşă.

Dar, de la o vreme, nu mai avu încotro şi trebui să părăsească această atitudine puştească. Era mare de-acum, purta cravată, costum, uneori papion, ca un cocon. Trebuia să iasă în lume, fără ironie şi glume.

Să cunoască tineri ca el, pe care să şi-i aleagă model.

Avea zece ani şi cei de vârsta lui erau fani. Adică adoratori, fie ai unui poet, cu mintea în nori, fie ai vreunui aviator care zbura în decor, sau ai vreunui sportiv nervos şi agresiv, care dădea gol după gol. Odată, la mall, SingurEl văzuse un arlechin şi se amuzase puţin. Era un comic destul de trist pentru un artist. Cu un ochi râdea iar cu altul plângea. Avea nasul roş şi o claie de păr portocaliu, iar costumul lui vişiniu era în carouri pictat de parcă ar fi fost tabla de şah pregătită pentru campionat.

„Acest personaj – gândi SingurEl – seamănă cu mine, niţel. E amuzant şi ştie giumbuşlucuri, o mie. Dacă aş fi mai îndrăzneţ, l-aş întreba cum pot să ajung şi eu aşa ceva.

Tocmai atunci arlechinul jongla cu trei farfurii albăstrii, apoi

le-a-nvârtit pe nişte bețe lunguiețe cu o viteză aşa mare, de ziceai că-s farfurii zburătoare.

Tare mult îi plăcea lui SingurEl de arlechihul acel.

Când ajunse acasă, vru numaidecât să jongleze la fel. Bietul de el!

Sparse-o duzină de farfurii, sparse chiar două, apoi găsi în frigider nişte ouă.

Dar am uitat să vi-l descriu pe acest năstruşnic băiat zvăpăiat. SingurEl era nici înăltuț, nici mărunțel. Era tocmai potrivit pentru un băiat reuşit. Mai mult, era ne-mai-po-me-nit!

Nici în cărțile ilustrate nu întâlneai aşa băiat şi jumătate. Era brunet, cu ochii căprui. Te pierdeai de dragul lui, când îl priveai şi pe loc îl înțelegeai. Dar el, cum v-am spus, pas, să stea la taifas, să caute prietenii printre copii sau printre oamenii mari. Purta ochelari. Într-un fel semăna cu vrăjitorul Harry, dacă-i scoteai ochelarii.

Şi de atât cât învățase avea coatele roase de bancă, de masă ori de birou, fiindcă, mai nou, îi cumpărase pupitru, unchiul Dumitru.

Şi cum vă spuneam, dacă nu mă întrerupeam, găsise ouă în frigider, şi vru să jongleze cu ele, aruncându-le înspre stele.

E de prisos să vă spun ce omletă a făcut pe pereți, pe gresii şi pe mochetă, pe bufet şi peste chiuvetă, încât ai fi zis c-au ouat duzini de găini prin vecini, toate odată, ca la armată. Voi să nu faceți la fel cu acest zvăpăiat SingurEl…

Până să vină mama de la serviciu, ghici ce-a făcut SingurEl?

A curățat şi a tot frecat la gresie şi la parchet ca un atlet, făcând flotări şi genuflexiuni şi alte minuni de figuri, cu soluții şi prafuri de curățat, până s-a lecuit de jonglat.

Şi după atâta zel, se plictisea din nou bietul SingurEl.

Ce-ar fi să-l invităm la noi până joi, să ne jucăm împreună până să dăm cu barda în lună?

Haideți că acuş are mintea coaptă şi abia vă aşteaptă.

O să vin şi eu cu el să mă amuz nițel.

Fără sfială, poate mai uităm de plictiseală…

DE-A V-AȚI JOACĂTELEA

Iacătelea! Măcar în treacătelea nu v-am spus despre jocul de-a joacătelea. Dacă nu-l joci frumos, o să te doară sufletul până la os. Ori , până-l plăsele, păcatele mele. El se joacă în unul, în doi, sau în câți vreți voi.

Este un joc frumos de nespus, aşa cum v-am mai spus. Iar dacă nu v-am spus, v-o repet: e ca un menuet, dansat într-o sală de bal sau de carnaval. Cum ce e menuetul? Voi n-ați făcut baletul? E un dans de epocă lent.

Un moment. Trebuie să vă zic, că jocul de-a joacătelea nu vă costă nimic.

Ei, poate un zâmbet-două şi câteva boabe de rouă. Pe obraz ca să faci haz de necaz.

Poate-un pupic de la un pitic din Ceata lui Pițigoi, aşa, ca voi.

Jocul de-a joacătelea, sau de-a joculea, îl joci pe alocurea. Prin casă, pe sub masă, prin grădină ori prin livadă. Dar să nu cumva să te iei cu orătăniile la sfadă, aşa, ca să te afli în treabă. C-atunci vin un moş şi o babă şi te ceartă. Şi-ai făcut-o fiartă. Ai făcut-o de oaie, pe senin sau pe ploaie.

Hai mai bine să-ncepem jocul, bătu-v-ar norocul!

Întâi şi-ntâi, dăm cu ghiocul, să vedem cine începe? Cum, Pepe? Iarăşi el? De ce? Fiindcă-i mai ştrengărel? Dar fie, măcar că s-a încurcat la poezie.

Hai, pune ghiocul la ureche. Ce se aude? Horă de paparude? Zvon de zâne zălude? De iele viclene, mişele, sucitoare de minți ale voinicilor cuminți? Buzduganul vestitului Zmeu pe care l-am întâlnit şi eu într-o duzină de cărți prevăzute cu hărți, ca să-ți indice peştera lui, unde piteşte o fată frumoasă de te uimeşte, cum de sălăşluieşte aici.

Haideți cu toți, pitici, voinice, voinici s-o eliberăm de aici.

Ei, dar m-a cam luat pe dinainte gura şi am uitat uitătura sau

cimilitura. Căci, de la o vreme, uit, uuuuuuiiiit de la mână până la gură şi mă trezesc singurică în bătătură, căutând nu ştiu ce. He, he, he! Mi-am amintit.

Bată-l focul, ghiocul! Prin el poți auzi un vuiet de mare de la 99 de leghe depărtare. Sau muget de-ocean nelumean (am vrut să spun nelumesc, dar nu vreau să greşesc rima, bat-o vina!)

Doar cât închizi ochii şi, cu ghiocul la ureche, poți afla o poveste despre pirați. Aşa că, ascultați:

DE-A PIRAȚII

Mai toți bărbații se joacă în copilărie de-a pirații. Unii, firi mai glumețe, sau mai îndrăznețe, se joacă până la bătrânețe. De-a lupii de mare, joc ce nu are a-se-mă-na-re! Toți vor să ajungă în mările lungi şi late de un kilometru şi jumătate (sau mai lungi, poți să mă contrazici, să le măsori atunci când ajungi să călătoreşti pe ele, ca printre stele). Îți trebuie măcar o coadă de peşte sau un cleşte de rac, un picior de brotac şi o mustață creață pe față ca să devii pirat. Neapărat.

Ah! Mi-am amintit! Nu uita solzii de chit, care, negreşit, te vor ajuta să urmezi cursul de piraterie. Fiindcă, se ştie, solzul de peşte sclipeşte şi foarte uşor devii sclipitor, fără să te oboseşti să toceşti sau să tocilăreşti.

Am aflat că Şcoala de pirați adevărați se face în Oceanul Atlantic. E foarte romantic să-nveți pirateria. Şi, asta-i şmecheria, să reuşeşti de la prima-ncercare, la examenul de lup de mare.

De care lup trebuie imediat să mă ocup în această poveste, că înainte mult mai este. Iar dacă merg înapoi, dau sigur de voi care mă aşteptați bosumflați. Că sunt bună de gură şi amintirea mă fură. Mă duce pe cărări neumblate, prin poveştile adevărate.

Nu mai amân şi vă spun: lupul de mare trebuie să fie neapărat bătrân. Ar fi inutil să lupți să devii lup de mare copil. E prea pueril.

Trec peste detalii mărunte cum ar fi, părul care-i cade rebel pe

frunte, o mustață groasă şi aspră şi un obraz brăzdat-brăzdat. Da-ți trebuie, iarăşi, neapărat, un petecuț negru la ochi, aşa ca să nu te deochi. E nevoie de o voce hârşâită şi dogită de tutun. Ai găsit-o, semn bun.

Ai nevoie acum de un tricou în dungi. Aşa, ca să se mire cei nătângi. Dacă ai găsit această recuzită învechită, drept ciubuc, îți aduc chiar şi o pereche de cizme de cauciuc. Un muc de țigară care se stinge pe buze va lăsa multe fețe mofluze. Sau mai bine o pipă. Numai să nu faci risipă de tutun, fiindcă ai de înfruntat imediat un taifun. Şi nu un taifun oarecare, ci un taifun pe mare, în care valurile stau călare unul pe altul până-n înaltul bolții iar vântul îşi arată colții. Şuieră şi învârteşte stropii sărați şi vai de bieții pirați a căror corabie scârțâie din toate încheieturile. Îi apucă toate căldurile când, pe punte, valul se-naltă cât ditamai munte.

Dacă şi catargul se-ndoaie, atunci au făcut-o de oaie. Rămân la discreția furtunii.

Spun unii că după asemenea ispravă, dacă n-ai naufragiat, negreşit ai scăpat.

Dar sunt voci (fără doar şi poate de proroci), care susțin că taifunurile vin şi pleacă. Şi-atunci ce să facă bieții lupi? Fiindcă de rupt, n-ai cum să le rupi cârma cu o biată furtună în marea zbuciumată şi nebună, ei apucă imediat parâma şi aruncă ancora până la țărmul îndepărtat şi gata! Au scăpat.

Pe când noi, uzi şi aproape goi, clănțănind de frig, abia-abia ajungem pe dig, sătui de mare şi de pirați falşi sau adevărați.

Căci vă spun din intuiție: în mările noastre, pirații-s pe cale de dispariție. Şi nu mai vezi nici un cap de mort pe catarg, oricât de mult ai naviga în larg.

Meseria aceasta, veche de când lumea şi care nu avea pereche odinioară, astăzi e cam uitată. Şi dacă n-ar fi legată de atâtea poveşti şi amintiri marinăreşti, bună sau rea, nici nu s-ar mai pomeni de ea.

Astăzi pirații trăiesc pe uscat ca frații. Şi-au schimbat domiciliul şi stilul. Nu mai jefuiesc vapoare, corăbii, ci taie frunză la câini şi dau mămăligă la vrăbii şi la căpcăuni. Din când în când, schimbă decorul şi lucrează cu

laptopul sau calculatorul. Nu mai jefuiesc nici băncile bogate, căci au la dispoziție bănci de date.

Şi-apoi cum că mai fure ca-n pădure, ca-n codru verde? Fiindcă n-au ce pierde, fură de-a dreptul conceptul unei mari acțiuni pe Internet şi apoi îl vând set cu set şi cifră cu cifră unui concern străin ca un basm pe care îl asculți cu entuziasm. Bun de adormit şi pisoi, dară-mi-te pe noi!

Oare?

Haideți să le întrebăm pe vrăjitoare.

DE-A VRĂJITOARELE

Pur şi simplu mă asurzeşte, iarba aceasta când creşte! Bat-o vina, parcă ar vrea să întreacă lumina!

Un cal răpciugos ar paşte-o bucuros şi ar deveni viguros. Din gloabă, numai bună de cărat într-o roabă, s-ar preface măcar într-un năzdrăvan armăsar.

Aşa că, dragi copii, nu pierdeți timpul degeaba şi cosiți iarba. Că şi-a uitat măsura, aşa cum am uitat-o şi eu, când m-am luat cu gura şi n-am ridicat măcar o căpiță. În curte sau în poieniță. Dacă o culeg fir cu fir, mă aleg cu o bluziță de mohair. Sau cu o vestă velur, verde pur. Te asigur, nu vei părea filfizon dacă-ți croieşti din iarbă un palton. Sau un veston din gazon.

Iarba, vă spun fără glume, mi-a dat o lecție grozavă despre lume.

Cum poate ea, la adică, dintr-o sământă atât de mică să crească aşa de voinică? Doar o furnică poate să-mi explice, se-nțelege, după ce lege se conduce şi cum ştie când trebuie neapărat să se usuce.

O altă întrebare, deloc uşoară e, de unde ştie dumneaei când trebuie să răsară? E-un mister, cum se îndreaptă singură cu creştetul către cer. Străpunge pământul dintr-o mişcare, să ajungă raza aceea de soare.

Câte legende nu s-au născut despre animalele care iarbă au păscut şi au crescut peste noapte cât şapte. Datorită mustului dulce al ierbii au făcut coarne şi cerbii. Până şi melcilor le-au crescut cornițe datorită firelor de romanițe.

Dacă pasc pe un tăpşan verde mănos, vitele dau lapte foarte gustos. Iar oile de la stână fac brânza mai bună. Găinuşele când o ciugulesc, parcă întineresc şi mai bine clocesc. Ouă de aur, poate, cum am auzit eu într-o carte despre o gâscă (sau despre o muscă)? Iar nu mai ştiu, aşa că nu mai fi cusurgiu. Iar cocoşii, dacă mănâncă iarbă-n ogradă se iau la sfadă.

Nu mai vorbesc de fierturi care-s bune pentru bătături. Încât toate babele cumsecade, caută fără încetare iarbă de fiare.

Dacă o găsesc pe răzor, îşi iau caii-n spinare şi se fac vrăjitoare.

Dacă tot am vorbit despre iarba de pe răzoare, de ce n-am vorbi despre vrăjitoare, aşa cum ne-am propus. Călare pe mături ori pe fus.

Vrăjitoare dacă vrei să ajungi şi duhurile rele să le alungi, îți trebuie neapărat iarbă de matostat (sau piatră de matostat, na, c-am uitat!) Astfel, îți pui la mezat tot ce ai învățat la şcoala de vrăjitori la care te-ai dus uneori. Cum să fabrici licori ca să vindeci de lingori. Dacă n-ai fi chiulit ai fi aflat mai multe, negreşit despre această profesie rară. Ah, mă-nfioară, doar când aud. Că eu m-am născut la Adjud şi acolo, pas să mai existe asemenea făpturi. Poți să juri că au dispărut una câte una. Aşa că nu m-ați prins cu minciuna.

Să tămădui de dor, mă tem că nu-i uşor. De alean, vindeci doar cu şofran, care, de galben ce este, nu are loc în poveste.

În fine, cu câteva fire de iarbă puse să fiarbă şi cu câteva vorbe bolborosite în barbă, obții, negreşit, tot ce ți-ai dorit!

Țac-pac, leac şi babe colac!

Fiindcă de veacuri, lumea s-a tămăduit totdeauna cu leacuri. Hai să vedem ce leacuri avem, să ne pronunțăm cum trebuie să întrebuințăm buruienile de leac dacă, vrem să ne vindecăm acu-acu cel puțin un veac.

DE-A LEACUL ORI DE-A BERBELEACUL?

Vrăjitoarele coboară de-a dreptul pe bageacul ori vin de-a berbeleacul să-ți dea leacul? N-o să afli, cât veacul.

În schimb, vraci iscusiți au tratat neîncetat maladii apărute la bunici şi copii. Să te ții, ce de minunății aduceau vracii adunate din cele patru împărății, de la răsărit la apus şi de la miazănoapte la miazăzi.

Cu o pană de iepure şchiop vindecau un miop. Cu o tărtăcuță de dovleac – veneau de hac durerii de stomac. Gheara de pisică era foarte bună pentru frică. Te descântau cu ea şi teama-ți pierea.

Laba de gâscă uscată se folosea în armată la pifani sau boboci, numai că trebuia s-o toci. Aripioarele de foci făcute pilaf te fereau de orice perdaf. Piatra de pe dinții unei furnici te vindeca de băşici. Cu găluşti de urzici, ghici ce se vindeca, mai ales duminica? Gâlcile-mătâlcile, întoarse cu furcile, de se speriau curcanii şi curcile.

Cine n-a auzit de praf de spuzit sau tinctură de asurzit?

C-o limbă de pui gălbui cățărai pistruii în cui. Cornița de melc codobelc amestecată cu mătrăgună era bună pentru somnambuli, să nu mai latre la lună.

Iar o ciupercă bercă sau bearcă (udă leoarcă de ploaie care abia se ținea să nu se îndoaie) – fără jumătate de pălărie, mi-a folosit odată şi mie, la păstrat un vis din copilărie.

În trecut lumea lua ca vitamină un pahar cu stropi de lumină.

Ca hapuri şi alte buline, adierile line de vânt. Într-un cuvânt, îşi puneau prişnițe şi comprese cu suave flori de mirese.

Atenție! Pentru cine nu voia să citească basme se foloseau cataplasme.

Nu exista farmacie ci doar spițerie. Iar spițerul făcea întotdeauna pe cavalerul şi te îmbia cu licori preparate din flori, (sau din praf de meteori?).

Uneori, lucru constatat, în loc de ventuze, bolnavului îi erau aplicate dulci cuvinte pe buze.

În loc de duşuri reci se foloseau idei din capete seci.

Pentru orice nevralgie se făcea tratament intens cu poezie. Câte două-trei versuri pe oră, până intrau în horă. Şi pentru absolut orice maladie, se aplica o meloterapie, adică terapie prin muzică bună, care te fereau de minciună.

Sfecla sfeclită pe jumătate se aplica în bolile digestive dintr-o mie de motive. În primul rând, cine o mânca, n-o mai sfeclea. Dacă o mâncai rasă, imediat simțeai că nu-ți mai pasă.

Un pistrui de bibilică nu strică la tine să ai, ca să te simți ca în rai. Iar o pană de ghionoaie poate repede să-ți înfoaie chelia. Întrebați pe bădia Marcel care a încercat-o şi el. Şi-atât a ajuns de înfoiat încât a zburat în înalt ca şi cu un balon umplut cu ozon.

Odinioară, ce mai, nu era deloc grav să fii bolnav, fiindcă găseai în natură leac pentru orice vătămătură. În ziua de azi, pas de mai vinde castane la coconi şi cocoane.

Se vede de la o poştă că medicina a luat un asemenea avânt încât nu mai sunt nici vraci, nici bolnavi închipuiți, iar medicii sunt cât se poate de fericiți fiindcă au de-a face doar cu bolnavii sadea, care, nu-i aşa? dacă nu ar fi, nici n-aş mai avea eu ce povesti…

Şi uite-aşa, cu vracii, cu leacul, m-am dat de-a berbeleacul, de trei ori peste cap, am mai luat câte-un hap şi, de copilărie furat, m-am vindecat!

DE-A VÂNTUL CU TOT AVÂNTUL

Dar să nu-mi uit cuvântul să vă povestesc ce năstruşnicii a făcut vântul.

Dintre toate câte sunt pe pământ, cel mai năstruşnic mi se pare hoțomanul de vânt. Mare pişicher! Bine, dar el sălăşluieşte în cer, îmi veți spune râzând şi uneori bate stingher pe la uşi, ca acuşi! Şi nici nu-i făptură

măcar, ci fenomen natural. Are însă nişte plete bogate unde ascunde toate lucrurile furate.

Într-o zi, hoţomanul a şterpelit, după spusele bunicii, chiar şi rochiţa rândunicii. Se-nfuriase aşa de tare, nu se ştie pe cine, că spulberase un muşuroi de furnici chiar de sub boticul pofticios al unui arici.

Altădată se apropiase tiptil şi înşfăcase un fes de copil. Nu mai spun câte batiste, mănuşi nu smulsese dumnealui de la mătuşi, câte năframe, fulare – de la domnişoare! Ce de zmee rămăseseră fără coadă numai fiindcă fuseseră trimise în cer ca iscoadă!

Câţi domni serioşi nu s-au pomenit fără pălărie, nici nu se mai ştie.

Iar odată, o bunică pe stradă, s-a trezit fără broboadă.

Câte plete şi chice nu fluturase complice, câte nări nu fremătaseră-n vânt, şi, mai ales, câte boacăne nu făcuse el pe pământ!

Spulberase ţărâna, nisipul, tencuiala, ţigla de pe acoperişe, trimisese rafale piezişe în toate cele patru direcţii cardinale şi mai ales împinsese corăbii pe mare, în depărtare. Îndeosebi, mării îi spumega valurile care se azvârleau ca turbatele să înghită cu limbile lor, malurile.

După asemenea năstruşnicii, prindea să adie spicul de grâu în câmpie, să împrăştie umbreluţele de păpădie, să tremure frunze de stejar în păduri de puteai să juri că nu el făcuse, cu pletele lui hoaţe, atâtea boroboaţe.

Uneori părea că încremeneşte pe loc, dar nu pot să vâr mâna-n foc pentru că imediat îşi revenea din apatie şi dezlănţuia o adevărată stihie.

Vârtejuri de frunze şi praf alergau ca năuce peste uluce.

Alteori, dădea de-a dura mingi mari de ciulini, ghemotoace de spini în Bărăgan, de ziceai că s-a iscat vreun uragan.

Vântul ştia să cânte pe mai multe voci, şuierat, subţire, molcom, abia mişcând crenguţele-n pom, mugea tare ca o fiară înlănţuită în fiare, se zbuciuma şi gemea răguşit de-ai fi zis că tot trupul îl doare iar uneori se apuca de tuşit.

Cu toate acestea, vântul nu-i lipsit de pitoresc în peisajul pământesc. Şi chiar ceresc. Oamenii au nevoie de el şi-l folosesc ca pe o forţă uriaşă

la învârtitul morilor de vânt, cântate de toți poeții de pe pământ. Şi chiar de prin alte galaxii, aşa să ştii.

Uneori el adie o boare, te răcoreşte de arşiță şi dogoare, când stai prea mult la soare.

Inteligența umană a descoperit, în sfârşit, şi energia eoliană (a zeului Vânt numit şi Eol) – pe care, fără ocol, o folosesc în văzduh, pe sol şi pe apă, să-mpingă cu ea corăbii cu vele, dirijabile cu nacele, aeroplane numite uneori deltaplane.

Nu-mi închipui defel ce s-ar face omenirea fără el.

Cine, în pripă, ar mai purta poezia şi cântecul pe aripă?

Cui i-ar mai închina poeții, cu vocea lor suavă sau gravă, imnuri de slavă?

Cine ar mai spulbera foi de caiet ca pe-un buchet de flori dăruite oricui, poți să-mi spui?

JOCUL DE-A VENTRILOCUL

Bătu-l-ar norocul! Ventrilocul e o ființă peste putință de descris. E o arătare de vis. Ciudată la prima vedere, care, călare pe-o lumânare, în timp ce mănâncă o turtă, vorbeşte din burtă.

Doar atât? Bine că nu vorbeşte din gât! îmi veți spune, anume ca să mă încurcați.

Stați şi-ascultați. Ventrilocul nu ştie altceva întreaga ziuă decât să bată apa în piuă sau în pivă, fiind o fire guralivă, îi dă într-una cu gura (adică cu burta până i se termină turta), de te apucă o tremurătură ca atunci când înfuleci o murătură şi trebuie să bei iute iaurta sau iaurtul, până se descoperă furtul murăturii şi hoțul e prins tocmai la marginea pădurii.

Tu-i spui să tacă un pic şi el vorbeşte peltic.

Tu-l rogi să se oprească, până stă soarele să mijească şi el turuie

necontenit braşoave culese din bătrâne hrisoave. Vorbeşte despre măr, despre mară, despre cum e pe-afară, despre peşti plimbându-se în caleşti, despre lup, despre lupă, mare amatoare de supă, cu un calup sau calupă de unt sau de friptură care-ți pică mură în gură. Apoi mai spune despre port şi poartă, tortul care nu are toartă, circul de lângă circă, încât mă mir că n-a ostenit încă şi nimeni nu i-a dat o brâncă să tacă, fiindcă nu se află la clacă.

-Cum de reuşeşti să născoceşti atâtea poveşti, nu te plictiseşti să scoți din burtă cuvinte? Măcar de le-ai scoate din minte!

Dar el dă-i şi dă-i înainte, cu un noian de cuvinte.

Pe la toacă ia repede-un toc, ciudatul ventriloc şi începe să scrie-o poezie. Ce de hârtie în ghemotoace aruncă încolo şi-ncoace, cocoloaşe mici de prisos, fiindcă dumnealui e pretențios şi nu vrea ca opera-i genială să semene cu o aiureală.

Dacă vede că nu-i merge cu literatura începe iar să-i dea des cu gura, fără să o deschidă de parcă i-ar fi plină cu o arahidă. Nici buzele nu le mişcă, parcă joacă Arişcă şi Arol pe stomacul gol.

-Stai o leacă – îi răspunde o neneacă, adică o tanti cam grasă, am un leac pentru tăcere: brânză rasă cu miere.

Dar cu o asemenea limbariță rară, nici o rețetă nu-i destul de amară sau dulce să-l facă să renunțe sau să se culce.

Atunci, ce-i de făcut? Cum să vă ajut să scăpați de o aşa gălăgie şi de un ins atât de aprins încât i se bat turcii la gură? Ce tupeu!! Ce alură! Ce îndrăzneală, fără tocmeală să turui cuvintele de la cap la coadă şi de la coadă la cap, atât cât încap într-o burtă nici lungă nici scurtă, nici mică nici mare, dar destul de încăpătoare cât un dicționar foarte rar.

Aşadar, cum să te joci împreună cu pruncii de ventriloci când ei posedă un harem de cuvinte de lemn, de lut, de cerneală (ce pricopseală!), de fier beton sau de carton. Cuvinte de tablă care le vin automat ca la televiziunea prin cablă (cablu adică, sau satelit). Negreşit, dacă ar fi un concurs, nici un urs n-ar da curs invitației de a se duela în cuvinte, în plină vară fierbinte!

Dar voi, cel târziu până joi trebuie să învățați cuvinte noi, cuvinte frați şi surori, cuvinte-n culori, cuvinte lungi ca nişte prăjine cu rochițe-n buline, cu berete verzi, din ochi să le pierzi, cuvinte perechi, omonime, sinonime, antonime care nasc rime, care-ți dau bătaie de cap uneori. Şi de ce nu, fiori, fiindcă-ți par fioroase, într-atât sunt de simandicoase. O să le învățați pe dinafară să nu vă facă de ocară un biet ventriloc şi să câştige concursul ca să sperie ursul!

DE-A ARTIŞTII

Nu poți un deget să mişti fără dai de unu-doi artişti. Căci rişti să rămâi cu inima strânsă şi plânsă. Însă artiştii întâlniți sunt întotdeauna ne-mai-po-me-niți!

Las' că se poartă şi artiştii prieteni la toartă, artiştii camarazi care stau de strajă ca nişte brazi la uşa sufletelor noastre, ferindu-le de dezastre. Pentru că, ce dezastru mai mare vrei, decât să duci lipsă de menestrei? Fără ei, pe suflete s-au aşterne doar funigei. Să duci lipsă de muzicanți savanți care cântă, după cum le poruncesc regii, după solfegii, sau după plac, fac numai arpegii.

Artiştii, cum am mai zis, sunt ca îngerii în Paradis.

Niciodată,niciodată n-ai să vezi trist un artist chiar dacă e baletist sau solist la Ateneu, încât e greu, se ştie, să le vorbeşti despre melancolie. Mai bine de poezie, de lună, de stele. Şi oricât ar fi timpurile de grele, nimic nu-i atinge, arta lor măiastră totdeauna învinge.

Orice artă, spun eu, vine direct de la Dumnezeu. Ea este mai presus de fire, un crâmpei de dumnezeire.

Iată, de pildă, un balet sau un menuet! Ce grație, ce splendori de culori într-o sală de marmură sau într-un palat de mărgean diafan! Îți mai alungă din alean.

Eu cred că Dumnezeu de câte ori este trist, inventează un artist. Şi

nu doar atât, să-i țină de urât, cât de nevoie de frumusețe care-i şi ea o tinerețe fără bătrânețe, adică o veşnicie, se ştie.

Îngerii au făcut rima dată balet dansând în duet, cum v-am zis, acolo, în Paradis. O minunăție, un vis! Cum credea inegalabilul Dante, îngerii dansează pe poante. Şi uneori te pot ridica şi pe tine de subțiori, până la nori.

Însă acum copii dansează balet pe internet. Iar principala lor atracție fonică e din ce în ce mai electronică. Las' că te electrocutează complet, dar nu se mai poate dansa pe ea menuet. Ce hărmălaie! Ce zaiafet, ce gălăgie, încât bunicii capătă fonofobie. Adică teama de sunete acute. Şi dacă nu-i cineva să-i ajute,în curând vor scoate sunete mute.

Poți să spui tu vrute şi nevrute, dar nimic nu se compară cu muzica uşoară. Bunăoară, un şlagăr la modă face cât Împărăția lui Papură Vodă!

Vezi mata, e ceva să înveți să cânți tra-la-la.Să fii tra-la-la e şi mai dihai, însă nu-i bai!

Unii par să scoată aceste cântece direct din pântece. Ei cântă din bojoace ca din polobace. Cât îi ține gura de se dă şi pătratul de-a dura. Sau cercul-bercul capătă cucuie de muzica asta tehuie!

Nici o sută de descântece nu-s de ajuns pentru ca un şlagăr să ajungă printre cele mai frumoase cântece în top. Şi atunci, hop! Se plimbă prin gura tuturor, toți îl fredonează în timp ce suspină şi oftează. Iată, de pildă, lambada, care om n-a dansat-o sau n-a fredonat-o în timp ce trecea strada? Sau când spăla cada voind să facă un duş, nițeluş contrariat că năpârstocii îşi spărgeau bojocii pe diverse voci. Ce să-i faci! Năpârstoci!

Alt artist, care cunoaşte ce-i al artei chinul, este dumnealui, Arlechinul. Nici să-l tai nu stă pe loc şi se mişcă de parcă ar fi înghițit o găleată cu frişcă şi acum îl frig tălpile ca pe jar. N-ai habar cum țopăie şi sare, face tumbe şi iar cade în picioare, de parcă are spini în talpă şi-l doare. El plânge, deşi nu e hâd, doar ca să mă facă pe mine să râd. Şi cu cât plânge el mai vârtos, cu-atât se face sufletul meu mai luminos. Când râde cu gura până la urechi, lacrimi perechi i se înnoadă-n bărbie. O grozăvie!

Deşi în cap nu are tărâțe, acesta-i e rostul: să facă pe August Prostul, să se schimonosească, pentru ca oamenii să se înveselească. Şi iată că nu-mi pot reține suspinul: tare mi-e drag Arlechinul!

Şi nu-i chip. Căci mă cuprinde dorul de Măria Sa, Actorul. Copilul teribil, care în mod miraculos întoarce lumea pe dos şi te face să trăieşti o mie şi una de poveşti. Cu vrăjitoare, cu zâne, cu fete cadâne, cu miriapozi pe calapozi, cu goange pe chitoroange. Cu maştere, urâte şi rele din naştere, cu Patrocli şi Lizuci, precum şi cu alte duduci şi căței de prin Dumbrăvi minunate, unde să se rătăcească spectatorul pe înserate.

Meriți sudalme dacă nu bați din palme la orice spectacol care e de-a dreptul un miracol.

Iar actorul, tânăr, frumos şi bătrân, rău şi bun, gingaş sau vampir, îți oferă, ce chilipir, fără zăbavă, o felie de viață pe tavă! În care, dacă puțin te gândeşti, nu se poate să nu te regăseşti.

Un alt spectacol sublim este cel oferit de mim! Mimul, vă spun de la-nceput, nu e limbut, ci e un actor foarte mut. Nu că n-ar avea gură să strige când frige, însă, pesemne, lui îi place să vorbească prin semne.

Ce măreție! Să fii precum un mim, cel mai cunoscut Anonim!

Şi uite-aşa, cu actori şi actrițe, v-am turnat o mie de gogorițe, de prin sarici şi de prin torbe, să vă-mpodobesc cu cercei de vorbe. Să le prindeți la urechi, ca pe vişine, perechi. De prin cărți, din auzite, ia, înşir-te mărgărite!

DANSURI ŞI DANSATORI

Ce de fiori în sunete şi culori prin bălți şi livezi, ca să vezi! Vrei să înveți să dansezi? N-ai decât să priveşti şi să te uimeşti de câte perechi de picioare fără astâmpărare, joacă-nvârtita cu nemiluita.

Câteva curci dansează polci şi mazurci ca la curte, ciugulind amețite turte de orz şi mălai rămase de ieri de la cai.

Bietele găini parcă dansează pe spini şi pe ciulini fiindcă le vezi țopăind pe-un picior, vai e capul lor! Din grădină-n pridvor, pasămite, se perpelesc şi roşesc de curiozitate, cine va fi aleasă regină între moțate.

De-atâta zbenguială, mieii, drăguții, au adunat în blană toți cornuții de pe izlaz şi-acuma fac haz, cântând cu trompeta în timp ce-şi scot scaieții pe rând cu penseta coanei Aneta, mare amatoare de ture cu bicicleta prin curte, fiindcă i se pare că are picioare prea scurte.

O capie oaie bălaie dansează de-a dreptul în ploaie. Şi, ce credeți, lambada, făcând semne cu coada? Ei aş! Ar juca macarena dar nu are cine să-i scuture trena de-atâta țărână, căci țopăise o săptămână. Aşa că se mulțumeşte cu rep-rep până încep gâştele guralive să zboare în cârd de pe stive şi să se legene ca la dansul numit pinguin.

Atunci, oaia, uitucă, este pătrunsă de dorul de ducă şi pleacă năucă la sud-americani unde speră să câştige mulți bani.

Cinci cocoşei joacă de zor căluşei! Două broscuțe bleguțe şi pline de băşicuțe verzi ca ochii de berzi, împreună cu tata broscoiul joacă tontoroiul pe baltă, saltă şi sar, precum un samsar de pe spinarea unui măgar.

Ai să vezi şi ciupercile carnivore, cu buline multicolore cum joacă sârbe şi hore, apoi alarmate, fug în derivă de teamă să nu fie ciugulite de cioara Grivă.

O vulpe, deloc grațioasă, cu blana roasă, ca o felină se repede la o găină în vizuină fiindcă i se pare că-l vede pe mototolul de iepuraş care, poznaş, o ținea una şi bună că se-nsoară c-o iepurică jună şi căuta un culcuş în cuşca lui Lăbuş. Dar nimerise, ce fleț! drept în coteț.

Bârzoiul Vigu bătea din aripi că îi furase cineva cataligul şi nu mai poate să joace Bingo cu pasărea Flamingo.

-Ce, eu sunt fietecine, nu vă e ruşine? țipa cât îl ținea pliscul asumându-şi riscul. Mă apucă subit amețeala! Dați-mi sandala! Şi-o să vă aduc niscaiva nuci în ceaunul de tuci cu o garnitură de lăptuci. Că doar n-o să umblu-n papuci pe coclaur după frunze de laur!

În fine, un bou vorbea în argou invitând la tangou o tânără juncă, tocmai pe luncă.

Ce amorțeală! Ce toropeală! Curată nebuneală.

Un vițel cam debil dansa un cadril de se prăpădea de râs un crocodil adus de pe Nil ce-acum locuia într-o baltă specială, făcându-le peştilor viață amară.

Apropo de pești, ei dădeau veseli din aripioare de câte ori vedeau câte-o nadă care voia să le pună sare pe coadă! Ce nostimadă!

Apoi, niște căluți deghizați în cow-boy, între dinți cu țigări de foi numite trabuce, dansau americănește pocnind din copite, adică din deş'te. Ce obicei, în loc să fumeze Kent ca-n Occident!

Un rac prinsese-n cleşte blana câinelui mops silindu-l să joace box fără mănuşi, fără gardă şi chiar urmă de zgardă. O ceată de cățeluşi de rasă incertă intraseră în alertă jucând leapşa precum scriitorii la Capşa. De fapt, scriitorii nu jucau decât jocuri de societate pe publicate, madrigale, catrene, rondeluri, ode şi poeme pentru demoazele. De obicei ei se amuzau pe seama moravurilor rele ale câtorva domnişorele. Iar la marginea filei, compuneau epigrame pentru puternicii zilei.

Mai multe pisici împodobite-n zorzoane ca niște baroane, se alintau simandicoase, socotindu-se din cale afară de maiestuoase pentru un biet menuet demodat, de altădat'.

Doi pisoi jigăriți se jeluiau unul altuia că nu sunt îndeajuns de iubiți. Dacă stăteau ca de lemn, inerți la îndemn, socotind că e sub demnitatea lor un asemenea sobor. Spre seară, peste toată adunarea, parcă se aşternuse uitarea. Puteai să cauți cu lumânarea, n-ai fi găsit vreun dansator amator de tangou sau de vals fiindcă toți cântăreții începură să cânte cam fals şi cam răguşit ca un bondar îndrăgostit.

Numai țânțarii rămăseseră să joace țiuita cu nemiluita.

Mâțele-ncepură să toarcă, iar de mijoarcă, nici pomeneală, aşa că-ncepură să toarcă de plictiseală.

Spre dimineață, se împrăştiară cu toții în ceață, printre scaieți, ca niște bieți nătăfleți…

FIICA MEA, BUCURIA

Într-o zi, am primit ceva care a făcut să se nască în sufletul meu o floare rară: o bucurie.

Am ajuns acasă cu sufletul înfrigurat, nerăbdător şi, lăsând la o parte anumite treburi, m-am scăldat în această bucurie, am gustat-o pe îndelete, m-am jucat cu ea, am alintat-o, am mângâiat-o, am aruncat-o din braţe şi am prins-o ca pe copiii cei mici. Am strâns-o la piept şi am lipit-o de inimă. Îmi ţinea de cald, de frig, de foame şi de sete. Îmi ţinea de lumină. Îmi ţinea de urât.

Aşa s-au scurs câteva zile în care mi-am mestecat bucuria, bucătură cu bucătură, înghiţind-o încet, cu grijă să nu se termine. Câteva zile în care sufletul meu a surâs, a fost fericit, s-a încălzit la flacăra ei. Nici foame nu mi se mai făcea, nici sete, nici somn, nici lene.

Iar când îmi aduceam aminte că e noapte târziu, un jind usturător îmi cuprindea inima, voiam să ajung mai degrabă zorii de zi, ca să-mi regăsesc comoara alcătuită din bucăţi zidite precum cărămizile prinse-n mortar. O bucurie alcătuită din cuvinte. Din cuvinte şi lacrimi. Din surâsuri înlăcrimate, o beţie fără să fi atins anafură cu buzele. O dogoare urcând din piept spre obraji, ţâşnindu-mi din ochi, o dată cu lacrimile de recunoştinţă.

Dar la un moment dat mi-am zis :

„Nu e drept să mă înfrupt singură din această bucurie. Ce-ar fi să împărtăşesc cu cineva această bucurie sfântă ţâşnind ca un izvor fermecat într-un deşert cu nisip arzător şi cu cenuşă?"

Dar, cu cine să mă bucur, căci nu aveam pe nimeni aproape? Şi am pus mâna pe telefoane, pe scrisori, pe apeluri încoace şi-ncolo.

-Vrei să te bucuri cu mine?

-Aş vrea, dar nu pot…

-Vino să ne bucurăm împreună…

-Nu pot, n-am timp, n-am chef de bucurie, n-am bani, nu pot să mă bucur…

Aşa sunau răspunsurile.

-Cine vrea să se bucure, să poftească la mine să-i dau bucurie, am mai făcut un apel disperat, în cele din urmă.

-Fugi de-acolo cu bucuria ta, de bucurie ne arde nouă?

Acestea au fost în mare parte răspunsurile celor cărora voiam să le împart bucuria mea, cel mai de preț lucru de până atunci.

Şi totuşi, bucuria mă apăsa tot mai mult pe piept şi pe umeri, pe pleoape, pe buze, mă obseda. Nu mă gândeam decât la dânsa. Nu mai puteam s-o duc singură. Se lăsase prea greu pe sufletul meu şi se cerea împărtăşită.

-Ah, de-aş găsi măcar un suflet deschis, să primească prinosul meu de bucurie!

Dar toți aveau foarte multe treburi urgente la serviciu, la şcoală, la o distracție cu prietenii, acasă, la film, la plimbare, în toate locurile cu putință.

Bucuria mea risca să rămână neîmpărțită. Şi aşa, privind la ea, parcă se împuținase, pălise, parcă se vestejise puțin, nici măcar nu mai era întreagă, avea un colț sfărâmat. Devenise o povară. Îmi atârna pe umeri şi se făcea din ce în ce mai grea, mai apăsătoare, uneori îmi aluneca de pe umeri, se rostogolea şi eu trebuia s-o culeg şi s-o aşez din nou la locul ei.

Am încercat s-o ignor, să uit de ea un timp, s-o astup cu o învelitoare groasă, să o ascund sub pat, în dulap, în cămară.

Degeaba. Parcă era un făcut. Mă pândea. Stătea cu ochii pe mine. Şi când nu eram o clipă atentă, îmi sărea, ca o pisică-n spinare, apoi jos, se mângâia de picioarele mele, se prelingea pe trup, mă învăluia, devenea iar strălucitoare, neatinsă, din ce în ce mai provocatoare.

„Unde s-o azvârl? – m-am gândit exasperată. Cum să scap de ea, căci mă sufocă. Şi nu-i nimeni alături cu care s-o împart, s-o trăiesc, s-o consum. Nimeni nu are nevoie de o bucurie? De ce s-o mai am dacă nu pot s-o împart cu cineva?”

Îmi venea s-o sugrum, s-o nimicesc, s-o calc în picioare. Se insinuase atât de abil în mine, în trup, în viscere, în suflet, în minte, în inimă,

eram doldora de ea, mi se aciuase ca un prunc care dădea mereu cu picioruşele incerte în pântecul vieţii. Îi simţeam pulsaţiile intime, inima bătând laolaltă cu a mea. Mă ameţea aşa de tare încât nu mai puteam merge pe stradă cu bucuria mea înăuntru.

Am vrut să uit de ea. Şi atunci am ascuns-o. Dar ea creştea în mine.

„Măcar de-aş putea s-o nasc” – mi-am spus şi în clipa aceea au început durerile facerii.

Ţipam, plângeam, mă zbăteam, clătinam capul, trupul mi se zgâlţâia în convulsii.

„Cel puţin aşa voi putea să o lepăd şi mă voi simţi mai uşurată”, mi-am zis, ceva mai liniştită. Dar oare ce se va întâmpla atunci? Voi uita de ea definitiv? Îmi va fi iarăşi dragă?

S-a născut în dureri aprige într-o dimineaţă, o dată cu aurora. Era nou-nouţă. Era frumoasă şi roză. Era mică dar creştea iar, văzând cu ochii, se rotunjea, era vioaie, zglobie, dădea din mâini şi din picioare.

„Toată lumea o va admira acum, mi-am spus, după ce s-au mai potolit durerile facerii. Vor veni la ea şi se vor uimi de frumuseţea, gingăşia şi sănătatea ei.”

Dar n-a venit nici de această dată nimeni să vadă nou-născuta. Am aşteptat o săptămână, o lună, un an. Bucuria mea creştea singură. Se juca în pătuţ, gângurea, surâdea, începuse să cunoască lucrurile din jur. Îşi ajungea sieşi.

Şi eu eram fericită. Am realizat că aveam un copil, o bucurie. Bucuria era copilul meu şi nu mai voiam să o împart cu nimeni. Voi trăi pentru ea, o voi apăra cu preţul vieţii mele, voi lupta pe baricade şi voi învinge.

Era însăşi raţiunea vieţii mele. Voi birui această nepăsare, această indiferenţă, această imensă lehamite.

Între timp bucuria crescuse, era domnişoară. Voia să se plimbe singură, în voie, pe malul lacului, la şosea, prin pădure. Învăţase trilul de păsări, freamătul frunzelor, vuietul valurilor, adierea de vânt în câmpie.

Voia să se dezlipească de mine şi să devină independentă, liberă,

să trăiască pe propriile sale picioare.

Iar eu nu mai voiam s-o înstrăinez, nu voiam s-o scap din ochi, mă încăpățânam s-o apăr, s-o protejez de privirile rele, căci mă învățasem cu ea, ea era totul pentru mine.

Într-o zi mi-a zis :

-Plec de la tine să-mi caut norocul. Poate altundeva îmi voi găsi perechea şi voi fi fericită.

Mi-am luat rămas bun de la ea cu lacrimi şi îmbrățişări. Mi-a mulțumit cuviincios că-i dădusem viață, că o crescusem aşa frumos şi că fusesem alături de ea şi, fluturându-mi o batistă prin fața ochilor, şi-a luat rămas bun şi a plecat de la mine.

O caut de atunci neîncetat, pretutindeni. Şi parcă-mi clipoceşte-n auz râsul ei zglobiu, de făptură vioaie.

Într-o zi mi s-a părut că o văd în surâsul unui copil; altă dată a trecut chiar pe lângă mine în strălucirea din ochii unei perechi îndrăgostite.

Într-o seară am zărit-o-n tramvai lângă un proaspăt tătic, căruia i se născuse o fată.

Ştiu că n-am pierdut-o definitiv. Ea a trecut prin mine, ducându-se-n sus, mai departe, în alții, care aveau nevoie de ea, în cei singuri, în cei care nu mai cred în nimic, în bolnavi şi săraci, în cei părăsiți de speranță.

Se strecoară tiptil în sufletul lor, ca o rază de soare, ca o adiere de vânt, ca o plăpândă lumină de candelă, ca un surâs, pe un obraz palid de fată…

O COMOARĂ NEPREȚUITĂ

Era odată un om care avea o comoară. Nici mare, nici mică, dar foarte prețioasă. O avea de când se născuse, copilărise cu ea şi o purtase cu grijă, de mic, toată viața. Comoara crescuse, cum s-ar spune, o dată cu el. Se dezvoltase frumos şi ajunsese neasemuit de gingaşă. Oriunde se ducea, omul o lua cu sine. Nici noaptea nu se despărțea de comoara lui,

protejând-o, învelind-o, îngrijindu-se de ea cu multă atenție, ca un părinte față de odrasla sa preaiubită, pentru că o iubea din toată inima şi trăia numai pentru dânsa.

Şi, de câte ori se mutase în alt oraş cu serviciul, bineînțeles că prima grijă era, să-şi transporte comoara, s-o aibă cât mai aproape, sub ochi, sub pieptar, lipită de inima sa.

Astfel, comoara înmulțindu-se, devenise uriaşă şi de la o vreme, omului îi venea foarte greu s-o mai care cu dânsul, căci îmbătrânise şi se simțea cam nevolnic. Dar nici n-o lăsa părăsită în ruptul capului, căci rămăsese singura lui avere, după ce pierduse totul în viață : şi casă şi familie şi serviciu şi prieteni şi rude.

Atâta mângâiere avea şi el când comoara se dezvăluia în fața ochilor săi, în toată splendoarea. Omul îşi făgăduise în tinerețe să nu se despartă de ea niciodată.

De la un timp, omului îi veni o idee : „Ce-ar fi să mai dau puțin din ea, poate mi-o fi mai uşor, decât s-o duc singur?”

Zis şi făcut. Într-o zi de sărbătoare se duse omul cu comoara la un târg unde se vindeau fel de fel de minunății, de nu-ți venea să crezi ochilor.

O aşeză el pe o tarabă şi-şi aştepta clienții, îmbiindu-i cu prețioasa comoară.

Târgoveții, fiecare cu treburile şi necazurile lor, treceau grăbiți cu saci în spinare, cu baloturi cu paie la subsiori, cu desagi uriaşe în mâini, şi nu luară în seamă comoara care strălucea pe tarabă luminând totul în jur, deşi era o zi tare mohorâtă. Dar, fie că omul nu ştia să-şi vândă marfa, fie că nu era una din acelea care să te tragă de mânecă, ci, mai curând, era o comoară tainică, misterioasă, la prima vedere nu valora chiar nimic, ci, numai o dată dezvăluită, strălucea mai aprins decât toate pietrele prețioase adunate la un loc, omul aştepta de o jumătate de zi în zadar şi nimeni nu-i aruncase nici măcar o privire.

Se vede că această comoară era numai pentru cine avea ochi de privit, fireşte. Pentru că, una e să priveşti, alta e să vezi şi altceva să te uiți cu luare aminte.

Însă, oamenii, de obicei, nu au vreme pentru descoperit comori ascunse. Ei vor numai ceea ce le suceşte minţile şi le aprinde simţurile. Unii care se învârteau fără nici o treabă pe acolo, din neatenţie sau chiar din rea voinţă, o călcară-n picioare, chiar încercând s-o murdărească. Alţii îl înghiontiră pe stăpânul comorii, spunându-i să plece de acolo, căci le încurcă treburile şi locul.

Omul se necăji pentru că rămăsese cu comoara plocon şi nimeni nu voia s-o compere, dar mai apoi, chibzuind, îşi spuse că aşa îi fusese dat lui, să-şi poarte comoara ascunsă, nebăgată de nimeni în seamă.

Întâlni pe drumul de întoarcere mai mulţi cunoscuţi care şi ei se îndreptau spre târg, unii să cumpere, alţii să vândă, alţii, doar să se afle în treabă.

Îi îmbie la comoară, dar pas! Oamenii nici măcar nu voiau s-o privească şi chiar refuzau să-l mai asculte, întorcându-i spatele.

Se făcuse noapte deja şi omul tot mai căuta cumpărători sau chiar oameni binevoitori cărora ar fi putut să le încredinţeze comoara ca să aibă grijă de ea, pentru când el nu va mai fi în stare, cu alte cuvinte, să le-o împărtăşească, să-i înveţe cum s-o privească şi cum s-o facă să se dezvăluie în faţa lor în toată splendoarea.

Dar nici măcar pe degeaba nu reuşi s-o dea omul nostru. Acum ar fi plătit el pe cineva care să devină stăpânul comorii şi s-o îngrijească la fel de bine, căci omului i se rupea inima de durere că nu mai era în stare s-o gospodărească.

Nimănui, dar nimănui în lumea aceasta nu-i păsa de preţioasa comoară. Nimeni n-o voia, nici măcar cu de-a sila plecau grăbiţi şi învârtoşaţi la inimă, astupându-şi ochii şi urechile.

Omul o împachetă cu grijă, oftând şi plecă stingher, pe un drum, în noapte. Merse ce merse şi, după un timp îi răsări în cale o bisericuţă.

„Am să intru puţin să mă încălzesc şi poate voi găsi un suflet binevoitor să mă primească pe mine şi comoara mea nepreţuită”, gândi omul.

Ajuns la uşa din lemn masiv a bisericii, o împinse puţin şi se strecură

înăuntru, unde ardeau câteva candele slabe.

Se îndreptă pe vârfuri ca să nu tulbure liniştea icoanelor, până la unul din altare, deasupra căruia trona o cruce de lemn şlefuit, cu Cristos răstignit.

Omul îngenunche şi plânse, spunându-şi necazul. Se rugă astfel :

-Doamne, nimeni nu vrea darul acesta al meu. Şi am trudit la el toată viața, l-am îmbogățit, l-am prețuit mai mult decât orice. Toți mă refuză. Am venit aici, la Tine. Ia Tu, primeşte această comoară, căci Tu vei şti ce să faci cu ea, mie nu-mi mai trebuie.

Şi o aşeză la piciorul crucii de lemn, printre alte podoabe, între două candele.

Deodată auzi o voce tainică :

„Dă-mi mie acea comoară. Îmi trebuie! Puțini oameni au comori asemenea ție. Şi ei nu înțeleg asta. Încredințeaz-o mâinilor mele şi voi şti eu ce să fac cu ea."

Omul tresări, apoi răsuflă uşurat şi o depuse acolo.

Se mai rugă un timp, apoi, cu sufletul ca un fulg, părăsi lăcaşul.

Mergea încotro îl purtau picioarele obosite. Nici nu privea bine pe unde calcă pentru că demult se făcuse noapte afară şi-n inima sa, acum rămasă pustie, fără comoară.

Un singur gând îl mai anima pe pribeag. Poate, cineva, într-o zi, o va găsi, la picioarele crucii şi o va duce cu el mai departe.

Rătăcind aşa pe cărări neştiute, în noapte, nici nu observă că o umbră fugară se ținea după dânsul. Omul nu era din fire fricos, dar grăbi pasul.

Din urmă, un străin ca şi el, se apropie de dânsul şi-i glăsui :

-Frate, vreau să-ți destăinui ceva, căci nu am pe nimeni altcineva să-i vorbesc. Astă seară eram în grea cumpănă. Un necaz grozav se abătuse asupra familiei mele. Nevasta m-a trimis de îndată la biserică să mă rog şi să cer mângâiere la Domnul. Ajuns acolo, am găsit lângă cruce o comoară. Era tocmai ce-mi trebuia, căci aveam mare nevoie de dânsa, ca să pot ieşi din impas. Dintro dată s-au limpezit toate apele şi mintea mi s-a luminat.

Dumnezeu îmi trimisese, chiar în astă noapte, ceva mai de preț decât aurul : o sfântă învățătură. O pildă amară de sfințenie şi de dăruire sufletească. Şi am înțeles că toate comorile lumii nu valorează nimic pe lângă comoara ascunsă discret a sufletului. Mă duc repede să o împărtăşesc şi familiei mele. Te las cu bine şi îți doresc să ai parte şi dumneata de asemenea dar, care nu ți se dă, decât o dată în viață…

Şi străinul se făcu nevăzut, ca şi când n-ar fi trecut pe acolo niciodată…

Abia atunci omul nostru înțelese : dăruindu-şi comoara, dobândise ceva cu mult mai de preț. Vă las pe voi să aflați ce…

CE-A VISAT ÎNTR-O NOAPTE GRIVEI

Întâi şi-ntâi a visat nişte lei fioroşi şi flămânzi care nechezau ca nişte mânji. Apoi leilor le-au crescut aripi verzi, precum ochii la berzi. Până să zboare un zbor de acomodare, a venit un cocor, sus pe cuşcă şi se prefăcea că-l împuşcă. Avea un cioc mare şi roşu şi semăna cu creasta lui Gogu cocoşu'. Suratele berze se ascunseseră printre verze. Nu voiau nicicând să mai plece, deşi se făcuse vreme rece.

Pe urmă a visat rațe cu ciuf, perne şi saltele de puf pe care-şi odihnea mădularele Buldogul Ilie, maimarele mahalalei. Apoi, o turmă de oi şi de miei şi un câine ciobănesc care tot învârtea un retevei să le facă s-asculte, fiindcă se ştie, oile nu sunt prea culte şi pot cădea dintr-o dată, zdup! drept în gura cumătrului lup.

În grădină năpădiseră nişte mâțe de pe maidanul vecin şi toate voiau să-l jefuiască de ciolanul rămas din ajun, la festin. Atunci el s-a zvârcolit puternic în cuşcă de-ai fi zis că şi pe tine te muşcă. A mârâit de trei ori la cârdul de ciori pripăşit peste noapte, a mirosit din nou gutuile coapte şi puse să lumineze-n pridvor, l-a mârâit pe motanul cel chior care pândea la uşă, poate-poate îi pica ceva în guşă. A clempăit, cleamp-cleamp de câteva

ori din castronul cu apă, cât să încapă în jumătate de burtă. Și-a ascuns în pământ bucătura de turtă zvârlită de gospodină, a mai tras o lătrătură fără surdină, până din nou a ațipit, că era ostenit.

Nu se făcuse încă dimineață, când a visat că i-au crescut aripi de ceață. Şi că încearcă dinadins să se ridice peste arbuştii din pădurice. Numai că, fie că blana-i era prea udă (deoarece el când doarme, asudă), fie că-i atârna ciolanaul în burtă sau aripa din stânga îi era foarte scurtă, se trezi că se prăvăleşte în gol, de-a dreptul în nămol, lângă răstoacă unde tocmai se formase o băltoacă de la ploi şi care era plină cu noroi.

Când se privi printr-un ciob de oglindă, o luă la fugă spre tindă fiindcă nu se mai recunoştea aproape deloc : era negru, unsuros şi murdar încât ar fi speriat şi-un măgar.

Atunci se gândi să alerge de-a dreptul spre iaz, să scape de-un asemenea necaz. Se azvârli cu mânie-n vâltoare şi se scutură tare. Dintrun asemene şoc, toți puricii din blană o luară din loc. Grivei se scăldă circa o jumătate de oră, fiindcă, este ştiut, el adoră duşurile reci, dimineața, când astrul răsare, apoi se duse liniştit, din nou la culcare.

Ce-a mai urmat, nu mai ştiu, fiindcă m-am culcat şi imediat m-am apucat de visat. Şi ce credeți? L-am visat pe Grivei care se lupta cu nişte lei fioroşi şi flămânzi nechezând ca nişte mânji.

Şi tot aşa, visul poate continua la infinit, dacă nu mă grăbesc să-i pun un SFÂRŞIT!

EU ȘI CERUL

Sunt un copil singur. N-am frați, n-am surori, n-am veri şi verişoare. Într-o zi, părinții mei au plecat întro călătorie îndepărtată. Undeva sus, mi s-a spus mai târziu. La Tatăl nostru, al tuturor. Am aflat că tot acolo sus, trăieşte şi Maica noastră cea bună. Cândva. Mă voi duce şi eu la Tata. Poate-i voi întâlni pe ai mei. Dar pentru aceasta, trebuie mai întâi să cresc,

să mă fac foarte mare şi să nu pierd nicio clipă legătura cu Cerul.

Cerul e ca şi Părintele meu. Ies adeseori în curte şi-l privesc. Eu şi cerul. Cerul e prietenul meu cel mai bun. Din totdeauna. Noi doi facem o pereche grozavă.

Cerul îmi seamănă, cu toate că el e mult mai mare ca mine. E populat de soare ziua, de stele şi lună noaptea, aşa cum mintea mea e populată cu gânduri cuminți ori năstruşnice.

Vorbesc adeseori cu prietenul meu. Îl rog să-mi povestească despre ai mei. Mama e bine. Tata e şi el undeva, pe acolo. Se vede că are multă treabă dacă nu mai dă pe acasă. Cerul îmi vorbeşte în felul său, de bună seamă. Atunci dau iama pe neaşteptate norii cei mereu schimbători şi-mi apar ca pe un ecran uriaş, felurite arătări, cu aripioare, îngeri suavi cântând la harpă şi flaute, măicuțe cu prunci în brațe, balerine dansând pe gheață făcând reverențe grațioase.

Toți mă salută, îmi fac semne prietenoase. Şi eu le răspund aşişderea. Acolo am eu castele, palate de ceață, lacuri albastre, plăpumi de vată, şarete, trăsuri cu cai înşeuați sau fără de şei, dar țintuiți neapărat cu aur în frunte.

Uneori, călătoresc departe pe spinarea unei raze de soare, care mă mângâie. Cerul îmi trimite în dar stropi de rouă, lacrimi de ploaie, care mă ajută să cresc voinic şi steluțe de gheață. Pe acestea, oricât mă străduiesc să le păstrez, nu reuşesc mai mult de o clipită. Toate acestea şi alte asemenea dulci nimicuri mi le dăruie cerul.

În cer îmi arunc eu mingea şi el o ține o secundă în brațe, apoi mi-o aruncă îndărăt cu simpatie şi înțelegere. Tot el, cerul, coboară blând deasupra casei noastre ca un duh al mângâierii. Mă mângâie pe frunte. Uneori e atât de aproape, încât, dacă m-aş urca pe acoperiş l-aş atinge cu mâna. El e pământul păsărilor. Ştie cel mai bine graiul înaripatelor, altminteri, ele nu ar sta atâta cu el. Toate păsările calcă pe cer cum calc eu țărâna ogrăzii. Ele merg altfel, parcă mai suplu, mai iute. Mersul pe aripi e mai lesne de înfăptuit, pesemne.

Odată, am rugat un lăstun să mă învețe mersul pe boltă. Să păşeşti

lin, cu brațele deschise, cu aerul din oase fluierând încetişor, asta ar fi nemaipomenit pentru oameni!

Am nevoie continuă de mângâierea cerului. E răcoroasă ca o mângâiere de mamă. Cerul mi-o oferă întotdeauna.

Acolo, am aflat încă de mic copil, locuieşte Doamne-Doamne, care e Regele Cerului şi al pământului. El vede tot. Lui nu-i putem ascunde nimic din micile noastre greşeli, fiindcă el are o mulțime de ochi. De acolo se pogoară seara, Îngerul meu păzitor lângă tăblia patului pictată cu doi iepuraşi şi cu un pisoi şi mă aşteaptă să spun rugăciunea : „Înger îngeraşul meu" şi „Tatăl nostru" şi „Bucură-te Marie". Apoi îmi veghează visele.

Tot acolo este Casa Maicii Domnului. Maica Domnului este tare bună cu mine, îmi răspunde la salut şi mi-l arată pe Pruncul Său, pe Bunul Isus.

În cer mă oglindesc ca-ntro Dunăre. Nu par un copil mic în ochii cerului meu. El, noaptea, are ochi fosforescenți, puzderie, cu care vede foarte bine, la fel ca motanul meu Temistocle. Ochii cerului sunt numiți de oameni – steluțe.

De cer niciodată nu m-am putut ascunde. Apărea pe neaşteptate pe fereastră, pe uşă, în curte, în zare, chiar şi în stradă, până hăăăt! pe malul Dunării, deasupra apei, atingând cu brațele lui invizibile, mătăsoase, valurile, casele şi copacii, totul, totul.

M-am întrebat deseori, de ce iarba, copacii şi florile îşi înalță creştetele spre cer. Poate fiindcă acolo se află Tatăl nostru şi Maica Domnului. Şi oare, oamenii de ce-şi înalță mâinile spre cer, atunci când se roagă? Trebuie numaidecât să aflu…

Mă culc în fân. Deasupra capului meu – cerul veghează. În tăcere, ca de obicei, îl simt chiar şi prin somn, stăruindu-mi în preajmă. El îmi trimite îngerii care îşi iau chipul unor zâne ale nopții şi ale dimineții.

De-abia aştept să se lumineze, să fiu din nou alături de Cer, să stau pe acoperiş, de mână cu Cerul…

CUM SĂ-ȚI CUMPERI NEMURIREA

Era odată un om bogat care-şi propusese să câştige atâția bani încât să-şi poată cumpăra viața şi după moarte.

Auzise el undeva că nemurirea costă foarte scump şi că toți oamenii vor s-o dobândească, dar nimeni nu ştia cum.

Grămezi mari de argint, de aur şi platină, în plus, sumedenie de pietre prețioase, pe care le depozita întro pivniță, încuiată cu zeci de lacăte, cu zăbrele şi drugi de fier, cu obloane la uşi şi ferestre, să-şi ferească averea de privirile pofticioase ale hoților.

Omul nostru însă era foarte hain la suflet. Pe numeroşii slujitori care-i munceau ogoarele şi pădurile, imensele domenii şi castele, îi trata ca vai de lume, ca pe nişte animale, îi bătea cu biciul şi îi plătea prost, dându-le ca hrană numai resturile bune de aruncat.

Pe cei care îndrăzneau să se răzvrătească, îi biciuia aspru şi îi arunca în temniță. I se dusese vestea hapsânului de om fără inimă, căci, până şi inima, se presupune că şi-ar fi vândut-o pe un preț bun, ca să-şi sporească averea. Şi-şi mai vânduse ceva omul, de data aceasta pe un preț de nimic : îşi vânduse sufletul unor neguțători de suflete care trecuseră pe acolo întro zi, propunându-i târgul.

Omul n-a mai stat la tocmeală şi s-a învoit. Ce-i trebuie lui suflet, în definitiv, de vreme ce avea să-şi cumpere nemurirea?

Dacă ai nemurire, ai totul.

Mai trebuie spus că omul acesta îşi refuzase orice bucurie în viață, nu avea soție, copii, nepoți, rupsese legăturile cu celelalte rude, tocmai ca să nu fie nevoit să le acorde ajutorul. Nu avea prieteni, cunoştințe, nu vorbea cu vecinii, nu avea chiar pe nimeni. Pentru că nici nu primea pe nimeni în casele sale, de teamă să nu-i descopere cineva taina din pivniță.

Şi întro noapte întunecată ca şi hruba neagră care-i ținea loc de suflet, pe o vreme ploioasă, îi bătu la poartă un drumeț.

Nici nu se gândi la început să-i dea drumul. Dar, obosit de

insistențele pelerinului nocturn, ori poate doar din curiozitate, îi strigă din casă cu voce arțăgoasă :

-Pleacă de aici. Aici nu locuieşte nimeni.

Dar străinul bătea cu putere în poartă şi părea că n-o să mai înceteze niciodată şi că n-o să se urnească de acolo.

Atunci, supărat, stăpânul casei se duse să deschidă, nu înainte de a se înarma cu o puşcă.

-Ce vrei? se răsti el la călător.

-Vreau să-ți vând ceva care cred că te interesează, răspunse pelerinul.

-Nu cumpăr nimic, n-am bani, sunt sărac, mai spuse hapsânul.

-Nu-i nevoie de bani, căci, ceea ce vreau eu să-ți vând, nu costă aproape nimic.

Când auzi că poate să cumpere ceva pe degeaba, ochii stăpânului începură să strălucească pentru că dăduse peste capul său un asemenea chilipir. Şi frecându-şi palmele cu satisfacție, se înduplecă şi deschise uşa puțin, întrebându-l pe călător prin uşă, curios şi prudent totodată :

-Ce poate fi atât de valoros încât să nu coste nimic?

-Domnule, ceea ce am eu de vândut este absolut inestimabil, nu se poate prețui, dar în acelaşi timp, poate fi dat şi pe degeaba.

Lăcomia omului nostru îşi spuse cuvântul. Cu ochii măriți de curiozitate şi cu buzele plescăindu-i zgomotos, întrebă :

-Şi ce vrei, aşadar, pentru ca să-mi vinzi ceea ce ai tu prețios şi care nu valorează nimic?

-Nu doresc, răspunse pelerinul, decât puțină omenie, o fărâmă de bunătate şi încredere şi eu îți voi da prilejul să-ți câştigi veşnicia.

-Şarlatanule! Vrei să mă înşeli! Ai spus că-mi vinzi ceva ce nu costă nimic şi acum îmi ceri un preț scump. N-am. N-am nimic de dat, pleacă imediat de aici.

-Dar, aşteaptă, mai spuse străinul. Puțină omenie nu costă nimic, iar eu am asupra mea puterea de ați dărui nemurirea.

-Nu mă interesează nimic. Nemurirea mi-o pot cumpăra şi singur,

cu aurul pe care l-am strâns şi cu nestematele pe care le-am adunat toată viața.

-Nesăbuitule, spuse călătorul necunoscut, plecând întristat. Ceea ce râvneşti nu poate fi cumpărat cu tot aurul din lume. Dar, uneori, e de ajuns un simplu gest şi ți-o câştigi fără nici o para, într-o clipă.

Dar stăpânul nu-l mai auzea, căci închisese uşa cu zgomot şi trăsese oblonul, ferecându-se în vizuina lui întunecată şi friguroasă, unde doar aurul sclipea, nevăzut de nimeni, dar care acum, nu mai avea nici o valoare, căci omul chiar în acea noapte îşi dădu duhul în chinuri, suduind şi blestemându-l pe oaspetele nepoftit care-i stricase somnul în miez de noapte şi de la care nu căpătase nimic, în cele din urmă.

Şi astfel pierdu ultima şansă de a-şi dobândi nemurirea, cu un simplu gest de omenie pe care ar fi putut să-l facă pentru un biet călător în noaptea adâncă.

După el nu plânse nimeni pentru că nu mai avea cine.

Doar un greier nocturn, fiind martor la întâmplare, duse vestea în târg, care se răspândi cu repeziciune şi aşa am aflat-o şi eu şi v-am povestit-o.

POVESTEA LUI COSMA CĂUTĂTORUL

A fost odată un om pe nume Cosma, care era căutător. Ce căuta? mă va întreba cineva, poate chiar tu. Căuta orice, nu alegea, nu făcea mofturi. Prin fața ochilor săi cercetători trecea totul. Prin mâinile sale energice, treceau o mulțime de lucruri cunoscute şi necunoscute. Ar fi vrut să treacă prin propriul său trup, tot ce există pe lume. Nimic nu-l împiedica să se dedice căutărilor sale. Astfel că viața sa se transformase întro lungă călătorie pe tărâmul neasemuit al cunoaşterii.

Când era mic căutase să afle rostul său pe pământ. Cum, de unde, cine hotărâse ca el să se ivească pe lume? Cine îi alesese părinții şi rudele, cine îi hărăzise oraşul, strada, casa în care se născuse?

Mai târziu căută singur şcoala unde avea să învețe, materiile pe care trebuia să le parcurgă şi să şi le însuşească perfect. Îi căută pe colegi, pe învățători şi pe profesori. Dar mai ales, căuta prieteni. Ori, un prieten nu e atât de lesne de găsit.

La fel ca un temerar care se avântă pe cărări necunoscute şi uneori abrupte, el cerceta neobosit drumul pe care-l străbătuse şi mai ales, pe cel care i se deschidea în față, plin de mistere.

O curiozitate înnăscută, de nestăpânit îl îndemna să găsească, să afle răspuns la toate întrebările puse vreodată oamenilor de către oameni.

E lesne de înțeles ce muncă obositoare era aceasta, pentru că niciodată n-ar fi reuşit să ducă la bun sfârşit acest imens efort de căutare.

De aceea el era foarte preocupat de completarea tuturor rubricilor şi chestionarelor pe care le găsea disponibile, astfel ca să nu rămână nici o întrebare fără răspuns, nici o ghicitoare sau şaradă, fără dezlegare, nici un joc fără finalitate, fără o logică anume, nici un mister neelucidat. Ei, vedeți, aici se cam încurca. Pentru că misterele, ca orice mistere, erau de natură să rămână ascunse şi nu putea să le dea de rost, oricât s-ar fi trudit el.

Căutarea lui Cosma nu se mărginea la ştiințele obişnuite, aplicabile în mod curent, ci se adresa până şi astrelor şi Cerului însuşi. Aşa descoperi teoria „paradoxului informațional”, conform căreia, o mare parte din cunoştințele omenirii s-ar pierde în aşa-numitele găuri negre din univers.

Uneori căile erau atât de încurcate şi el trebuia să descurce ițele singur, încât îl prindeau zorii în mijlocul unui ghemotoc de gânduri alambicate. Ca un hățiş. Ca un noian imens de formule amestecate. Cum să găseşti luminişul prin ele? Dar nu se descuraja niciodată, căci era o fire temerară, înfruntând toate primejdiile, teama, oboseala, foamea şi setea.

Dar printre gorgonele de cuvinte? Cum să te descurci, cum să explorezi filonul prețios în atâtea şi atâtea cuvinte îngrămădite precum firele de nisip pe țărmul oceanului, gata oricând de a fi luate de valurile spumegânde la țărm, şterse întro clipă, pentru ca din nou să se alcătuie, sub alte forme, mai misterioase, care nu vor ține nici ele o veşnicie, ci timpul dintre două valuri.

Să caute dintre fulgii de nea, steluța anume care îi era hărăzită – era o altă ocupație a eroului nostru. El înfrunta astfel nămeții, afundându-se în plapuma aceea pufoasă şi rece pe care o putea spulbera doar cu răsuflarea-i fierbinte.

Viața sa, aşa cum am spus, fusese o căutare continuă. Căutare a absolutului, a perfecțiunii, a adevărului veşnic, a iubirii eterne, a cunoaşterii totale şi negreşelnice.

Spera Cosma acesta al nostru, că întro zi îl va găsi pe acela pe care-l caută în tot ce caută. Voia să ajungă la izvoarele clipei când Acela „a rămas ceea ce era şi s-a făcut ceea ce nu era" – după cum spunea un mare Părinte al Bisericii. Căci, tot ce găsise până atunci, nu-l mulțumea şi voia mereu altceva, ceva care să-l facă să nu mai caute, să-i fie de ajuns, să-l împlinească pe sine ca om, să afle în sfârşit, rostul acestor căutări îndelungi şi febrile.

Nici în putere, nici în faimă nu găsise ce căuta. Nici chiar în iubirea pe care atât o visase, nici în ştiință, nici în prieteni, nici măcar în munca sa râvnică, dar obositoare.

„Trebuie să aflu odată şi odată ce caut" – se mângâia Cosma singur cu gândul şi-şi făcea curaj, în felul acesta putând să meargă mai departe. Căci i se părea mereu că e foarte, foarte aproape, pe lângă, în preajmă şi că în orice moment s-ar fi putut dezvălui obiectul căutării sale.

Ajunse astfel bătrân şi aproape nu mai vedea deloc, se deplasa greu, în toiag, dar chiar şi în aceste condiții, era neobosit în căutare.

Dar iată că întro noapte, la lumina palidă a lunii, întrezări ceea ce căuta : Dumnezeu se afla în toată splendoarea Sa, la capătul căutărilor, întrun luminiş mirific, arătându-i că ajunsese la ținta promisă şi găsise – lucru rar dat muritorilor – în această viață, răspunsul răspunsurilor la toate întrebările. Abia atunci îşi dădu seama ce căutase.

Căutarea lui se terminase în clipa când începea întâlnirea definitivă cu Dumnezeu, cu sine însuşi, cu adevărul şi viața.

Realiză întro clipă că o viață întreagă, aproape de când se născuse, căutase cealaltă viață, adevărata viață, mersese pas cu pas pe urmele ei.

Aceasta fusese aspirația şi încununarea căutărilor sale.

Şi ca o supremă recompensă, Domnul îi dăruia acum, această viață nemuritoare, în compania îngerilor, a sfinților şi a lui Dumnezeu Însuşi.

MESAGERUL SPERANȚEI

Îl cheamă Gabriel şi este vestit printre oameni ca mesagerul veştilor bune, mesagerul speranței. Activitatea lui, atât de frumoasă şi nobilă se întinde pretutindeni în lume, acolo unde oamenii şi-au pierdut orice nădejde şi se simt înfrânți de oameni şi învinşi de viață.

E neobosit. Şi niciodată nu spune „nu” atunci când i se încredințează o nouă misiune. Lasă totul şi porneşte la drum, indiferent dacă e zi sau e noapte, dacă e vară sau iarnă; călătoreşte pe ape, pe pământ şi în aer la fel de bine şi viteza lui nu poate fi atinsă de nici un mijloc de locomoție. E aici şi pretutindeni, acolo unde e nevoie de el, unde cineva îl strigă.

Ați ghicit. E un înger. Dar nu orice fel de înger, ci îngerul prin excelență. Un înger bun, îngerul păcii, îngerul aducător de fericire, de veşti bune, de speranță. E împărțitorul speranței, al încrederii.

Iată, acum a poposit întro familie unde tatăl şi mama plâng disperați la căpătâiul unui băiețel cu obrajii dogorând de febră. Ei imploră îngerul să-i ajute. Şi iată-l pe Gabriel înfățişându-se la datorie, cu câteva comprese reci, înviorând fruntea micuțului, mângâindu-l cu degetele sale catifelate, diafane şi cu vorbe de-alint, aşa cum numai un înger ştie să aline. Primejdia a trecut, febra e scăzută. Îngerul nu aşteaptă, e grăbit. E chemat de urgență în altă parte, la o fetiță care s-a rătăcit pe străzile unui mare oraş, printre maşini şi tramvaie, printre oameni necunoscuți care, foarte grăbiți, o îmbrâncesc fără voie, dar nu au timp să o întrebe cine este şi unde stă, şi cu atât mai puțin, să-i găsească părinții.

Acum Luiza, plânge în hohote, căci nu-şi poate aminti strada pe care s-a născut, nici cartierul, nici măcar numele părinților, din pricina ochilor

din jur şi a copiilor adunați lângă ea, care o privesc curios pe această mică necunoscută.

Însă Gabriel, o ia pur şi simplu de mână, cu mâna sa delicată, gingaşă, afectuoasă şi o conduce până la poarta casei ei. Fetița e fericită căci a recunoscut veranda cu şezlongul bunicului, grădinița cu flori neasemuite şi e întâmpinată de Lulu, câinele ei credincios care, văzând-o, aleargă în calea ei lătrând şi dând bucuros din codiță. E vesel şi el că Luiza a găsit drumul spre casă singură, căci nu e nimeni în preajma ei. Când priveşte din nou la poartă, Luiza constată cu uimire şi părere de rău că însoțitorul ei dispăruse. Nici măcar nu avusese vreme să-i mulțumească, dar va povesti părinților şi fraților ei întâmplarea aceasta neobişnuită cu îngerul.

Gabriel e veşnic grăbit, preocupat, atent să nu scape vreun prilej de a sări în ajutorul celor care-l strigă.

Acum se aude din nou chemat cu disperare. Cineva are grabnic nevoie de el. E o femeie bătrână care ieşise la cumpărături şi căreia, un grup de ştrengari îi smulseseră sacoşa plină din mână, lăsând-o înlăcrimată. Ce glumă nesărată, neobrăzații ăştia au întrecut orice măsură! – mai are puterea bătrâna să se tânguie.

Întro clipă, Gabriel îşi face apariția cu sacoşa bătrânei în brațe, înapoindu-i-o păgubitei care nu mai pridideşte cu mulțumirile în fața acestui tânăr frumos, cu mers elegant, parcă plutind, care nici măcar nu vrea să primească o mică recompensă, un măr sau o portocală drept recunoştință. Bătrâna a rămas cu fructele-n mână, fluturându-le în aer în urma lui Gabriel care se grăbeşte şi chiar aleargă, căci pe strada vecină, un copil al nimănui caută adăpost pentru o noapte pe o băncuță, încropindu-şi un culcuş din cartoane. Nu mai are pe nimeni şi de multă vreme colindă pe străzi mâncând pe apucate, de azi pe mâine.

Gabriel îl ia de mână şi îi spune încet : „Nu te teme. Vino cu mine.”

Şi copilul acceptă imediat căci, ceva din vocea acestui tânăr îl face să aibă încredere deplină şi-l linişteşte. E o persoană bună, fără doar şi poate, nu cum a întâlnit el până acum, băieți mai mari şi chiar bărbați care-l jefuiau de puținele lucruri şi de hrana agonisită. Cei doi se îndreaptă pe o

străduță unde se află o casă albă cu geamuri mari, luminate feeric, pe frontispiciul căreia scrie : Casa Prieteniei.

Bate la ușă și o femeie în alb, o măicuță, firește, deschide zâmbindu-le și le spune :

-Intrați. Sunteți așteptați. Tocmai suntem la cină și am mai pus câteva tacâmuri pentru oaspeții neanunțați.

Mario va găsi aici copii aidoma lui, fără părinți, fără nici o rudă, dar dornici de a lega prietenii sincere.

Gabriel însă e departe acum. S-a suit întrun tren, tocmai la timp pentru a-i ajuta unui bătrân să-și urce bagajul imens, peste puterile sale.

Bătrânul merge la târg să-și vândă și bruma de avere care i-a mai rămas, căci nevastă-sa e bolnavă și n-au bani de medicamente. Și târgul e foarte departe, va ajunge abia a doua zi, dar n-are încotro și trebuie să facă ceva.

Gabriel îl ascultă, căci el știe ca nimeni altul să asculte durerile oamenilor. E un confesor minunat și dă dovadă de răbdare, înțelegere și compasiune. Când povestea e pe terminate, strecoară în bagajul bătrânului un portofel cu suma necesară pentru a-și salva soția. Nu uită să-i spună acest lucru cu modestie, în timp ce-și ia rămas bun, pentru ca bătrânul să nu creadă cumva că a visat sau a găsit ceva ce pierduse un altul, să se grăbească să restituie banii.

-Bunicule, iată, acolo ai suma pe care adeseori, în rugăciunile dumitale, ai cerut-o cu insistență. Apoi dispare cu un zâmbet fericit spre nedumerirea bătrânului care nu mai vede pe nimeni cui să-i mulțumească.

A adus și de data aceasta speranța întrun suflet. În sufletul omului necăjit, gol, întristat, bolnav, rătăcit, al nimănui.

Și tu, copile, poți să-l chemi uneori, când simți că ai nevoie de ajutor.

Dar pentru aceasta îți trebuie multă încredere și multă speranță. Nu uita să nu te lași niciodată înfrânt de boală, de tristețe, de disperare și îngerul, negreșit va veni să te ajute. Printrun om, printro întâmplare fericită, printro șansă, chiar dacă n-ai să-l vezi la înfățișare, chiar dacă n-ai să-i auzi glasul, căci nu întotdeauna se arată, vei ști însă că el este cel care ți-a

sărit în ajutor, pentru că el este pentru toți, deopotrivă, îngerul luminos, mesagerul speranței.

CHIPEL

Această poveste, în chip neobişnuit, începe de la sfârşit. Negreşit mă veți întreba, de ce aşa? De ce să nu înceapă cu începutul, făcându-şi debutul în carte pentru ca fiecare în parte să înțeleagă ceva?

Uite-aşa.

Eu voi începe de la sfârşit şi voi o să vă îndreptați pe îndelete, spre început. Ați priceput?

…Şi au trăit băiatul şi fata până la adânci bătrâneți, îndreptându-se, de fapt, spre tinerețe.

„Tinerețe fără bătrânețe şi viață fără de moarte"… unde am mai auzit eu aşa ceva? Cred că într-o carte.

Cum? Au descoperit un elixir să-i întinerească, să-i facă vrednici, frumoşi şi viguroşi? Vreun fir de Ariadnă să iasă din labirintul lui Tezeu? Cred şi eu…

Vreo poțiune fiartă în alambic care te face mai mic? Vreo fiertură de ierburi dulci-amărui care să te întoarcă din valurile vieții în barcă? Ia mai pune-ți pofta-n cui!

Nimic din toate aceste, altfel n-ar fi această poveste, poveste.

Cei doi bătrâni gârboviți erau nespus de fericiți! Fiindcă băbuța nu ştiu cum şi-n ce fel, îi născuse moşneagului un nepoțel.

Ce-ntâmplare! Parcă nu are, cu nici o alta, asemănare!

Ei, şi cum să-l boteze? Ce nume să-i dea, să nu egaleze nici unul din cele până atunci cunoscute.

Până la urmă i-au pus numele Chipel, fiindcă era de fel arătos şi sănătos. Şi acest băiețel nepoțel, născut la o vârstă înaintată, fără mamă şi tată, ci doar cu bunic şi bunică, avea o statură cât o furnică. Sau un furnicel,

bietul de el! Mereu îl pierdeau din ochi de drag şi se-nvăţaseră cu el, aşa mititel cum era. Auzi mata!

Le era teamă ca din greşeală, să nu-l mănânce pisica Şorica sau, fiind o făptură aşa mică, să nu-l ronţăie şoricelul Costică. Să nu-l ciugulească vreo găinuşă şi să-i rămână în guşă. Sau mai curând, să nu-l suflet vântul pe sub uşă şi să-l zboare-n grădină, căci acolo, în iarbă şi floricele, s-ar fi rătăcit, păcatele mele!

Cel mai mult îl plăcea lui Chipel să doarmă în barba moşului. Se tolănea ori se ghemuia şi imediat sforăia, căci moşul, mândru peste poate, îi spunea :

-Aşa, somn uşor, puişor, dragă copile-nepoate! Somn lin şi cu vise plăcute. Tăticul-bunic o să-ţi cânte de stea, comoara mea.

Şi tot aşa, Chipel sforăia în barba bunicului-tată, de fiecare dată. Dar nici mămica-bunica nu voia să scape vreo clipă să-şi ţină odrasla sub aripă. Îi spunea bunicului o sudalmă şi-i fura copilul ţinându-l în palmă şi mângâindu-l în aşa fel încât Chipel, nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Parcă era Neghiniţă, dintr-o altă poveste, a cărei iţă s-a încurcat într-o jurubiţă şi s-a uitat. Sau acea făptură micuţă, numită Găvănuţă. Mare păcat că poveştile mor aşa uşor ! Ori nu mai există bunici pe aici să le spună, ori lumea e de-a dreptul absurdă, nebună… Cum să trăieşti, fără basme, fără poveşti şi fantasme? Tare, tare săraci am deveni dacă poveştile nu s-ar mai povesti, de parcă pe lume nimic valoros n-ar mai fi!

Fiindcă poveştile, vorba unui autor, au rostul lor.

De pildă, toate zânele, unde-au pierit? Zmeii, vrăjitoarele şi piticii, unde-s? Unde-s voinicii cu buzdugane, Feţi-Frumoşii cu iatagane, împăraţii, crăiesele vesele ori prinţesele triste? S-or fi făcut toate artiste? Fiindcă se ştie, un artist, e mai totdeauna trist.

Cu ce se hrănesc copiii înainte să doarmă? Cu vreo armă, cu roboţi sau cu bombe pe calculator? Vai de sufletul lor!

Chipel nici vorbă să vrea altceva decât poveştile vechi, şoptite la urechi, când de tata-bunic când de măicuţa-bunică. De aceea creştea fără frică şi luminat de virtuţile cele mai înalte şi sfinte. Şi dobândea învăţăminte

cât zece, încât părea că nimeni nu-l va întrece.

Ajunsese un model de băiețel, frumosul Chipel.

Povestea fiind cam pe la jumătate, vă las pe voi să continuați, până la început, fiindcă la uşă îmi bate cineva!

Poate mata, sau altcineva să-mi poveşteşti, ce-a mai făcut Chipel că mi s-a făcut dor de el!

DESAGA CU SUFLETE

A fost odată un om care cumpăra suflete. La ce-i trebuia şi unde le ducea, numai Dumnezeu ştia. El făcea doar atât : umbla pe străzi şi pe uliți desculț, cu o desagă peticită-n spinare, strigând cât îl țineau rărunchii de tare :

-Cine are un suflet de vânzare?

Sătenii sau orăşenii, auzind de acest negoț neobişnuit, care le dădea de gândit, începură să dea buzna în jurul lui, întrebând fiecare, cât poate lua pe sufletul de vânzare.

Ei vezi, aici, să deschid o paranteză vreau, fiindcă tarifele se deosebeau.

Sufletele curate erau cele mai căutate.

Odată, cică ar fi găsit un suflet răstignit. Altul – într-atât de risipit că deloc nu l-a mai găsit.

Nici cele fericite nu erau ocolite. Urmau apoi sufletele răbdătoare, care aveau şi ele căutare. Sufletele sărace, simple, oneste erau ca o zestre. Acestea valorau o avere şi-ți făcea plăcere să le priveşti dar mai ales, să le iubeşti.

De sufletele mici şi meschine, neguțătorului i se făcea puțină ruşine. Dar le accepta şi aşa, în nădejdea că se vor îndrepta.

Sufletele pierdute şi regăsite erau cel mai des întâlnite.

Mai avea în desagă suflete slute ale unor brute.

Un suflet bucățele valora parale bunicele.

Vai, niciodată n-ar fi vrut să cumpere un suflet vândut. Sau altul, vai, alungat din Rai. Mai avea suflete neşlefuite, rudimentare şi chiar suflete barbare.

Dar cel mai mult prețuia sufletele de aur pe care foarte rar le găsea.

Apoi, ale celor care, după vorba cea veche , se unesc – sufletele-pereche – fiind aidoma-n simțire şi asemuire.

Un suflet zgârcit, foarte puțin era prețuit. Unul zgândărit trebuia imediat liniştit. Făcea pace în el încât devenea mieluşel.

Niciodată, niciodată n-ar fi acceptat un suflet sfărâmat, dimpotrivă, cel generos îi aducea mare folos şi nu numai lui, ci oricui.

Sufletele trufaşe se asemuiau cu nişte păsări cu gâturi golaşe.

Tare, tare îi era drag câte un suflet pribeag, câte un suflet hai-hui, îl căuta, dar, ia-l de unde nu-i!

Sufletele roase de îndoială, covârşite de oboseală, de plictiseală, neînțelese ori abătute, din pricini complet neştiute şi câte şi mai câte : sufletele căldicele, nehotărâte, care i se păreau grozav de urâte.

Cu asemenea avere, neguțătorul de suflete zilnic creştea în putere şi avea grijă nespus, să nu uite, pe fiecare unde le-a pus.

De-aia omul cumpăra suflete cu nemiluita. Fiindcă el cunoştea la Curtea Împărătească aflată-n tării, pe Acela care trebuia să le miluiască.

O fi adevărat, mai ştii? Pe Regele-Creator care avea rolul de Mântuitor.

Acolo trebuia cu desaga s-ajungă, dar până la acea Împărăție mai era hăt! cale lungă!

Unele suflete costau mai mult, altele mai puțin, unele, cu eforturi intense, erau cumpărate pe sume imense.

Îți spun un secret, dar nu plânge : toate sufletele acestea erau plătite cu lacrimi de sânge. De cine? De cine? De un miel Nevinovat, care astfel, le-a răscumpărat.

Neguțătorul prefera, fiindu-i cele mai iubite, sufletele neprețuite. Sufletul care nu se putea cumpăra cu nimic şi care, orice-ai întreprinde, cu tot aurul lumii nu se vinde. Cele ce, necontenit se dăruiesc, persoanelor pe care le iubesc, dar şi, fiind destul de încăpătoare, lumii înconjurătoare.

Nu era desigur, lucru de şagă, să porți atâtea suflete în desagă. Dar cum le selecta, cum ştia să le-mpartă, că doar nu era mână-spartă! Să nu se încurce, tot umblând din poartă în poartă. Că doar sufletul n-are toartă să-l apuci şi nici mâner să poți călători lesne cu el. N-are nici roți, altfel le-ar da dura toți. Nici tălpici sau şenile ca săniuțele ori tancurile, nu are, sufletul fiecare. Atunci, cum să transporte atâtea cohorte de suflete, mai fată? Desigur, numai într-o desagă sau traistă fermecată. Ceea ce şi avea, neguțătorul nostru, pe onoarea mea.

Din ce material era, cui îi păsa? Cert e că le cuprindea pe toate, nepoate.

Cred că şi al tău e pe-acolo, pe undeva, mi-a spus cineva.

Acesta da, zic şi eu meşteşug foarte greu : de suflete să ai grijă necontenit, din tinerețe până la bătrânețe.

Aici se pune o întrebare firească : unde mergea omul cu asemenea povară nefirească?

Ei bine, le curăța, le albea, le îm-bu-nă-tă-țea.

Sunt dator să vă spun : apoi le ducea să le sfințească în asemenea stil, până se făceau ca şi sufletul de copil!

Căci e scris : Dacă sufletul – ca şi al unui copil o să-ți fie -, sigur vei ajunge în Împărăție!”

Deci, ce făcea, ce dregea, de le făcea curate, iluminate, cu lacrimi de rouă splălate, împodobite cu toate harurile ce le-au fost date.

Astfel erau prezentate mai departe, dincolo de viață şi de moarte.

*

Tu ce fel de suflet ai şi cu cât îl dai ca să ajungi în Rai?

De-ar veni într-o zi şi te-ar ispiti omul cu desaga-n spinare, l-ai

trimite urgent la plimbare, te-ai târgui, te-ai codi sau l-ai da imediat la curățat şi spălat? Sau preferi un suflet murdar, lipsit de har?

Bună-ntrebare, care-mi dă de gândit, de oftat.

O să-ți dau un răspuns negreşit, când va ajunge soarele la scăpătat.

STROP DE NIMIC

A fost odată un strop de nimic. Cântărea mai puțin decât un pic şi era mult mai mic. Mai era şi peltic. Şi avea o amică, puțintel mai mică şi mai nimică. Ea nu era peltică. Dar acest irmilic putea face lucruri grozave. Călătorea pe nave de croazieră în cămaşă cu lavalieră iar când se urca în poştalion purta papillon. Când călărea, odată urcat în şa, nu se oprea decât pe o stea. Ce stea? O stea logostea precum altele mii, aşa să ştii. Părerea mea.

Strop de nimic era un om şi jumătate, avea personalitate. Nu făcea nimic pe nemâncate. Pe nebăute vorbea vrute şi nevrute. De nu dormea, urzea. Ce urzea? Planuri de pace, căci de război se temea.

Nimic nu făcea fără stăruință, căci avea mare credință. Şi bună cuviință avea cu prisosință.

Şi fiindcă locuia la hotar îşi cumpără un far. Nu cumva cineva granițele să le depăşească fără să plătească.

Aşadar, Strop de Nimic se făcuse grănițar sau grănicer. Şi nimeni nu mai văzuse aşa harnic hotarnic. Căci punea pretutindeni borne şi bârne şi inscripții pe piatră. Nu piatră acră ascunsă în lacră de bunica, ci piatră de hotar. Ce bizar! Până şi câinii lătrau auzind o asemenea inscripție cum sună:

„Nimeni nu are voie să pună hotar pe lună fără să aducă la mine petiție."

Auzi ambiție! Să fie stăpân pe lună. Ce lume nebună, nebună,

nebună! Sau, cei timizi, pe asteroizi. Cei fără gologani voiau să călătorească pe bolovani care sunt nişte meteoriţi mai chirciţi.

Alţii, chiar şi pe sori, că te şi înfiori când îi vezi. E adevărat că sunt cam obezi şi vor să-şi topească osânza la soare. Ba visează să le crească într-o zi aripioare şi să zboare taman ca-n aeroplan, pe alte planete, mai luxoase, mai cochete.

Nişte persoane mai discrete, care nu au atâtea secrete, s-au dus cete-cete să caute pete pe Marte. Dar fiind prea departe, au făcut o haltă pe o creastă numită Marele Zid Chinezesc. Ce să vă mai povestesc că în-măr-mu-resc!

Zidul era atât de lung de se părea că nu mai ajung. Şi nici n-au ajuns la capătul lui, aşa că şi-au pus pofta-n cui!

Strop de Nimic s-a-ntors necăjit că i-a însoţit. Trebuia să stea de veghe la hotar, măcar ar fi văzut cine trece. Cel puţin unul din zece, dacă ar fi trecut, s-ar fi dat bătut.

Dar el îi oprea şi-i vămuia. Unei fete i-a cerut un cercel din ureche. Alteia, chiar coada unei comete. Iar unui băiat, nici mai mult nici mai puţin decât un limuzin. Sau o limuzină că-i mai plină de lumină. Năstruşnicul acesta de ins care se bucura de un prestigiu deosebit a rămas vestit prin faptul că nimic nu era, nimic nu făcea, nimic nu vorbea, nu mânca, nici bea, dar cu nimic trăia. Cum se poate aşa ceva? Iaca, nepoate, în poveste, totul se poate. Altfel n-ai da tu din coate să-ţi spui despre acest personaj ututui. Uite-l, nu-i!…

MINCIUNEL

Nu era de pe-aici, nici nu se trăgea dintr-un neam de calici. Venea de departe. (Poate dintr-un film, dintr-o carte?) Poate din altă parte, din viaţă, din moarte… Fiindcă, se ştie, la noi, copiii sunt învăţaţi de bunici şi mămici să spună doar adevărul goluţ, nu să umble cu cioara vopsită şi să spună că-i papagal. Nu-i normal ! Sau să treacă vorbele printr-o sită, să le

scuture, să le vânture, fluture, până încep să sune şi cad prin ochiuri, doar cuvintele bune. Cele (ne)bune se opresc până se adeveresc.

Minciunel era un personaj mititel, ca vai de el. O zvârlugă care mintea-ți înjugă. Cam rebel, nu asculta defel decât de alții ca el. Însă putea creşte ca un aluat, devenea iute bărbat, cogea Minciunoi, mai dihai decât ciobanul la oi. Se umfla, creştea, se inflama iar uneori exploda. Şi-atunci să te ții, năzdrăvănii. Bucățele de minciunele se lipeau ici-colo de trecători şi nu mai scăpau de ele din noapte în zori. Nici gând să mai devină din nou mititel, pacostea de Minciunel. Şi se-nmulțea, măi frate, mai repede decât microbii prin sciziparitate. Adică se-mpărțea în două, în şapte, în nouă, în nouăzeci şi nouă, fără să mai fie nevoie de ouă. Neamul lor era numeros şi păgubos.

Venea deci, de pe întunecate poteci, din hățişuri de minți, unde spiriduşi ghiduşi te învață să minți. Să minți chiar sfruntat, gogonat, exagerat, de la început până la sfârşit. Să minți de cu noapte şi până dimineață până apele-nghează. Sau de dimineață până seara, până curge în sus Niagara.

O minciună adevărată e cât se poate de căutată. Pe cât e de lungă, pe atât e de lată. Aproape pătrată. De-ar fi rotundă ar putea chiar s-o tundă la vale.Şi pe-aici ți-e calea-cărare!

Ei şi acel pătrățel mărunțel se numea Minciunel. Şi câte pozne nu făcea, dragul de el! Se vâra în ureche la fiecare şi debita, de pielea ți se încrețea. Dar nu de floarea la ureche ți se făcea pielea de găină, ci de năzdrăvăniile pe care Minciunel ți le strecura în surdină! Dar cum făcea?

Se cățăra din pavilion pe scăriță şi de-acolo țuşti! În trompiță. Care trompiță? A lui Eustache, măi Lefterache, că doar nu a ta sau a mea, et caetera.

Mare belea, Minciunel se cocoța pe scărițe şi încurca ițe, de ziceai că eşti la război. Război de țesut cu zbaturi şi cozi. Şi ițe pe care le-nnozi de nu le mai dezleagă nimeni o viață întreagă.

Le-ncâlcea în zeci de noduri şi semne, pesemne din asta trăia şi cu

aşa ceva se îndeletnicea. Aşa a încâlcit ițele şi-n povestea mea.

Dar, cu ce flos, mă va întreba unul mai arțăgos. Uite-aşa, ca să se afle în treabă, sau, şi mai important, să pară mai interesant. Decât să taie frunză la câini, mai bine mințea de rupea. Apoi se spăla pe mâini şi nici nu mai privea la câini, dacă şi-au mâncat tocătura. Ce mai tura-vura,i-a strecurat unuia o minciună că ar putea să-şi cumpere o parcelă pe lună. Pe loc viran; ca-n satul lui, pe tăpşan. Să fie unicul proprietar selenar. Şi ce să cultive? Andive. Movile şi stive, grămezi de andive-gulii ar cultiva pe teren marțian, într-un an. Sau într-o lună, semințe de baobab. Şi-ar răsări de n-ar izbuti Micul Prinț să smulgă baobabii din rădăcină până pe planeta vecină. Fiindcă baobabii, ca şi nababii, sug toate sevele din solul lunar, de n-ar mai putea un biet trandafiraş să se hrănească şi să trăiască, chiar dacă ar avea patru spini. Şi de unde-ar lua apă, dacă nu sunt vecini?

Dar să revenim la andive. Proprietarul le-ar duce dis-de-dimineață la piață. Două-trei roabe să le aşeze pe tarabe. Fiindcă vă spun taină mare : andivele au mare căutare pe Lună. (Nu cumva şi asta e o minciună?)

Le-ar cumpăra marțieni (indigeni?) sau vreun muşteriu mai taciturn de pe Saturn. Vă-nchipuiți ce comerț ar face! Şi ce şperț ar aduna, că monezile ar suna în buzunarul său ca un zurgălău !

Dar omul nu voia şi pace, aşa că i-a zis lui Minciunel să-l mai lase în pace. Mai bine ar face comerț cu dobitoace. C-a auzit el de-o oaie bălaie, a unui Prinț. I-ar face atâția mieluşei încât ar deveni cioban într-un an-doi-trei.

Prințul, venit de pe un asterioid, încuiase oaia-ntr-o ladă până la prima zăpadă. Şi oaia behăia, biata de ea, că sufletul ți se înmuia, de cât se jeluia. Căci lăsase acasă un mieluț orfan, luat cu arcan de cioban şi trecut pe la strungă deşi blana lui nu era deloc lungă, ci scurtă şi creață. Şi-l cheamă Neață sau Niță, nici nu mai ştiu şi să-l chem pe Minciunel, deja e târziu.

Ce crezi că i-au spus Minciunel unei fetițe cam mironosițe? Să nu

se mai îmbete cu vorbele meşteşugite scrise sau auzite!

Fiindcă vorbele astea, ehei! Nu-s de nasul ei. Nu-s nici de nasul tău, oricât ai fi de nătărău! Ele-s doar pentru poeți. Care-s chiar nişte fleți, dacă nu le rostesc, nu le declamă, ori nu le aşază de-a dreptul în ramă!

Cu poeții, nu-i bai, Minciunel duce un adevărat trai pe vătrai. Se întrec să viseze, să inventeze de-ți stă mintea în loc şi-ți ia părul foc. Sau îți face creierul : poc! Şi-ți crapă bostanul. Nici măcar sărmanul Minciunel nu se pune cu ei. Zice că-s menestrei şi de menestreii cu liră, lumea se cam miră. N-au ei ceva mai bun de făcut? Să facă ulcioare de lut sau scăunele de lemn, de artizanat, îi îndemn. Nu să zdrăngăne întruna la mandolină şi să umble din poartă în poartă pe la castele după domnițe îndrăgostite şi ele, de câte-un oştean sau curtean, să le cânte de-alean.

Aici Minciunel cam are de furcă şi nu se încurcă! Fiindcă la curte trăiesc saltimbanci, arlechini, măscărici, beduini şi mai ales pitici. Şi ei toarnă gogoşi şi minciunele de crapă capra-n patru cu ele!

Într-un sat, Minciunel şi-a găsit naşul cu Păcală, poznaşul, vărul lui Tândală şi frate cu altul numit Cănuță om sucit, că de n-ar fi fost nu s-ar mai fi povestit!

Au făcut un concurs de scornit minciuni, de luni până luni şi de marți până poimarți. Şi mai să-l întreacă pe Păcală acest pişicher numit Minciunel!

Mai întâi li s-a părut o joacă; dar nu se mai opreau nici când bătea de toacă. Se duelau în rime, după ureche aceşti mincinoşi fără pereche. Turnau rimele pe calapod, apoi le urcau în pod.

Când un pici se ducea să răscolească după niscaiva jucării, atunci să te ții! Găseau minciunile rimate şi le foloseau pe apucate. Dacă printre ele era şi-un adevăr mai golaş, ţuşti cu el pe făraş.

Una din cele zece porunci spune să nu arunci adevărul, ci să-l scoți la iveală, fără tocmeală. Cu alte cuvinte, să nu minți, fiindcă nu-i mai ai de prieteni pe sfinți. De Dumnezeu, nici poveste, dacă continui să

minciuneşti. Nu te mai mântuieşti. De aceea să fie cu luare aminte cine minte.

De la un timp, Minciunel s-a gândit puţintel şi cam după vreo săptălună a-ncercat să scoată bani pe minciună. Adică să deschidă un magazin prin vecini şi să le comercializeze, astfel să prospereze. Ei, dar crezi că nu s-au găsit şi nebuni care să cumpere minciuni? Destui ututui voiau să ştie cum se umblă cu minciunica la pălărie, în buzunar sau sub iie şi să-i îmbie pe alţii să facă la fel. Şi au făcut-o cu zel, ca orice mişel. Au învăţat să mintă la serviciu, acasă, pe nepusă masă, la şedinţe şi peste tot, după preferinţe. Cel mai mult le plăcea să mintă la o partidă de cărţi, care minciunea se numeşte cacealma. Tragi o cacealma cu cinci aşi şi ceilalţi se lasă păgubaşi. Cu cinci popi poţi pe toţi jucătorii să-i îngropi, să le iei banii adică, aşa cum a făcut Minciunică.

Într-o zi, lui Minciunel i s-a înfundat fiindcă a întâlnit Adevărul-adevărat. Care nu e de lepădat, ci e un bărbat cum fiecare ar vrea. Pe onoarea mea.

Ce-au făcut, ce-au dres, e greu de înţeles. Cert e că au luptat bărbăteşte, care pe care, fără supărare, să răzbată cine-i mai tare. S-au răpus unul pe altul, cât ai zice : Peşte! Fiindcă îţi spun, chiar de nu-s întrebată. Ei nu pot fi prieteni absolut niciodată.

Am aflat că mai luptă şi azi uneori, şi, am presupus, când unul, când altu-i răpus, ori supus.

Asta-i tot ce-am avut de spus.

Cât despre Minciun, unii-l preferă, alţii nu. Dar tu, băieţaş? Te foloseşti de el uneori, sau îţi iei Adevărul drept unic chezaş? Ei aş!

Dar tu,fetiţă? Pe cine chemi în ajutor la grădiniţă? Pe Minciunel sau pe Minciuniţă?

La asemenea întrebare cu tâlc, toţi tac mâlc. Spune, tu, băieţelul mai mititel. Îl cunoşti şi tu pe Minciunel? Sau pe prietena lui Minciunica? Fiindcă din atâtica, ea se face cogea minciună. Nu-i a bună!

Pe viitor, te rog să renunţi la serviciile lor.

Hai acum, somn uşor! La culcărică, fără Minciunel sau Minciunică.

LAURUL BALAURUL

A fost odată un balaur. El locuia singur pe un coclaur şi fiindcă nu avea cu cine să se joace, îşi modela din plastilină figurine închipuind dobitoace.

Era melancolic şi trist. Fire de artist iubea tot ce-i frumos, de aceea întorcea lumea pe dos să găsească un sâmbure de frumos şi să-l facă să încolţească. Iubea florile, iarba, natura întreagă îi era tare dragă. Căsuţa lui, cum desigur aţi ghicit, era ceva de neînchipuit. Joasă şi mică încât abia de încăpea în ea vreo furnică.

Ei, şi cum încăpea cogea balaur în ea? Aşa.

Se încolăcea, se descolăcea până se făcea mic-micuţ ca un furnicuţ cu şapte capete care-i rămâneau pe afară să sperie vieţuitoarele care, bunăoară, ar fi îndrăznit să-i strice pacea şi tihna, tulburându-i odihna.

Şi capetele se făceau mari, fioroase, pe când Laur (aşa îl chema pe balaur) – trăgea la aghioase.

Avea un somn agitat, tresărit de cum se aşternea pe aţipit, închizând din cei paisprezece ochi, să nu-i fie de deochi. Şi sforăia din toate cele şapte guri deodată că şi se făcea părul măciucă, măi tată.

Când acolo, el visa, căci îi plăcea tare mult să viseze la cai verzi cu minţile treze.

De pildă, o herghelie de cai verzi zburau pe pereţii cerului azuriu, nechezând a pustiu. Erau fără frâie şi tropoteau din copite sau din călcâie.

Din tată-n fiu şi din bunic în nepot, Laur moştenise câte o limbă de-un cot la fiecare cap fioros. De aceea toate îi atârnau pe jos şi fiindcă nu le putea stăpâni sau ridica înapoi în guri, trebuia zilnic să facă spălături fiindcă limbile, lipicioase, ştergeau iarba, pământul, de câte ori bătea vântul. Şi sunau, sunau ca limbile de bau-bau. Erau ca şapte tălăngi la gâturi de vite, scoţând sunete grave sau ascuţite ori rămânând adeseori amuţite.

Din pricina limbilor lui buclucaşe, Laur era cunoscut pe imaşe. Se fereau vieţuitoarele să-i iasă în cale, de la şapte ocale. Sau leghe sau verste ori mai bine, hectare, cum stă scris în dicţionare.

Vai, necazurile se ţineau scai de el, bietul bălăurel. El încă era blând şi cuminte fiindcă nu-i crescuseră măselele de minte. Ori, se ştie, imediat cum îţi iese măseaua de minte, o ştiu de la părinţi, îţi ieşi din minţi de durere şi nici lapte cu miere de-ai bea, n-ai scăpa.

Bietul Laur aştepta neliniştit ca gingiile lui, ca nişte muguri, să-i explodeze şi mintea să-i izbucnească afară, să nu mai ducă viaţă singuratică şi amară.

Dar, dacă eşti destul de matur, cu măsele de minţi, oare începi să minţi? Să torni la minciuni gogonate, pe apucate? Iată o dilemă ce chinuia biata făptură.

Cale de-o aruncătură de băţ era legat un măgăruş de juvăţ şi Laur îndrăzni să-l întrebe dacă n-a găsit niscaiva ghebe (un soi de ciupercuţe ca nişte bărcuţe). Voia să le facă fripte căci, spune-n Scripte, nu e bine să mănânci crude că au gust de agude şi vin nişte paparude zălude şi ude şi-ţi cer socoteală şi-apoi, ţine-te tocmeală!

Măgarul avea plin samarul cu ghebe gălbui şi voia să-l atârne într-un cui de frica pofticioaselor furnici aciuate pe-aici sau de arici.

-Ţi le agăţ eu de unul din capetele mele, măi măgărele Aurele. Şi fii liniştit, o să le găseşti negreşit, într-o zi-două, până nu începe să plouă. Căci, dacă plouă, vin rudele-pararudele şi le rod, până-apuci să le sui în pod la adăpost.

Laur care ţinuse-n viaţa lui post, se săturase de terci, poftea friptură de ciuperci berci. Se făcea-prefăcea dezinteresat, iar când măgarul Aurică plecă, se puse pe înfulecat. Atâta se ghiftui, că imediat îi veni rău şi din burţile lui răscolite, începu să dea afară. Stătea cu capetele plecate să vină cineva să-l frece de aplecate.

Aşa păţeşti când te lăcomeşti şi te-nfrupţi din tainul pe care vecinul te-a rugat să i-l ţii. Şi să se înveţe minte, nu mai mâncă plăcinte de ghebe în viaţa lui.

Iar acuşa mă sui pe-o nuieluşă. Fii cu ochii pe uşă că eu zbor în decor să spun şi altora păţania bietului Laur, intoxicat cu ghebe şi plin de băşicuţe pe burţi şi pe lăbuţe.

POVESTE DE URGENȚĂ

Cred că există o diferență între o poveste obişnuită şi o poveste de urgență. De pildă, cineva se văieta cam aşa :

-Am astm şi nu pot adormi decât cu un basm. Drept medicament la culcare o poveste cu un Făt-Frumos călare şi o zână, neapărat bună. Sau cu o harpie sau scorpie în etate care cântăreşte doar pe jumătate. Ori, lucru cert, pe sfert, deoarece e mai mică decât un şoarece. Dar nu un şobolan în vârstă de-un an, ci şoricel, cât un degețel, vai de el!

Aşadar, vreau în dar o-ntâmplare din palatul de chihlimbar, de care nimeni nu are habar, dar care va fi inventată pentru mine anume. Poate să nu aibă nici nume. Chiar aşa o vom intitula. Poveste fără nume, ori o poveste de urgență. Cer clemență şi îndurare pentru un basm fără asemănare. Numai să aibă tâlc.

Nu pot să tac mâlc, ci adaug : o poveste nu se înfiripă din fire de praf şi din vânt. Pe cuvânt. Ea nu-mi stă la cherem când o chem. Uneori se lasă prea mult aşteptată şi când vine, pare nevinovată. Aşa că, ține-te bine!

Mă priveşte în ochi cu mirare de parcă n-ar fi o pură întâmplare. Cu o pisică şi cu un calendar. Sau abecedar, ori, ce mai tura-vura, că mi s-a uscat gura şi n-am un strop de sifon.

Aşadar, o găinuşă-n jupon se plimba semeață-n ogradă, ca pe o stradă, ca pe bulevard. Se sfădise destul cu puicuțele şi făcu stânga-mprejur hotărâtă să evadeze din acea lume, pusă pe glume cu bietele păsări bătrâne care numai de zeamă sunt bune.

Nu ținu cont de gard ci sări-n ulița largă, de parcă voia gura târgului să o spargă. Cotcodăci de una singură până obosi, căci la ora aceea, de toropeală, toată suflarea dormea, prin şopron, pe afară ori prin beci. Deci, cum nu întâlni pe nimeni să-i admire ținuta, îşi schimbă ruta. Făcu astfel cărare bătută ca pierdută. O apucase şi o durere la un picior, căci era

găină bătrână şi suferea de gută. Cu piciorul umblat se opri pe o movilă de gunoi şi se puse pe scurmat. Scurmă ce scurmă, ca şi când ar fi căutat vreo urmă. Mărgăritarul fermecat, vreo mărgică de chihlimbar să o ducă la ea în cuibar şi să spună că a ouat-o-ntr-o zi, cine poate şti?

Poate căuta oul de aur şlefuit cu mare finețe, ca să o întoarcă în tinerețe. Eh!…

Fiecare găină visează să fie mai brează decât celelalte şi să scoată pui ca ai nimănui.

În afară de un gândăcel şi vreo doi viermişori, nu găsi nimic mai acătări. Nici tu boabă căzută din roabă, nici tu iarbă grasă şi gustoasă, nimic. O grămadă de moloz, plină cu rogoz. Şi-atât, oricât ar fi făcut găinuşa gât sau cioc. Pun mâna-n foc că a căutat pe unde nu trebuia. Altfel nu se povestea. Hotărî să se întoarcă la cuibul ei. Căci, unde-i mai dulce iarba decât la tine-n bătătură?

Chiar dacă viața e dură şi mai că-ți fură mâncarea din gură obrăznicuții de pui, dragi oricui, dar mai cu seamă, cloştelor tinere sau cocoşeilor tineri care țin loc de gineri.

Găina bătută se-ntoarse abătută şi chiar supărată de această aventură ratată.

Cum o văzu, gospodarul o înşfăcă de pene şi se uită la ea cu priviri pofticioase.

-Ia stai pestrițo, că acum te tai. Decât să sfârşeşti la coana vulpe vecină în vizuină, mai bine la mine în oală, că ieri mi s-au culcat pruncii cu burta goală.

Biata găină pestriță nu mai avea nici grai să cârâie : Vai! Fiindcă nu era de glumit cu stăpânul.

Până la urmă, milos, c-aşa e românul, gospodarul o azvârli în poiată lăsând pe altă dată ca găina bătrână să facă zeamă gustoasă şi bună…

-Ei, ce-ai rămas aşa, cu ochii pe lună? Ori crezi că şi asta e o mare minciună?

POVESTEA CELOR DOUĂ CĂI

Au fost odată două căi. Nu erau surori, nu se asemănau, nu aveau nimic comun una cu alta. Deşi păşeau alături, fiecare se îndrepta spre altă direcție.

Prima era bogată, strălucitoare, frumos împodobită.

Cealaltă era simplă, curată, smerită.

De fiecare dată când întâlneau un drumeț,cele două căi îl îmbiau fiecare în felul său :

-Mergi de-a lungul meu şi-ai să ai parte doar de bucurii în această viață.

Cealaltă îl chema discret pe trecător :

-Dacă mă vei urma, vei afla bogății în cealaltă viață.

E de la sine înțeles că foarte mulți oameni se îmbulzeau spre calea cea strălucitoare şi împodobită.

Ba, ca să meargă pe ea, se îmbrânceau, se călcau în picioare, stăteau la cozi interminabile, aşteptau nerăbdători să se vadă o dată mărşăluind pe ea, siguri pe sine, puternici, trufaşi.

Pe cealaltă, abia de se zărea câte un om mergând sfios, cu fruntea plecată, păşind de parcă se temea să nu trezească pietrele din visare.

Era linişte pe calea aceasta plină de tihnă şi pace. La capătul fiecărei căi se afla câte o poartă.

Pe calea cea largă şi aglomerată, poarta era pe măsură : înaltă, frumoasă, atrăgătoare, sculptată şi pictată, îți lua ochii.

Calea cea îngustă însă, se termina cu o poartă strâmtă şi mică, aşa încât trebuia să te apleci, ca să poți intra, uneori chiar şi în genunchi. Dar aici, cel puțin nu era aproape nimeni, ci doar câte un drumeț răzleț, pripăşit şi obosit.

Pe calea cea largă, persoane avute azvârleau monede în dreapta şi-n stânga. Monezile zornăiau pe dalele de marmură scumpă. Chiar şi pungi de aur erau aruncate pe cale, iar aurul sclipea prin pungă de-ți lua ochii.

Magazine pline de bunătăți îmbiau trecătorii. Jocurilor de toate felurile li se făcea o reclamă grozavă ca să atragă clienții. În plus, saltimbanci făceau acrobații şi muzica răsuna foarte tare. Vacarm, vâlvă, agitație, transpirație. Acolo era o vegetație luxuriantă din care-ți picau drept în gură, fructe zemoase, ori de-abia date-n pârg, încât îți lăsa gura apă.

Nu trebuia decât să întinzi mâna. Sau uneori să deschizi gura.

Pe calea cea mică pietrele simple se îmbinau firesc, acoperind praful drumului. În zare se vedea o biserică mare, cu numeroase turle.

De o parte şi de cealaltă a drumului străjuiau troițe şi cruci sculptate frumos, cu măiestrie, dar şi cu evlavie. Nu era nimic spectaculos pe această cale. S-ar fi spus că darurile ei erau ascunse privirilor lacome. Însă, la capătul pustiei se afla şi sfârşitul călătoriei. Intrai într-un ținut minunat, de vis, fermecat. Cu îngeri serafimi care coborau din înălțimi. Care cântau cu glas diafan fără să ceară un ban. Şi dacă pe calea bogată erau din belşug băuturi din cele mai fine, răcoritoare şi proaspete, pe calea cea simplă nu se găsea decât apă vie, tămăduitoare, care se dăruia la fiecare. Nu trebuia decât să vrei să bei şi imediat te tămăduiai de orice păcate, deveneai mai frumos, mai curat, mai luminos, dar în chip deosebit, sănătos la suflet şi la trup.

De asemenea, era acolo o viță-de-vie cu o sumedenie de mlădițe. Mlădițele erau băieței şi fetițe. Crescuți pe un trunchi viguros : Iisus Hristos. O astfel de apă e o adevărată minune, veți spune.

Da, şi e aşa pentru că nu se vindea, ci se dăruia. Cu iubire, într-un pahar de hârtie subțire.Dintr-o înghițitură puteai deveni cu totul altă făptură. Orice picătură sorbită era binevenită pentru că tămăduia, orice urmă de îndoială, orice boală.

Ei, dar omul alegea, tot ceea ce îl atrăgea prin culoare, mărime, miros. Dar fără folos. Pentru că în felul acesta pierdea ceva însemnat.

Ce?

Dacă n-ați aflat, o să aflați negreşit, la timpul potrivit, dragii mei prichindei.

POVESTE CU GĂLUȘTI

Două muşte bâzâiau pe lângă farfuria plină cu găluşte. Dumnealor, tare pofticioase, li se păreau găluştele, nespus de gustoase. Aşa că-şi spuseră una celeilalte :

-Ce-ar fi dac-am gusta un pic?

-N-ar fi nimic. Nici nu s-ar observa…

-Crezi mata?

-Sigur că da.

-Dar de unde, că sunt prea rotunde şi n-am cum s-apuc, o firimitură să-mbuc, zise cea mai flămândă. Ce osândă! Să munceşti pe brânci, ca să poţi să mănânci!

-Ia de aici, de dedesubt, că nici nu se vede… Şi nimeni n-ar crede că-i ciupită. Apoi e cârpită cu pesmet, muiată-ş şerbet, cu nucă de cocos pudrată şi cu fistic aromată!

Încet-încet, muştele se-nfruptară din găluştele apetisante, rămase pe masă de-aseară. Hăpăiră ce hăpăiră, până ce pe dinăuntru le goliră, apoi se şterseră pe aripioare şi picioruşe şi o zbughiră afară pe uşă.

Din odaia de oaspeţi veneau zgomote alarmante, semn că desertul trebuia de urgenţă servit. În plus, un puşti mai sclifosit plângea că vrea găluşte gogonate, pudrate şi aromate.

Bucătăreasa a sosit imediat şi cu obrazul îmbujorat, cu şorţ apretat şi curat şi cu bonetă scrobită de parcă era de ebonită! Luând platoul în mâini îl duse în sufragerie. Şi aici, tragedie!

Vreţi să ştiţi ce s-a-ntâmplat când stăpânii au aflat că găluştele erau pe jumătate mâncate?

Şi-au dat coate, s-au foit pe scaun, s-au mirat, au dat vina pe biata pisică, pe Azorică, pe bucătăreasă, ori pe găina care ciugulea boabe în curte, ba pe Costică, grădinarul cel gras, ba pe un căţeluş de pripas.

În orice caz, mare a fost pricina cu găluştele goale care sunau ca din foale şi nici chipeşe nu mai erau. Poate venise Bau-Bau şi ţuşti! dăduse iama-n găluşti.

-Unde mi-e puşca, să-mpuşc vinovatul! striga bărbatul nervos, că-n ziua aceea ieşiseră toate pe dos. Apoi, cât se poate de calm, a dat o duşcă şi a înghițit o găluşcă.

Despre celelalte, cred că şi acum mai stau pe platou, alături de-un ou pictat în peniță cu puncte verzui, numai bun de atârnat în cui.

Asta-i! Şi dacă nu vă place, n-am ce face.

Iar dacă-i povestirea prea scurtă, rugați pe mămica să coacă o turtă. O turtiță gustoasă cu apă şi sare care, ca-n altă poveste, va porni la plimbare!

AVENTURI ÎNTR-O ȚARĂ BIZARĂ

Am ajuns într-o noapte la gară şi am luat trenul spre o țară bizară. Auzisem eu că-n țara asta misterioasă, lumina e mai luminoasă, frumusețea e mai frumoasă, noaptea e mai neagră, nu te îmbolnăveşti de pelagră, te-ntâmpină peste tot artificii iar coada pisicii te spală pe față şi pe mustață. Mai am unele indicii, dar vă las pe voi să le descoperiți, dacă vă învoiți în această țară bizară să călătoriți. Revin imediat că s-a pus trenu-n mişcare şi n-am stare. Deci, salutare!
Drum bun şi călătorie sprâncenată spre țara visată.

Pe culoar am întâlnit un ogar fără lesă ori zgardă care făcea de gardă. Avea coada plină de colaci şi era gonaci. Gonea animale la vânătoare după urmele muştii până ajungeau în bătaia puştii.

Treceam pe lângă o localitate pe care scria : „Oraş interzis". Nimic de zis, era cenuşiu şi bizar. Plin de Hopa Mitici antici, pe care, chiar în cap de-i aşezai, tot cu ei în picioare te pomeneai, că le plăcea să stea drepți ca nişte bătrâni înțelepți, sprijiniți în toiegele lor, cum se sprijină cuvintele de autor. Nimic mai uşor. Numai că, vezi dumneata, nu-i aşa. Autorii se sprijină de cuvinte, ca să meargă poveştile înainte. Sau înapoi, aşa cum soldații bat în retragere, la război. Oraşul era păzit de nişte ființe jumătate câini, jumătate

pisici, atât de stranii că te vârau în frici. Ele miorlătrau, făcând mi-au-hau că a trebuit să-mi pun un dop în fiecare ureche, pentru a nu mă molipsi de streche.

În localitatea aceasta veche, n-am coborât pentru că negreşit, aş fi asurzit…

Am plecat mai departe într-un ținut deschis ca o carte. Avea filele rânduite frumos, pe străzi şi pe case arătoase. Unele file erau lipite cu scotch, dar dezlipindu-le, s-au ivit nişte foci care se rostogoleau alunecoase pe străzi lucioase şi ele, de ziceai că-s date cu miere de albină din floarea numită sulfină. Într-o grădină am găsit un leagăn de lumină, un fel de hamac prins cu nevăzute fire de aripi de iubire. De îngeraşi copilaşi şi de serafimi sublimi, cu şase aripi imaculate, care te duc încotro vântul bate, pe saltele de nori din zori până-n noapte şi din noapte în zori. Şi toată suflarea se legăna în lumina aceea strălucitoare de parcă ar fi fost o barcă pe mare. Am simțit fiori de iubire de o aşa descoperire. Puteam să plutesc până amețesc, fără să cad pe ace de pin sau de brad. Am închis ochii deja şi mi se părea c-am ajuns la Poarta de Răsărit a acelei țări spre care-am pornit.

Stăteam în şezlong ca-n fotoliu şi-am văzut de strajă la poartă un cârd de gâşte precum gâştele din Capitoliu. Şi doi cocori puşi acolo să ne apere de meteori. Fiindcă meteorul, se ştie, e un bolovan uriaş desprins dintr-un astru. Şi unde ajunge face dezastru. O descoperire recentă spune că este dintr-o stea incandescentă. Adică fierbinte, cu miezul de foc, care nu stă pe loc. Se plimbă pe vreme rea sau senină chiar şi milioane de ani-lumină. Şi unde cade, parcă iscă tornade. Cade în trombă şi face o groapă de bombă. Aduce foc şi cenuşă, cutremur şi alte dezastre, bucățile acestea de astre. De aceea, păsările numite cocori stau treze pe metereze, să le îndepărteze. Cu ciocul şi aripile lor uriaşe fac vânt şi gonesc pietrele uriaşe. Să nu se ciocnească de planeta pământ. De pe leagănul acela de lumină puteai sări pe o planetă vecină. Ca să ajungă pe post de vedetă, unii vor să-şi caute loc pe altă planetă. Sau, firi temerare, vor să cucerească teritorii interstelare. Să stăpânească ar vrea, chiar şi o bucată de stea. Pe care stea

să lucreze, să se odihnească, în atmosfera cerească. Nu le place țara şi locul şi vor să-şi caute altundeva norocul. Pe Marte sau chiar mai departe. Pe Venus, pe Pluto sau pe Saturn vor să-şi construiască un turn.

Dacă ei cred că-i uşor, treaba lor!

Treaba mea e să mă plimb bunăoară prin țara aceea bizară.

Dacă vreți să mergeți cu mine, foarte bine, vom pleca de luni până luni pe spinări de lăstuni, sau pe aripi de condor, în zbor, pe aripi de vis, aşa cum v-am promis…

POARTA DE AZUR

Cât îți vei arunca ochii împrejur, nu vei întâlni aşa poartă fără cusur, cum e poarta de azur. Era nici mare, nici mică. Aşa şi aşa. Putea încăpea prin ea cine voia şi cine se nimerea. Dar nimeni nu ştia încotro dădea, de aceea fiecare voia să se-ndrepte spre ea pentru a afla. Îşi închipuiau ce doreau. Şi închipuirea mergea până acolo încât, nici cu gândul omul nu îndrăznea.

Nimeni nu zărea poarta, aşa că fiecare încerca unde-l va duce soarta.

Când intră primul bărbat, poarta imediat s-a-ncuiat. Pe dinăuntru şi pe dinafară, unde se iscase îmbulzeală. Era lume cât marea cu sarea, cât țineau ochii şi zarea.

Bărbatul dispărut îndărătul porții, parcă se aruncase în ghearele sorții. Mergea la-ntâmplare pe culoare, pe străzi alunecătoare, întortocheate şi-nguste. Nici nu se oprea să guste roadele din copaci păzite de vrăbii şi pitpalaci. Nu-l îmbiau nici miresmele, nici culorile de la gingaşe, florile. El avea o singură țintă : să vadă cum se prezintă ținutul din spatele porții.

Ce era acolo : tărâmul morții, al umbrelor întunecate, al Luminii

neînserate, țara de dincolo de lume, fără legi şi fără cutume? Fără reguli impuse votate de persoane suspuse.

Țara legendelor din bătrâni sau a miturilor din păgâni? Ori a poveştilor minunate cu împărați şi împărate, crai şi crăiese pe alese, mândri feciori sorbind licori de tinerețe fără bătrânețe, elixiruri de leac ca să mai trăiască un veac.

Asta avea de aflat primul bărbat care pe poartă grăbit s-a strecurat şi poarta s-a încuiat. Nimeni n-a ştiut ce s-a-ntâmplat şi după ce au aşteptat ce-au aşteptat, s-au întors dezamăgiți la casele lor, de unde-au plecat.

Nu mai voiau să ştie de poarta de-azur ce despărțea viața de veşnicie.

Prunci, tinerei sau moşnegi, nici să-i legi nu mai voiau să-i treacă pragul, să-i afle taina, meleagul.

Când sorocul se va-mplini, negreşit vom şti, se consolau unul pe altul în fața porții ferecate precum bazaltul în muntele fermecat. De ce să forțăm norocul cu boabele de fasole sau cu ghiocul, cu pendulul sau zațul de cafea ori alte metode aşişderea, ca să vedem ce-o să se-ntâmple?

Mai bine să trăim drept şi cuminte de acum înainte, aşa cum ne-au deprins părinții din părinți, stropindu-ne cu lacrimi de sfinți.

Cu povățuiri de bună cuviință, care întrec orice ştiință.

Şi au trăit fericiți şi poate mai trăiesc şi acum, înconjurați de copii duium, de nepoți, strănepoți, soții şi soți, mirese şi miri, dând rod curatei iubiri adevărate, de la Dumnezeu învățate şi pentru lume lăsate.

Dar poarta? S-o fi înălțat? S-o fi dărâmat precum podul de piatră luat de apă, s-o fi lățit, s-o fi păsări-lăți-lungit? Strâmtorat, micşorat, cine mai ştie de n-o fi fost şi ea o fantezie.

Totuşi, nu luați aceasta ca o poveste tristă, Poarta de azur există şi-o să trecem pe rând, mai târziu sau mai curând…

POVESTEA UNEI PARALE

O părăluță, goală-goluță, goală sadea, încât nu puteai cumpăra nimic cu ea, se lăuda că la anul va fi grea. Ba şi că, de vor fi fonduri suficiente, va călători şi pe alte continente.

Fiindcă leul-paraleul, făcând pe zmeul sau pe durul, pe greul, o amăgise, mişel, să se îndrăgostească de el. Iac-aşa.

Lelița acum aştepta cu burtica la gură, o firimitură, un semn clar de la taica dolar (un panglicar!) sau de la domnița Europenița, ca să-şi poată duce sarcina la bun sfârşit.

Abia aştepta să se nască plodul, să cucerească, să zăpăcească norodul şi mapamondul şi să vadă cui îi seamănă şi cu cine este geamănă.

Vărului yen (japonez indigen), tătucului dolar (miliardar scăpătat), tinerelului Euro, cu vreo câteva tuleie răzlețe în barbă, cu care se hârjonise paraua prin fânețe şi iarbă.

Cu o paternitate aşa de suspectă, cine-o mai respectă pe mama rămasă cu buza umflată (sau cu burta umflată) la o adică, de vreme ce declarase solemn : „Calicul de leu, un derbedeu, nu-i de nasul meu, e cam teleleu. Eu țintesc mai sus, spre Apus".

Până la urmă, pe neaşteptate, paraua făcu testul de paternitate.

S-a dovedit şi să mint nici că pot, că odrasla era a nepotului zlot.

Căci la ceardaş, cândva, o cucerise pe tinerica para, cu cizmele lustruite şi mustața ca ața, fără să se sfiască de soața care cu obidă privea.

Ce crezi mata?

Când dovada fu clară, paraua ceru pensie alimentară. Dar fiindcă avusese de-a face cu toți, le dărui şi nepoți. Câți, nu mai ştiu nici ei, de ce națiune sunt şi de-s lei, zloți, dolari sau liruțe sterline, europenizate de fietecine.

Nici cât valorau nu prea era clar.

Ce bizar! Să ai asemenea bani în buzunar şi să nu le ştii rostul! Tot mai bine era cu leul, prostul! Cel puţin îi ştia omul costul! Dar cu aşa amestecătură, ieşi de-a dreptul o harababură.

Dacă paraua, prea uşurică ajunge iarăşi peste hotare ostatică?

Mai bine s-ar otrăvi cu mătrăgună sau cucută decât să se lipsească iar de valută! De prietenii ei străini de prin depărtări sau de colea, din vecini.

Acum avea pretenţii mari, numai la miliardari, sau la grele lingouri şi nu la leii autohtoni, capete de bouri, încornoraţi, linşaţi, decapitaţi, devalorizaţi, falimentaţi, denominaţi (făcuţi terci şi din coadă berci), fără zerouri, nici măcar buni de lingouri…

Mai mare dara decât oca, dar ca să vezi şi mata de ce e-n stare o biată para!

POVESTE CU BROAŞTE

Un arici porni în grădină să caute un muşuroi de furnici. Mergea oarecum îngândurat şi contrariat pentru că-i fusese dat să asiste la o dispută între două broscuţe artiste, distribuite în acelaşi rol de primadonă, iar una din ele era afonă. Şi cum era vanitoasă şi nu voia să recunoască, fiind cam urâtă, trebuia să-şi pună mască şi să cânte playback cu glasul ei sec şi răguşit, adevărat orăcăit.

Pe baltă i se dusese vestea de soprană contraaltă sau altissimă şi ea însăşi se credea o vietate extrem de rarissimă.

Făcea vocalize, game, solfegii, arpegii, încât şi colegii şi colegele de pe plaur credeau că are o voce de aur.

Pe arici, auzindu-i orăcăiala, îl cuprinse sfiala. Ba nu, îndoiala că s-ar afla în faţa unei artiste, soliste de lac pe care nici un brotac nu îndrăznea s-o curteze. De aceea socoti să e drept să cuteze s-o abordeze frontal, invitând-o seara la bal.

Balul se ținea-n mijlocul unei poienițe plină de garofițe. Şi-au venit o mulțime de broscuțe mironosițe, simandicoase, râioase, literate, titrate, cu ştaif şi fason.

Căci era de bon-ton să mergi să cunoşti lumea bună de pe coclauri, mai ales dacă e vorba de lauri pe care ai putea să-i câştigi.

Un grăuraş cânta :

-Hai la țipirigi, ca să n-ajungi la covrigi!

-Poți să strigi mata cât vei vrea, îl apostrofă pupăza împopoțonată, dar covrigii ar merge şi cu o vişinată. Sau cu afinată.

-Taci, strigară în cor, câțiva brotaci, nu ne plac băuturile dulcege, se-nțelege, ci doar stufate, băutura de stuf, după care te ia cu năduf, trestioara care-i tare ca sălcioara, secărica şi vacsul lipovenesc, fiindcă ochii îți strălucesc după o duşcă şi sari în lac ca din puşcă.

Pe o pajişte se încinseră o săriță şi-o învârtită, bătuta măruntă ca la nuntă.

Toți erau ciuturi de sete de puteau cu broboane de rouă să se îmbete.

Se adunaseră păsări, gâze, fluturi şi animale ca la serbare. Şi toate făpturile se considerau egale şi se distrau precum frații de alte nații care se strâng în crâng.

Florile şi ele îşi etalau toate, culorile, miresmele, ceru-şi întindea coviltirul sau catapeteasma pictată pe nori cu aşchii de meteori.

Era o feerie. Până când vântul începu să adie, apoi să sufle din plin peste tufele de mălin, peste sălcii şi stufăriş, apoi, mai pe față, mai pe furiş, se retraseră vietățile toate. Poate se făcuse noapte deplină şi nu era nici lună nouă, nici lună plină.

Tot balul se sparse în mijlocul unei farse : când brotacii verzui se mai jucau încă de-a ascunsul pe grui, terminând cu orăcăitul, fiindcă o ştimă din străfunduri de ape apăsă pe-ale vântului clape de ziceai că-i clavir. Nu mă mir.

Ce s-a întâmplat mai apoi?

Închipuiți-vă voi…

CE-AM PĂȚIT CÂND NU M-AM COPILĂRIT

Ştii? A fost odată o sărbătoare a cărții pentru copii. O sărbătoare cu poveşti, poezii. De din dor de drag, am pornit către acel meleag, care, de când lumea e lume, se ştie, se numeşte : COPILĂRIE!

Un tărâm minunat şi fermecat, cu poveşti presărat. Cu poezii mii şi mii şi cu pozne şi ghiduşii. Vrei şi tu să vii?

Toate aceste minunății şi încă altele, mi-au dat binețe şi mi-au înmiresmat sufletul cu parfumuri de frumusețe.

Şi plecând eu cu inima ticăind înspre lumea de poveşti îngereşti, poeticeşti şi copilăreşti, care te îmbie să creşti, cu sufletul doldora de vise în gene întredeschise, am întâlnit acel paradis al vârstei de unde am plecat odat', tare e mult de atunci, de când erau mămicile prunci şi poate de nici atunci.

Primii eroi pe care i-am întâlnit, îi cunoaşteți şi voi, negreşit. Sunt nişte azureți şi tiroleți, nişte pistruiați adevărați. Erau însoțiți de un magician vestit din Țara Azuro. Magicianul mi-a dăruit o traistă fermecată plină cu cercei de vorbe, pe care am să vi le spun altădată…

Azureții, două fetițe şi patru băieți mi-au spus povestea Prințului Cenuşiu pe care nu o mai ştiu. Dar preafrumoasa Elva mi-a dat o carte să citesc şi să mi-o reamintesc.

În palatul Prințului Cenuşiu, l-am întâlnit pe Moş Scornici, care mi-a turnat o sumedenie de gogoşi, de parcă eram la bâlci sau la moşi. Tot el m-a învățat despre jocul de-a v-ați vațelea, despre jocul de-a cuvintele, deşi pe mine mă durea dintele şi nu puteam pronunța nici un cuvânt. Mi-a povestit despre piticul cel spân care-a răpit Timpul iar Ronț-Ronț şi Miaunica s-au împrietenit acuşica şi au jucat împreună jocul de-a ventrilocul.

Apoi mi-a făcut cunoştință într-o oarecare privință cu Familia Popircop. Jupân Popircănoiul şi Popircănița lui împreună cu cei doi fii ai lor, piropopircăneii luau o gustare festivă cu Chiva cea Guralivă, o cioară

costelivă sau grivă care le adusese o misivă unde se spunea cum trebuie să schimbi lumea dacă vrei şi nu ai altă treabă decât să hrăneşti porumbei. Şi m-au întrebat în chip neaşteptat : Vrei?

-Vreau, le-am răspuns. Dar cum să o schimb, în funcție de anotimp?

Apoi mi-a povestit cum Lupul cărturar învățase un nou alfabet pe Internet. Un băiat a găsit un trandafir minunat într-un chibrit. Şi mi l-a arătat şi mie. Era ca o poezie. În toate culorile pictat, altfel nu m-aş fi pus pe îndrugat.

Moş Scornici mi-a povestit ceva nostim despre nagâțul Gâță şi despre Oița Bița, care l-au salvat de la înec pe mieluşelul Niță.

În sfârşit spunea că a luat parte la o bătaie cu flori (sau cu meteori?). Mai multe personaje erau bântuite de gărgăuni şi spuneau numai minciuni că ar fi călătorit pe scări de aer până la Palatul Lunii, care, spun unii, e locuința stelelor mii, aşa, ca s-o ştii. Dar mai presus de toate mi-a spus Povestea din cuvânt, o poveste buclucaşă în care personajele dau buzna de-a valma şi se amestecă şi pas de-i mai alege. E greu, se-nțelege.

Am plecat de acolo cu părere de rău dar nu peste mult timp am întâlnit-o pe Alena, Prințesa tristeților albe şi pe Prințul Atar cel Viteaz. Mai erau acolo Domnul Alfabino, Signor Vento, Doica Luna, Cavalerul Absent, Domnul Alambic, cu maşina lui fermecată de sfărâmat gânduri. Erau prezenți Miorel şi Miorina, Lacrimel şi Lacrimioara, Suspinel şi Suspinica, Bosumflea, Durdulica, Fana Dolofana şi Luc Năuc, moş Vreasc şi mulți alții care au găsit maşina infernală a tristeții din Țara Tristeților fără pricină, bombă pusă într-o scorbură de Harpo cel Crud.

A trebuit să mă duc la Şcoala Vrăjitoarelor, unde se învață o sumedenie de leacuri, să fac rost de iarba fiarelor cu care descui lacătele de la copaci, fără formula Sesam! Am fost şi la Şcoala piraților o vreme şi am aflat o poveste cu şapte cântece întoarse din şapte caiere toarse şi, în cele din urmă, după ce maşina infernală a tristeții a fost dezamorsată, am fost invitată la o nuntă minunată, cu personaje celebre: artişti, mimi, cavaleri şi domnişoare, unde sunteți invitați şi voi, doi câte doi. Sau mai bine câte patru, ca la teatru.

Eu m-am suit călare pe-un fus şi m-am tot dus.
Pe-un caier de lână sunţire să aibă copiii de ce să se mire…
La bună auzire !

LIMBAJELE NATURII

Totul în natură vorbeşte, chiar dacă nu pe propria gură. Există şi alte căi de comunicare mai clare. Multe limbaje are natura, cu vieţuitoare şi peisaje. Caii nechează pe-o limbă cnează sau chinează, de dimineaţă, până-n amiază. E limba în care Făt-Frumoşii visează că galopează fiecare pe-un Pegas, până-n Las Vegas. Dacă le dai apă la moară, caii chiar zboară. Aşa-s caii verzi pe pereţi, care te bagă în sperieţi; iepele violete – pe biciclete, iar caii de lemn de doi coţi, pe roţi. Deci, numai pe caii zevzeci poţi să-i întreci…

Aşadar, fiecare fiinţă, comunică pe limba ei. Limba mor-mor, n-o înveţi prea uşor. Trebuie să trăieşti şi să îmbătrâneşti cinstit şi frumos, dar mai bine zis, cu folos.

Limba Chiţ-Chiţ, limbile Miorlau, ambele au ceva în comun : se fugăresc, se ameţesc, se împletesc, şi-apoi se ronţăiesc.

Limbajul lătrat e mai adevărat fiindcă e adecvat.

Limba păsărească e cea mai ciripească. Dar şi mai firească e limba măgărească. Catârul face : I-ha-ha! Şi parcă-ţi face-n ciudă aşa.

Vai, tare e cicălitoare limba de ciocănitoare. Lasă că face toată ziua cioc-boc, până te apucă un amoc, dar te ciocăneşte ca pe doagele de poloboc.

Şuieră de zor din ei, şarpele cu clopoţei, pe limba şerpească.

Numai Dingo nu ştie să spună, o cât de mică minciună. În prerie-i născut şi-i dintre câini, cel mai tăcut.

Limba ei e prea efemeră. Gâza asta pare-o himeră. O trompiţă cu muşciuc care strigă guguştiuc.

Bâlbâie, beată criţă, limba de vulpiţă.

Cea de veveriță e dulce ca o aluniță învelită-n alviță.

Cra-Cra, e limba ciorilor pe care-am auzit-o şi eu undeva.

Dar mai jalnică e limba mioarelor, a mieluților behăiți pe care nu se poate să n-o îndrăgiți.

Peştii sunt foarte tăcuți şi nu poți cu nimic să-i ajuți. Peştele, mare sau mic, tace chitic.

Orice broscuță, brotac – vorbeşte limba oac-oac.

Nu se poate să nu te ispitească limba bursucească.

Deslușesc doar cei fini ce-şi şoptesc domnii delfini, iar tineri savanți studiază intens limba de elefanți.

Limba de girafe te provoacă la gafe. Zebrele vorbesc în dungi prelungi. Pe un leu, deşi rege, aproape nimeni nu-l înțelege. Ba scade, ba creşte, până te-amețeşte…

Nici nu vă povestesc cât de frumos e limbajul zânesc. Când nu dansează, ele conversează şi se aud sunete atât de ciudate de zici că zânele sunt fermecate.

Cuvintele mai lungi ori mai late le învață la Universitate. Cum nu există universitate de zâne? Atunci care şcoală rămâne? Cea a vrăjitoarelor din datina majorității popoarelor?

Şi piticii şi spiridușii au şcolile lor, care-s mai din popor (sau din topor?) pe înțelesul tuturor.

Numai zmeii, săracii, au o limbă şuierătoare la şapte guri, de s-aude peste nouă hotare şi nouă păduri. Crezi că-i uşor să fii zmeu? Vă spun eu, nu toți zmeii sunt răi sau nătărăi, unii sunt chiar cumsecade, dezleagă şarade, anagrame, cuvinte încrucişate şi când e soarele pe scăpătate, în aerul dulce, merg să se culce. Aceia sunt zmeii cuminți, bine educați de părinți, îndeosebi de muma lor, pe care ei o ador.

Dacă nu greşesc, şi stelele vorbesc.

Limbajul stelelor e strălucitor şi clar şi împreună cu râsul lor cristalin formează clarul de cer, un mister…

Limbajul de nori e vălătucit, încețoşat, învăluit, cu totul diferit de

limbajul însorit. Soarele, mai mucalit, vorbeşte prin raze fierbinți de te scoate din minți.

De pildă, o floare, vorbeşte prin parfum şi petale, dar mai ales, prin culoare.

Limbajul de izvor e foarte curat şi răcoritor. Dar care muritor nu ştie, limbajul sfânt al pământului roditor? Apa pe limba ei susură, uneori bolboroseşte, alteori, pusă pe sfadă, se revarsă-n cascadă.

Cine n-a ascultat limbajul valului înspumat? Sau tăcerea de gheață a calotei la Pol?

Lucru cert : foarte fierbinte e limbajul nisipului în deşert, dar uneori e alunecător şi lin, în clepsidră cel puțin.

Dar cine, cine n-a trăit limbajul timpului risipit, care toarce, toarce şi nu se mai întoarce. Nu vă mint, limbajul inimii e unul de dor şi de-alint. El începe cu „te iubesc" şi are cuvinte care nu se mai sfârşesc sau aşa ar trebui, cel puțin o zi.

Limbajul pruncilor e aproape îngeresc. El începe cu „îngî" şi cu „gu", continuă cu oa-oa, aşa cum ai făcut şi mata, dar nu-ți aminteşti, ori te sfieşti să-l mai foloseşti când creşti.

Ce sfinte sunt aceste prime cuvinte! Mă mir că nimeni nu prea le ține minte! Ar trebui trecute în calendar şi pronunțate rar, cel puțin o dată pe an, măcar…Dar dacă-l depăşeşti, nu te mai sinchiseşti şi doar părinții îşi mai aduc aminte de primele tale cuvinte.

În înaltul ceresc, aripile vorbesc în limbaj vulturesc.

Dar, limbajul cel mai aparte, e cel al poveştilor din orişice carte. Îți doresc de el să ai parte de la naştere până dincolo de moarte. El o să te poarte pe tărâmuri necunoscute, unde vei regăsi mii de clipe pierdute.

Mulți, mulți ar vrea să vorbească limba bursucească. Dar dacă nu ai puțin noroc, n-o vei învăța deloc.

Ca o limbă-n aspic e cea a grâului dat în spic şi-n abur îmbietor de pâine abia scoasă din cuptor. (Un codru de pâine putem da şi la câine).

Câmpul vorbeşte pe limba lui câmpenească, pe care doar grăul şi macii ştiu s-o vorbească.

Creionul pe limba lui creionească, pe care doar hârtia poate s-o desluşească. E un limbaj plin de har, de îngeri adus în dar. Te pomeneşti cum din albăstrime, plouă cu rime.

Îns-al morsei alfabet, este cel mai desuet, căci din limbile defuncte a luat doar linii şi puncte.

Limbajul balenei are multă greutate, vezi bine, printre vietățile marine. În schimb, e un chin să-l înțelegi pe rechin, cu dinții lui fierăstraie, taie cuvintele de curge apa şiroaie.

Barza bate toaca, clamp-clamp şi numai un hipocamp poate traduce limbajul ei, mai ales că din plisc îi cad întotdeuna copii, aşa că nici nu ştii la ce casă vor popopsi.

Bibilica păcătuieşte şi te uimeşte cum păcatele-şi strigă de-a lungul şi de-a latul. Un bobdar are o limbă cum mai rar întâlneşti : bâz-bâz, că şi-a dat limba cu sacâz.

Bufnița, acesta-i chichirezul cântă ca huhurezul, ca şi cucuveaua care se vaită-ntr-una strigându-l pe cuc : „Cucuv(r)eau!"Iar cucul, năucul, începe să se crucească pe limba cucească. Dar fiindcă are slujbă la Stat, merge neîncetat şi se strigă de parcă l-ar chema : Mămăligă! Sau, bag seamă, îl cheamă Zăr-de-Zeamă.

Găinile pe limba lor cotcodacă (înrudită cu vechea dacă), vulturii pe cea vulturească, peştii din plinul guşii țipă-ndelung pe limbă de nibelung.

-Dar zânele ce limbă vorbesc?

-Până mai cresc folosesc limbajul crăiesc, care-i mai firesc, apoi pe cel zânesc.

-Piticii vorbesc limba pitică sau peltică?

-Piticeasca lor se învață la piață, foarte uşor, mi-a spus mie un uriaş miop căruia-i spune ciclop, fiindcă are un ochi în frunte.

Limbile mai mărunte : țânțăreasca, gărgăriceasca, limba libelulescă, mai livrescă şi mai burlescă, limba țesută pieziş în păienjeniş, am aflat că sunt foarte lesne de învățat.

Fluturele cuvintele-şi flutură în limba fluturească, albinele se înțeleg prin zumzăit, diferit de limba furnicească, prin antene, care prind o mie de

posturi străine, ştie oricine, chiar şi greierele Țâr-Țâr, care se aude câteva leghe-mprejur.

Zimbrii fac zâmbre şi-ncep să se strâmbe, când le vorbeşti, trebuie doar să zâmbreşti, dacă vrei să-i cucereşti. Dar oul vorbeşte pe limba piu-piu, pe care-o ştiam dar n-o mai ştiu.

Canarul cântă pe-o nară, dar când triluie pe amândouă, negreşit o să plouă.

Mi-e şi milă de biata cămilă, care vocea-şi îngroaşă ca o moaşă, strigând din cocoaşă, aşa cum strigăm noi din rărunchi…

Vedeți câte limbi întâlneşti dacă te plimbi prin Bucureşti, sau prin Piteşti ori chiar prin Folteşti.

Mierla neagră pe mierleşte, toată ziua triluieşte şi aşa frumos doineşte că tot codrul amuțeşte. Albinele vin şi ele, duium vorbind limba zum-zum.

Tinerii vorbesc limba "te iubesc", care nu prea are nevoie de cuvinte, ci doar de inimă şi de minte. (De minte, mai puțin, că-i un chin dacă-ți pui mintea la contribuție, fără prea multă limbuție). Bunicii, cum să nu te uimeşti, vorbesc un limbaj de poveşti, iar copiii folosesc limba sfântă a bucuriei.

Născociți şi voi alte limbaje, fără trucaje, fără minciuni, aşa cum spun unii nebuni…

NEGUȚĂTORUL DE VISE

Trăia odată într-un ținut îndepărtat, pare-mi-se, un neguțător de vise. Cumpăra şi vindea, orice vis i se povestea. Şi pe niciunul nu-l uita. Uite-aşa. În memorie le depozita şi-apoi le spunea mai departe ca-n carte. Sau ca şi citite în stele, vise rebele, vise de-o zi, de o noapte, de o secundă şi de un minut şi apoi le lua de la început, le rula şi le derula până când din ele nici praful nu mai rămânea. Ba rămânea praf de stele din visele mai rebele.

-Vând vise pestrițe cumpărate de la păuni şi păunițe; vise color de la vestitul cocor, vise alb-negru pentru orice om integru, vise cu buline pentru bubuline, cu romburi şi liniuțe, vise slabe, grăsuțe, potrivite, numai bine de-a fi povestite, visate şi răsvisate, pe săturate şi alte vise felurite pe ghicite. Pot furniza vise oricui, berechet, chiar şi la pachet.

-Da, cu cât le dai, gospodare, de au atâta căutare? întreba cineva curios.

-Păi, la bucată, măi tată. Că doar n-o să-mi iei marfa toată.

-Nu, eu am nevoie de-un vis să mă ducă în paradis! Să văd şi eu pe acolo cum este. Căci, fără veste, te poți aştepta la o călătorie fără bilet înapoi. Şi-atunci, vai de noi.

-Aaaa, aai nevoie de un vis cu îngeri matale, să călătoreşti pe meleaguri natale. Acolo ai să găseşti o atmosferă de poveşti care-o să-ți amintească de casa părintească. Pentru asta îți trebuie un suflet curat, neapărat.

-Să fiu iarăşi mic, zise omul uşor cam peltic.

-Da, şi nu uita, numai sufletul de copil, născut în April te poate face să visezi raiul acasă, zise neguțătorul cu voce groasă.

-Mie îmi place un vis verde ca o pădure, să nu poată nimenea să mi-l fure şi nici să nu mă tem de secure!

-În cazul acesta poți lua de la un arici de pe-aici, cuibărit în tufiş sau în mărăciniş.

-O, nu, visele de-arici nu-mi plac, căci sunt pline de prici şi pot să cad de-a berbeleac sau de-a tumba ca şi când aş juca rumba. Şi-apoi sunt țepoase şi seamănă cu visele de broaşte țestoase, îmi vâră şi frica în oase la culcare. Se pare că ți-e frică şi de-o furnică, la o adică. Mai bine un vis de brontozaur, căci visele lui sunt pline de aur sau de cununi de laur, depinde ce preferi şi la ce te referi.

-Eu zic să-mi dai un vis de pitic cu barbă de iarbă şi cu mustăți de fân.

-Bine, dar astfel de pitic este spân şi se crede stăpân.

-Atunci mai bine amân şi-am să iau mâine un vis de câine. De căţeluş de pluş.

-Nu ţi-aş recomanda, căci vezi mata, căţeii de pluş sunt urecheaţi şi tăvăliţi de copii pe sub pat, cum s-a şi întâmplat chiar ieri. Şi poţi să latri, să zbieri din răsputeri, că nu te aude nici una din rude.

-Nu strică să ai un vis de pisică. Pe lângă smântână, câtă vrei, poţi să capeţi şi o tocană de şoricei. Sau de apă de şoricei. Ori visezi că dai (deşi n-ai) apă la şoricei, ceea ce nu-i indicat, dragii mei.

-Eu am primit un paneraş cu vise-narcise, promise şi prescrise chiar de medicul meu curant, un povestitor foarte galant, care, ffăcând pe cavalerul, mi-a dăruit panerul plin ochi, ca să nu mă deochi.

-Mai bine-ţi făcea un benghi în frunte – fără să se încurce în vise mărunte sau în amănunte iar tu te făceai luntre şi punte să dobândeşti un vis răsvisat, că-i mai adevărat.

-Neapărat, vreau să cumpăr de la neguţător, un vis de autor. Să am parte de un vis cu o carte, sau două sau trei pentru prichindei. Ar fi cel mai frumos dar şi l-aş visa într-un palat de cleştar, sau de mărgăritar (ori poate de chihlimbar, n-am habar).

-Pentru asta măcar, trebuie să ai har. Nu se poate aşadar, să nu ai habar cum se scrie măcar un basm, măcar o poezie. Trebuie să iei lecţii de citit şi de scris, altfel nu-l duci la bun sfârşit.

-Îţi recomand un vis roz-bombon cu zorzon, ca o acadea…

-S-o crezi mata…

Toţi îl aşteaptă pe Sfântul Aşteaptă. Şi ca s-o spun pe-aia dreaptă, în mod neaşteptat se aştern pe visat. Ca a doua zi să aibă ce povesti.

Astfel că neguţătorul n-a mai vândut nici un vis ştiut ori neştiut, căci, drept vă spui, e bine ca fiecare să aibă visul lui. Fără tămbălău, bun sau rău şi să nu le schimbe ca pe timbre, căci visele au multe haine şi taine şi noapte sau dimineaţă, ele fac parte din viaţă!

CARPETA NEFERMECATĂ

A fost odată o carpetă, sau un covor, care flutura pe o bară, după ce gospodina-l bătuse bine de praf, cu bătătorul. O mâna zorul să facă în casă curat, că se apropia de iernat.

Aşa că o bătuse măr, parcă-n răspăr.

Era vânt şi, într-un cuvânt, carpeta se legăna, dansa, se răsucea, făcând piruete cochete precum balerinele la teatrul de marionete.

Parcă-ți făcea semne din nenumăratele flori şi desene. Nu stătea locului nici un pic şi vă zic, precum covorul lui Aladin, voia să zboare lin peste zări în țara de unde venise, adică în Persia, unde sunt multe persiene pe care şed zâne Sânziene, numite cadâne. Ori Şheherazada, frumoasa care ştie o mie şi una de poveşti şi trebuie să le dezlegi la fiecare – şarada.

Căci, vezi bine, orice poveste are un tâlc, o morală, nu sunt scoase aşa, ca din oală. Şi sunt scrise cel puțin pe o coală.

Dar să revenim la carpeta-nflorată.

Se zbuciuma, neajutorată, fiindcă, prinsă bine-n cârlige, nici nu putea măcar să strige, să ceară ajutor vreunui călător, s-o scape din această spânzurătoare, ziua-n amiaza mare.

E scandalos, zicea carpețica, să nu mă pot da măcar jos, dară-mi-te să mă înalț pe o pernă de nor până în țara perşilor, unde m-am născut şi unde suratele mele covoare, au parte de multe picioare fine, încălțate-n botine sau în conduri sclipitori, bătuți în nestemate sau mărgele, dragele de ele, în Serai, de se cred de-a dreptul în rai. Gheişele dansează atât de uşor pe spinarea lor încât parcă le mângâie.

Şi eu am parte numai de izme din ghete, din cizme, din bocanci de doi franci, din pantofi murdari de noroi de la doi băieței (eu le-aş zice băiețoi!).

În plus, primesc şi bătaie, cum scrie la carte, aşa încât mi se face o frică de moarte, doar când văd bătătorul. Nici măcar nu sunt curățată cu aspiratorul,

căci de-atâta jucat, cei doi băiețoi l-au stricat.

-Ce soartă, ce soartă cumplită, se văita carpeta persană jignită.

Tocmai atunci gospodina, care udase în vremea asta grădina, veni la bară şi-o înfăşură bine în sine, luând-o la subțioară, până-n cămară, unde-o aşeză în picioare, la păstrare.

Sărmana! Stătea acum şi pe întuneric şi-n frig, şi dacă n-ar fi fost înfăşurată s-ar fi făcut covrig sau ghem-grămadă, îmbrobodită broboadă.

Dar ea trebuia să stea dreaptă ca Justiția înțeleaptă (şi oarbă?). În plus, cu mâinile legate la spate, prizonieră întoarsă pe dos, de-i trecea os prin os, sau chenar prin chenar, înflorat şi brodat.

Asta-i. Mai mult n-am aflat.

Poate-o aflați voi şi-i găsiți un loc cu picioare mai moi.

POVESTE PLUTITOARE

Într-o vară, pe când îmi făceam vacanța la mare, am trăit o ciudată-ntâmplare. Era o zi însorită ca o pâine bine rumenită. Tocmai stăteam pe plajă cu privirea pierdută în largul de zare. Şi am văzut plutind la mică depărtare,o sticlă fumurie, nici mare, nici mică, aşa şi-aşa, de circa şi ceva. Plutea, plutea şi parcă cerea ajutor. Ba apărea, la dispărea din decor.

Înotând după ea, am considerat că-i a amea. Şi-am vrut să ştiu ce-i în ea.

Avea un dop îndesat pe gât, dar mai mult decât atât. În interior am găsit, nemaipomenit! Ce credeți? O poveste adresată mie. Şi ție. Şi lor. Tuturor. Nişte foi vechi de vreme, cu secrete, dileme, taine şi ascunzişuri.

Ce pocinoage mai sunt adunate-n aceste străvechi terfeloage? m-am întrebat şi mi-am răspuns imediat.

Fără ocolişuri vă spun : o poveste din timpuri străvechi, plină de cuvinte – perechi, de parcă era izvorâtă din Crişuri. Ba şi cu câte unul nepereche, ca o floricică prinsă la ureche. Când văzum atâtea cuvinte duium,

cuvinte cu parfum de mosc, pe care mi se părea că le cunosc de când m-am născut, n-am mai putut aştepta altceva şi-ncepui a le citi. Phii! Câte înțelesuri aveau, că nici să mănânc, nici să beau n-am mai avut vreme. Pesemne, povestea mea plutitoare semăna cu o ghicitoare.

"Ce eşti când nu eşti, amator de poveşti? Şi ce-ai fi, dacă povestitor nu te-ai numi?"

Aşa începea povestea mea. Nepovestită, nu era deloc liniştită. Cerea, implora, se impunea, creştea, se năştea. (Poate în mintea mea?)

-Măcar un copil vreau să mă audă. Ori o babă surdă. Cel puțin o rudă, un frățior, un nepot. Altfel nu pot să ies de aici. Ce zici? Mă citeşti? (Aici era şters şi parc-am citit cuvintele : "Mă iubeşti?")

Oricine eşti, până să creşti, crede-mă, ai nevoie neapărat de poveşti. De istorisiri, de mituri, de legende – o mie şi mai ales, de poezie. Altfel nici la greceştile calende nu vei fi împlinit. Nici fericit. În sfârşit! zicea povestea mea.

M-am născut într-o ulcică de lut. Din lut plămădit de mâini iscusite de olar. Eram o boabă de jar, una de mazăre, sau un sâmbur de zarzăre. N-am habar. Iaca, nu-mi amintesc. Şi nici nu vreau să vă minciunesc, cum am auzit că face un personaj, Minciunel, dintr-o poveste şi el.

N-am nici o vină că voiam să-mi scot creştetul la lumină. Spre lumina de-afară, căci era plină vară. N-am ce face, întunericul nu-mi prea place. M-am cățărat pe zidul rotund care mi s-a părut scund şi iată-mă pe buza ulcelei lucioase, pictată cu floricele sfioase, adică frezii şi toporaşi, zambile nubile.

Eu, un sâmbure, o sămânță firavă, mi-era o teamă grozavă să nu fiu strivită-ntre-dinți, cum s-a-ntâmplat atâtor copii şi părinți din lumea mea.

"Lumea din jur este rea" – mă-nvățase buncă-mea, "trebuie să te fereşti, până-ncolțeşti, şi mai apoi, până creşti şi devii vrednic de-altoi."

Ei, dar mie-mi intrase-n cap să scap de acest aprig destin, zece ani cel puțin. Voiam să rămân semincioară, deşi nici soarta asta nu e prea uşoară.

Dar să revin la ulcea. Stăpânului i-a venit să bea noaptea o-nghițitură de apă din cana aceea spartă la gură. Şi ce credeți că s-a-ntâmplat? M-a-nghițit imediat, deşi am alunecat mai greu pe gâtlejul îngust, iar de la bust până-n stomac, mai să-mi vin de hac, fiindcă drumul se-ngustase şi omul se-necase. Mă simțeam ca Iona în burtă de chit, şi-am amețit.

Un vecin i-a dat un dupag după spate şi omu-a tuşit. Şi-aşa am ieşit din nou la lumină. M-am trezit, nici acum nu ştiu cum, pe un vapor, căci un marinar m-a luat în buzunar ca pe un talisman, în loc de ban.

Am călătorit pe oceane şi mări, la mari depărtări.

Dar pe o furtună grozavă, vaporul a naufragiat. Marinarul, puțin speriat, a găsit o sticlă goală şi a scris un mesaj SOS pe o coală. Spunea : "May Day, May Day! Ajutor, frații mei!"

Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu vaporul că eu am început a pluti, cu tot zorul. Am plutit, am plutit, până-am adormit. Legănat de un val, în aval.

Aş fi dormit şi acum, dacă nu mă trezeați, fârtați, să vă spun povestea asta de agățat într-un cui.

Mai multe nu vă spui. Inventați voi că sunteți deştepți şi vioi.

ÎȚI MULȚUMESC, DRAGĂ FLOARE

-Doamne, ce să-ți ofer ca să-ți fie pe plac? Nu am decât propria-mi suferință, propriile dureri şi lacrimi… Îți dau neliniştile mele, îndoiala, spaima, angoasa, toate întrebările fără răspuns. Le aştern pe toate la picioarele Tale. Fă ce vrei cu ele. Pentru că eu, de o vreme nu le mai pot duce. Infinita mea suferință de care m-am îndrăgostit nebuneşte, pe care nu voiam s-o împart cu nici o făptură, astăzi ți-o dau Ție, Iisuse. Ia-o de la picioarele crucii.

Dar ce văd? Iată, chiar aici, pe pământ, pe locul unde se înalță

crucea masivă sub care am plâns, a răsărit o floare micuță, micuță. O floare de nu-mă-uita. Cât de fragedă e, cât de plăpândă!…

Şi totuşi, până acum n-am văzut-o. A răsărit chiar pe locul genunchilor mei aplecați în smerenie şi adorație. Aşa-i. Genunchii mei s-au prelungit într-o floare, răsărită aici de neunde.

Acum înțeleg… Durerea mea s-a transformat într-o floare plăpândă, care abia s-a trezit la viață, puțin somnoroasă, îşi netezeşte veşmântul curat, se piaptănă, se înviorează. Ca să poată să-mi lumineze fața, să-mi smulgă un zâmbet.

Nimeni nu poate rămâne indiferent în fața unei flori firave… Am s-o ocrotesc, am s-o ud în fiecare zi, am să-i îngraş pământul la rădăcină. Ea m-a învățat cum să înving frigul sufletesc, foamea şi setea de înalt, cum să străpung cu puterile-mi slabe, pojghița groasă a indiferenței umane…

Şi mai ales, mi-a redat dorința de a lupta pentru viață, de a trăi din nou, de a mă ridica spre lumină, proaspăt, senin, cu o dragoste arzătoare în suflet.

-Îți mulțumesc, dragă floare, că ai răsărit pentru mine. Că mi-ai venit în ajutor, tocmai la timp ca să înțeleg că viața trebuie să învingă…

SĂRMĂNEL

Era odată un pui mititel pe care-l chema Sărmănel. N-avea mamă şi tată, unchi şi bunici şi nu era de pe-aici. Venea de la mare depărtare de la o clocitoare.

Într-o zi, în care, ce-ți pasă? Scăpase printr-un ochi, printr-o plasă şi se rătăcise rebel, acest pui, Sărmănel! Cui să-i spună necazul, pricina, dacă nu cunoştea pe mămica, găina? Nici pe pintenogul cocoş care-i fusese părinte nu şi-l aducea bine aminte. Nu ştia chiar nimic. Ce să facă să-şi găsească o locuință mai păsărească, o poiată mai acătări, dar nu peste

mări şi ţări, ci undeva, pe aici, prin grădiniţa unor pitici. De curte, ogradă, nici poveste, era convins că sunt pline.

Fără veste, întâlni un arici care se plimba pe aici. Îşi plânse amarul fiindcă i se cam umpluse paharul.

Bunul arici îi arătă un muşuroi de furnici şi-i spuse să-şi încerce norocul, poate-şi va găsi starea şi locul.

Furnica, fire gravă, are mai tot timpul de treabă şi n-are nici o clipă zăbavă. Şi-n muşuroi, munca era-n toi. Se făceau pregătirile pentru iarnă fiindcă deja începuse să cearnă. Se-mpiedicară de Sărmănel şi până la urmă îl lăsară tot singurel, fiindcă nu sunt deloc vorbăreţe, aceste gospodine şi precupeţe.

Puiul ieşi din muşuroi cam năuc şi căută o căsuţă de cuc. Pasă-mi-te, numai acolo va putea să-şi găsească tihna păsărească. Dar şi cucul, pasărea care ceasul arată, nu-şi zideşte un cuib niciodată, ci ca un hoţ se strecoară în cuibul străin într-o doară de rămân păsările toate tablou!

Câte mame şi taţi sunt, de cuci abandonaţi! Dar nu se mulţumeşte doar cu atât hoţomanul, ci alungă din cuib pui cu pui ca să rămână numai ai lui. Aţi mai văzut voi aşa îndrăzneală?

Sărmănel, în sfârşit, găsi un cuib de cuc neclintit. Atâta doar că, bătând ceasul din pendulă cu tact, trebuia să strige ora, minutul, secunda, exact. Aşa o treabă dibace, numai un cuc priceput poate face. Şi pasărea aceasta făloasă striga cu voce înaltă şi joasă : Cu-cu! Cu-cu! Pe întrecute, aşa că nu avea cum, pe Sărmănel să-l ajute. Când văzu că toţi sunt ocupaţi având câte un rost, o menire, Sărmănel parcă-şi intră dintr-o dată în fire, se întoarse la clocitoare unde cei aidoma lui tocmai primeau păsat de mâncare de la îngrijitoare. Se bucură că-n sfârşit ajunse la locul cel mai nimerit, hărăzit de Creatorul Suprem. Chiar şi azi îl mai vedem ciugulind firişoare de iarbă, deşi e cocoşel cu tuleie în barbă, adică în cioc, aibă-n viaţă numai bucurii şi noroc!

SFÂRȘITUL POVEȘTILOR

Dacă vreți neapărat să aflați sfârşitul acestor poveşti, poftiți în caleşti, să vă ducă, precum o nălucă, pe o cărare bătută şi sprâncenată, înspre lumile de altădată, cine ştie, poate ajungeți din nou în țara numită Copilărie!

Acest meleag care, din dor de drag, ne îmbie, de câte ori vântul adie, de câte ori marea se sparge înspumată de stânci, şi nu numai atunci.

De câte ori, tiptil, Moş Ene se apropie de patul nostru de copil, cu tăbliile pictate cu iepuraşi ca să ne facă somnul de îngeraşi.

Să ne vegheze visele, în ele să nu se strecoare, balauri şi vrăjitoare. Sau zmei paralei, cu capete şapte, noapte de noapte.

Care scot flăcări pe nări şi pe guri şi au fel de fel de apucături : mănâncă fete frumoase şi-apoi trag la aghioase. Aruncă buzdugane în tărie cale de-o mie şi una de leghe, tocmai pe Olimp şi apoi aşteaptă un anotimp să cadă-napoi, printre noi.

Până atunci se servesc de iatagane sau de arcan să prindă şi să omoare, cerbi şi căprioare. Din al căror sânge se adapă ca din apă.

Tare lacomă e o asemenea lighioană. De aceea îi pun o capcană şi-i prind, unul câte unul, până nu mai rămâne niciunul. De-aia n-am mai văzut de o vreme pe-aici. Dar nici să mă pici n-aş vrea să dau în nas cu vreunul.

Cu căpcăunul în special, care nu-i nici om nici animal. Nici fiară de la fier vechi, nici bărzăun care bâzâie pe la urechi. E ceva aşa şi aşa, de nu s-ar mai afla. Şi de nici nu s-ar mai pomeni lşi nici numele nu i-ar mai veni.

Să nu mai sperie copilaşii ca laşii. Ci să se înfrunte numai cu Feți Frumoşi cu stea în frunte. Care le vin de hac cât ai clipi, să aibă toți băsmuitorii ce povesti. Aşa cum v-am spus eu acum, povestea asta de fum.

Fără sfârşit pentru ca negreşit să vă facă să gândiți şi să născociți. Un final adecvat ca şi când ar fi totul adevărat.

Un sfârşit ca un nou răsărit, să purceadă de unde-a venit…

DE-A POVESTEA

Povestea pe care-am promis c-o s-o scriu, într-un devreme, într-un târziu, a rămas într-un vis. Un vis dintr-o mie, numit pur şi simplu : COPILĂRIE !

Era un vis fermecat pe care-l visezi numai o dat'. Căci, cine nu ştie că doar o dată trăieşti neasemuita copilărie?

De te-ntorci, poţi s-o torci din amintirile şterse, numite atunci fapte diverse. Dar cel mai greu e cu mintea să retrăieşti minunile numite poveşti. Basme şi legende uitate, închipuite şi de-aceea adevărate, candorile mii – din poezii, scrise anume de un autor cu renume, doar pentru tine, vezi bine.

În apele lor line şi cristaline te regăseşti şi poţi poposi cât pofteşti cât e noaptea de lungă, căci nimeni nu te alungă. Ai loc şi într-o ghicitoare, matale, dacă te-nghesuieşti şi mai ales într-o cimilitură care umblă năucă din gură în gură, până vântul o fură până-n Țara Mierii şi-a Laptelui…

Dar unde nu poţi încăpea, mata, chiar şi într-o stea, chiar şi într-o culoare prinsă c-o floare de cingătoare.

Nu te necăji dacă sfârşitul poveştii nu-l vei mai şti.

Poţi născoci, aşa cum şi eu, mai mereu, născocesc lucruri utile şi le aşez între file…

BOB DE DUH

A fost odată un om care măsura zorii. Şi cum altfel să îi măsoare decât cu roua de pe o floare (sau cu o lumânare?). La marginea zorilor, strângea aşadar lacrimile florilor, le cântărea şi le măsura, cu pipeta, turnându-le în alambic, până din rouă nu mai rămânea nimic, nimic, sau o urmă uşoară, aşa, ca o boară de primăvară.

Boarea tămăduia îndată lingoarea. Omul ținea licoarea într-un sipet din Tibet. Ca pe ochii din cap o păzea de orice piază-rea care i-ar fi furat-o, Doamne fereşte, cât ai zice peşte!

Şi numea leacul acesta Bob de duh.

Cu un pămătuf el pomăda partea vătămată care era imediat vindecată. Astfel i se dusese buhul omului cu pămătuful şi cu boaba de Duh, adiind prin văzduh.

Într-o zi, veni la el o fecioară care zăcea fără ca nimica s-o doară. Era palidă precum luna şi se numea Miruna.

Miruna suferea cu adevărat de lingoare şi avea nevoie urgentă de miraculoasa licoare din lacrimi de floare.

-Ce-a făcut, ce-a dres Vindecătorul, e lesne de înțeles.

Fata se trezi ca dintr-un somn adânc şi copleşitor şi spuse : "Mi-e dor de sufletul de ivor al unui fecior Cavaler al apelor de smarald."

Bobul de Duh a poposit neauzit în sufletul său şi de-acolo, i-a răsărit într-o dimineață, fetei pe față, un rubin trandafiriu.

Nici nu mai ştiu ce-a făcut cu rubinul Miruna.

Să-ntrebăm luna, poate o şti şi ne-o povesti…

VIAȚA CUVINTELOR

A fost odată o femeie bogată. În pofida faptului că se născuse dintr-o familie modestă, avea bogății nemăsurate, căci moştenise un har : acela de a strânge cuvinte, a le aduna, a le scădea, a le alege şi culege, împărți şi-nmulți de nenumărate ori pe zi, a înfrumuseța, et caetera.

Averea ei era alcătuită aşadar, nu din palate de cleştar, ci din cuvinte. Care se iscau din minte. Stive, maldăre, grămezi nemăsurate, necântărite, neprețuite. De neconceput. Dar în infinite nuanțe şi alcătuiri, ca pentru marile iubiri.

Trăia atâtea vieți încât, se spunea pe bună dreptate că descoperise

elixirul tinereții fără bătrânețe şi al vieții fără de moarte.

Fiecare mănunchi de cuvinte însemna un alt început ca-ntr-o aventură perpetuă.

Viețile cuvintelor nu se sfârşeau, ci se prelungeau în imaginație, în memorie, sufereau transformări, prefaceri, se îmbunătățeau. În privința aceasta își merita numele : Născocitoarea.

De îndată ce prindea un cuvânt mai vechi sau mai nou, se punea în mişcare. Îl înfăşa, îl împodobea ca pe un nou născut. Îi aşeza fundițe pestrițe, inele, cercei, beteală. Le restaura pe cele mai vechi ca pe icoanele şi frescele dintr-o mănăstire. Fir cu fir, bucățică peste bucățică, fibră cu fibră.

"Sunt fericită pe pământ cu zestrea mea de cuvânt" – spunea Născocitoarea. Era prietenă la toartă cu aproape toate cuvintele. Cine nu şi-ar dori atât de mulți prieteni? Dar avea preferințe pentru cele frumoase şi bune pe care le socotea drept cele mai de preț bijuterii ale omului din lume.

Ce-a mai făcut Născocitoarea? Ei, asta-i întrebarea. Încercați voi marea cu sarea şi vă închipuiți. Apoi, fiți fericiți.

BĂIATUL ȘI POVEȘTILE

A FOST ODATĂ UN BĂIEȚEL FRUMOS ŞI CUMINȚEL. Şi avea băiețelul un obicei curios. Nu mânca nici un fel de mâncare până nu i se istorisea o-ntâmplare, un basm. Biata mămică, exasperată şi neputincioasă, a trebuit să angajeze o bucătăreasă vestită care cunoştea cel puțin tot atâtea poveşti, câte feluri de mâncare ştia să gătească. La fel ca frumoasa Sheherazada, care trebuia să inventeze în fiecare noapte câte o poveste pentru sultan. Şi aşa, cu poveşti puerile, a mai trăit o mie şi una de nopți de de zile. Ba mai trăieşte şi-acum, fiindcă poveşti sunt duium.

Ei, dar eu cunosc un puşti mai dihai, nu adormeai până nu-i povesteai ceva. Auzi mata!

De asemenea pici pretențioşi, îți vine să-ți ieşi din galoşi sau din totoşi şi să alergi desculț pe trotuare, în zi de sărbătoare!

Să nu divagăm, să nu ne îndepărtăm şi să ne întoarcem la bucătăreasa inventatoare de poveşti şi de cele mai ingenioase şi apetisante feluri de mâncare!

Ştia de pildă istoria macaroanelor cu brânzică şi ouă dar o spunea numai atunci când afară era gata să plouă.

Despre omlete cu şuncă, avea o poruncă : să nu spună şi să nu le facă, decât atunci când se adunau cu toții la clacă.

D'apoi de rață cu portocale, ai habar matale?

Aş! Mai degrabă gulaş, o mâncare cu găluşti pe care nici să mămpuşti n-aş gusta-o.

Pentru acest băiat mofturos pregătea un sos cu unt de arahide şi multe stafide.

Şi ce mai fețe simandicoase, din poveştile cele mai frumoase se ițeau să vină în bucătărie, o nebunie : Haplea, Flămânzilă, Setilă, Mănâncă Tot, Şapte Burți, un Piticot obez de nu-şi mai vedea picioarele de burtă, Regele Lăcomilă, Umflei, Durdulica, vestiții Gargantua şi Pantagruel şi alții la fel. Şi uitea-aşa, ziulica întreagă, aceste personaje puse pe şagă se ascundeau în dulap, în frigider, în cămară, după borcanul cu sare-amară, în butoiul cu murături de nu puteai să mai furi nici un morcov pentru Morcoveață ori câteva fructe glisate din cheseaua de dulceață, sau măcar un măr acrişor murat binişor.

Dar mai veneau şi musafiri nepoftiți : Subțirica Marieta care-şi menținea silueta, Ichim, cel care ținea regim şi alții mai de soi : Aurica, nu mânca usturoi pe motiv de miros, Ştefan cel Mic, care disprețuia untura de peşte dar învârtea pe deş'te…

Dragi copii, îmi spuneți voi, ce-nvârtea, că eu nu vreau să intru în belea şi să inventez verzi şi uscate ca să am autoritate.

Pa şi ne vedem pe-nserate la cină, că vine şi-o vecină să vă informeze, ce-o să urmeze.

POVESTEA ÎNȚELEPCIUNII

Era odată un înțelept care spunea :

"În lumea asta mare sunt mic, ştiu că nu ştiu mai nimic".

Într-atât se necăjea din pricina neştiinței lui că-i venea să plece hai-hui, să colinde, să vadă dacă-nțelepciunea se cumpără sau se vinde.

Întâlni într-o zi un om care nu avea înțelepciune un dram, dar voia s-o vândă la kilogram.

"Vând pe nimic ceea ce eu nu am nici un pic", - spunea omul – şi lumea se îmbulzea să cumpere "acel ceva" care nu se vedea, nu se auzea, nu se simțea, aşa că abia-abia înțelepciunea mai ajungea la doi-trei (farisei?), care se certau între ei, care s-o ia şi s-o apuce, până nu mai puteau duce.

Când văzură că nu pot s-o poarte ca pe o ulcică, de toarte, o lăsară în drum într-un nor de praf şi de fum.

Altul veni iute cu un sac şi-o vârî ca pe un gânsac dându-i drumul-ntr-un lac.

Veneau unii cu fel de fel de idei, cum să se îmbogățească de pe urma ei. (Mişei!)

Dar iată că sosi şi-un sărac mai limbut şi neavând nimic de pierdut, sări dintr-un puț chiar în lac dar găsi doar un rac care mergând înapoi scoase-nțelepciunea din noroi. Săracul şi-o agăță ca pe un diamant în piept devenind dintr-o dată savant. Nu-i aşa că-i interesant?

POVESTEA CALULUI LIBER

A fost odată un cal liber. Nu cunoştea stăpân şi nu suporta hamul şi zăbala. Toată întinderea, cât vezi cu ochii, era a lui. Alerga înspumegat cu coama fluturând pe pajiştile mănoase ale câmpiei, pe potecile întunecoase ale munților, pe costişe, în văi, la maluri de ape, mai departe sau mai aproape.

Putea să alerge şi-n lună şi nu-i minciună dacă spun sus şi tare că odată a pornit-o în fugă spre soare.

Nimic nu părea să-l împiedice să ducă o viață aşa cum se născuse: liber şi neînfricat.

Când i se făcea dor de ducă, galopa ca o nălucă. Acum apărea, acum dispărea, de nimeni nu-l mai vedea.

Încă de mic se dovedise cam năzdrăvan. Fără să mănâ ce jar sau tăciuni putea lupta cu balauri şi căpcăuni.

Potcoavele lui de oțel puteau doborî dintr-o copită, chiar şi un vițel. Pe căluț îl chema Norocel. Când se-ntâlneau cu el, săreau brăscuțele în copaci şi în lac săreau pitpalaci.

Era înstelat, avântat, nețesălat, un mânz adevărat.

Dacă ar fi fost la şcoala de echitație educat, cine ştie, ar fi câştigat şi concursul de călărie, care se ținea an de an, pe hipodromul cel nou. Dar nu se găsise lasou potrivit pentru el, aşa că Norocel hălăduia fără să-i pese de frâu sau lesă.

Toate ar fi fost bune dacă Norocel şi-ar fi găsit un tovarăş de joacă la fel ca şi el. Jinduia să se-ntreacă-n concurs chiar şi c-un urs. Chiar şi cu o căprioară suplă şi sprintenioară, chiar şi cu o gazelă, cu glezne subțiri, delicate, când era vorba de alergate.

Şi fiindcă povestea e-n toi, continuați voi.

Povestiți ce vă trece prin minte, şi să-i crească năsucul celui ce minte.

POVESTEA PLOII

Cum să povesteşti ploaia? Ploaia nu se povesteşte, se stropeşte, se toarnă cu găleata, se picură sau curge-n rafale, bate-n fereşti şi-n burlane şi uneori se transformă în picături diafane de rouă.

Când plouă, oamenii sunt fericiți chiar dacă sunt uzi până la piele.

Vai de păcatele mele! Cum să fii bucuros când eşti ud până la os? Uite-aşa.

Ploaia e ca o acadea, ca o floare de nu-mă-uita.

Însă uneori, te udă aşa rău că ajungi ca o paparudă, ca un nătărău. Şi trebuie să iei hapuri – o mie – ca să se ştie că eşti răcit sau gripat. Neapărat.

Dar ploaia aduce belşug pe ogor, fiindcă atunci grâul creşte cu spor, se face verde, se coace la soare, cât e ziua de mare. Dacă n-ar fi aşa, pâine, nimeni n-ar mai mânca. Şi-ar fi păcat. Vezi ce face ploaia?

Spune şi tu dacă-ți place să umbli prin băltoace? Să te stropeşti, ca să creşti, nu departe de cele lumeşti.

Întoarce binişor foaia, ca să vezi cum e ploaia.

Dacă nu găseşti nimic, inventează un strop, un pic-pic, măcar de pe gene, pe obrăjori, că nu mori pentru câteva picături de bură, care-ți pot cădea mură-n gură…

ALT FEL DE ȘAH

Haideți să-nvățăm alt fel de şah, fiindcă ah! cel vechi s-a jucat într-atât, încât ne-am plictisit de el până-n gât!

Se joacă deci, cu aceleaşi piese, albe şi negre, pe table pătrate, poți să-l joci chiar şi câteva zile, pe săturate.

Nebunul e piesa cea mai importantă din toată tabla şi nu pe degeaba.

Fiindcă el oricând poate fi rege, cal sau avion, ca să nu mai vorbim că se poate deghiza în spion şi urcă-n turn uitându-se de zor pe planeta Saturn.

El înlocuieşte şi o Regină, cu dânsul vecină şi care a lăsat treburile împărăteşti pentru cele lumeşti.

Calul, cam rebel, nu mai zboară în formă de L ci de ES, dându-ți ghes să ataci în spirală ca într-o sală de bal sau carnaval când dansezi un

dans elegant cu un partener elefant. Ce mai tura-vura, îşi păstrează alura.

Pionii sunt o armată disciplinată, opt albi şi ceilalţi opt, mai integri, sunt negri. Ei stau de strajă pe tablă să nu intre vreo rablă de maşină peste Regină.

Regele – mai taciturn, stă ascuns într-un turn şi asistă cum în arenă se bat nebunii şi caii pentru şah-mat.

Ce mai bătălie se iscă fiindcă toţi riscă să-şi piardă tot-tot, de nu mai pot să-şi scoată faţa în lume, fiindcă devin subiecte de glume.

Joacă-te şi tu acest joc minunat, pe care acum l-am inventat.

Dacă nu, inventează-l tu.

FLUIERUL FERMECAT

Cică, era odată într-un oraş, cu nume încâlcit şi cam buclucaş, un moşneag care se săturase să umble pribeag şi hotărî într-o doară, să-şi ridice o casă la ţară.

Fiindcă nu-i plăcea traiul de la oraş iar vecinii îl cam socoteau cârcotaş.

Moşul visa demult o grădiniţă şi-o colibă în mijloc, într-un picior de poieniţă sau plai, cum se obişnuieşte să se spună, încai să respect melosul popular.

Şi uite-aşa, în ajun de nou an, porni moşul nostru avan spre un sat, nici prea aproape, nici prea îndepărtat. Îl găsi, află şi locul de casă într-o vale frumoasă şi plină de verdeaţă.

Dis-de-dimineaţă, cu grabă, vru să se apuce de treabă. Dar cum nu avea nici fii, nici nepoţi, mai munceşte de poţi! Şi cum nimeni nu se oferea în ajutor, începu să-şi sape singur primul răzor. Apoi al doilea, al treilea, şi aşa mai departe, fiindcă acuş-acuş venea vremea când trebuia să fie gata cu arătura, să-şi pregătească grădina şi bătătura.

Îşi luă în tovărăşie cu simbrie, o sapă, un hârleţ şi o greblă cu dinţi

ascuțiți şi, sub ochii uimiți ai copiilor din sat, care nu-l cunoşteau încă pe moşneag şi stăteau înşiruiți în drumeag urmărindu-l cu privirea, bătrânul muncea şi cânta un cântec străvechi, pe care-l auzea în urechi mai toată vremea şi-n care era vorba de-un sat alăturat de câmpie, adică de-o glie în care florile de păpădie şi macii de pe marginea râului, străjuiau spicele grâului.

Mai era vorba de un fluier duios care cânta singur şi foarte frumos.

Era fluieraşul acesta fermecat? mă veți întreba imediat.

Iaca, nu vă spun. Oricum o să ghiciți, dacă vă străduiți.

POVESTEA DIN LULEA

Avea bunicul meu dinspre tată o lulea fermecată. Nu glumesc. Am să vă povestesc imediat. În sat, unde bunicul a trăit întreaga lui viață, într-o dimineață a poposit un călător însetat şi flămând. Până când au aflat sătenii cine e şi al cui, copiii s-au strâns ciotcă în jurul lui cercetându-l cu ochi curioşi, întrebători ca în jurul brăduțului încărcat cu surprize, de sărbători.

Şi făceau toți o hărmălaie, în praful din drum de-ai fi zis că acum-acum or să răstoarne ulița cu josul în sus.

Dinspre capătul opus se apropia o căruță trasă de boi, şi-n căruță, doi țărani, ținând frâul să nu apuce boii spre râul care împrejmuia satul ca o cărare. Vâzându-l pe drumeț în încurcătură, cel vârstnic, mai bun de gură îl întrebă :

-Dar încotro aşa dimineață, jupâne?

-Ia, vreau să-mi câştig şi eu o bucată de pâine, răspunse drumețul stingher. Şi, cum nu ştiu altceva să fac, m-aş tocmai ca oier la vreo stână, până-mi voi încropi şi eu o brumă de lucruri şi-o sumă potrivită pentru ce am de gând să fac.

-Şi de când ai poftă dumneata să-ți iei lucrurile în primire, îl întrebă

cel tânăr cu voce subțire.

-Păi, chiar de-acum, că m-am săturat să tot umblu pe drum.

Cei doi, care erau tată şi fiu, strigară la un bidiviu : hăis şi la celălalt: cea! Iar străinului îi spuseră aşa :

-Ferea, că te vâră sub roți boii aceştia netoți. Dar poți să te sui în căruță şi mătăluță, că mai avem o zvârlitură bună de drum şi ajungem acum.

Drumețul nu mai aşteptă să-l invite de două ori. Urcă în căruță împreună c-o desăguță legată de sfori pe după umerii puternici şi lați care-i atârna pe sub subțiori până la şold.

Primul imbold al celor doi țărani fu să-l examineze cu coada ochiului pe dfrumețul ce se aşezase locului pe câteva paie împrăştiate. Avea nişte ghete uzate şi o pereche de nădragi peticiți. Şi cu ochii mijiți, îi cumpără din ochi şi el, de asemenea, pe cei doi gospodari în cămăşi, opinci şi ițari, cum e portul.

E rândul vostru acum, dragii mei prichindei, să vedeți ce-au făcut toți trei şi ce legătură are cu luleaua bunicului, cu țăranii şi cu acel călător.

O să-mi spuneți în cor : treaba lor! Ce ne interesează pe noi ce fac alții la țară? Că doară noi ne-am născut la oraş.

Ei aş! De parcă cei de la oraş, n-ar avea bunicuți cu lulele, păcatele mele!

ARICIUL ILIE

Ariciul din această povestire este unul fără putință de asemuire. Nu că ar avea un număr mai mare de țepi în care ai putea lesne să te înțepi, ci pentru că-şi poartă platoşa cu asemenea eleganță, de parcă s-ar afla la promenadă-n vacanță.

E vioi şi sportiv şi n-am nici un motiv să-l bănuiesc că se umflă în pene (adică în proprii lui ghimpi) pentru că în trei timpi şi vreo patru mişcări traversează o stradă, ghem-grămadă, mai târâş-grăpiş, până-n mărăciniş,

şi de-acolo, teleleu, prin păduri şi grădini, printre tufişuri de spini.

Odată, pe când se plimba în amurg, ariciul Ilie se întâlni cu un murg care păşea pe câmpie. Ilie tocmai înghițise un melc şi vreo doi mormoloci când, un cârd de boboci, găgăind zgomotos, îi atrase privirile pe uliță-n jos : murgul tânăr şi zvelt păştea liniştit iarba grasă, abia doborâtă din coasă, cu miros plăcut şi aromitor.

Un stol de sticleți coborâse din zbor pe un arbore scund, de-ai fi zis că se-ascund printre frunze. Ei arbitrau curioşi, cearta la cuțite a unor botgroşi.

-Bună ziua, necheză pre limba lui murgul, unde-ai pornit-o hai-hui, prietene arici, sau nu eşti de pe-aici?

-Ba, aici m-am născut, frate murg şi dădeam o raită în jurul fântânii, după jupânii brotaci, să le cer socoteală de ce nu orăcăie mai cu tocmeală. Fiindcă de atâta gălăgie pe grui, nu mai vrea să iasă din ouă nici un pui. Eu sunt paznic la o familie de curci care locuieşte-n căsuță, cum urci pe alee, lângă tufele de azalee. Cum văd coada furcii, parcă dau turcii…

De aici încolo, dragi copii, veți continua voi a povesti. Fiecare să spună, ce-şi închipuie sau ce ştie despre ariciul Ilie.

Vă încumetați, aşadar, să dregeți povestea ce v-am povestit, ca să am şi eu ceva de citit?

TREI NURORI ŞI O SOACRĂ

Demult, demult, abia mai țin minte de când, trăia aievea sau cel puțin în gând, o babă slăbănoagă, care mai avea un singur dinte. (O fi fost măseaua de minte, o fi fost vreun colț mai din față?) Nu ştiu. Cert e că dintele i se clătina în față, legat cu o ață. Să nu-i cadă din gură când o rosti vreo vorbă mai dură. Că avea băbuța supărări, căte nurori. Şi nurori, câți feciori.

Una nu-i era pe plac sau pe potrivă: ba că-i prea guralivă, ba că-i prea leneşă şi doarme cam mult. Pe scurt, le găsea cusur la toate trei. Ce vrei, orice ai face, soacrei nu-i va place, vorba veche.

Într-o dimineaţă, ieşise pe rouă, în grădina plină de azalee, şi i-a venit soacrei o idee :

-Ia să le pun pe nurori la-ncercare, să văd care mă iubeşte mai tare.

Şi cum vă spui, soacra gândi : în pod o să mă sui şi ele n-or să mă găsească. Aoleo, ce-or să mai bocească, ce-or să se mai vaiete şi ce-or să mai ţipe, de-or să iasă toţi hulubii speriaţi, bătând din aripe, din podul în care-şi au de ani de zile cuiburi şi ouă, ca să nu-i plouă.

Spuneţi voi copii, ce-a mai făcut soacra şi cu ce s-a ales din aşa încercare. Bună-ntrebare. Vă las pe fiecare să vă gândiţi un pic, fiindcă eu nu vă mai spun chiar nimic…

POVESTEA POTCOAVEI

Am citit într-o hrisoavă, o istorie ciudată, povestită de-o potcoavă, cam pe unde o purtase trapul unui cal de rasă, cât de multe învăţase până să ajungă-acasă, într-un grajd curat de vite de tot soiul : tauri, vaci, armăsari de rasă pură, sau măgari cu vârcolaci în copite, care deseori îţi dau de furcă, dinadins nu vor să meargă, cu samarele în cârcă.

Ei, cum vă spuneam, potcoava, astăzi veche, ruginită dar limbută şi-ndrăzneaţă, tot cu vorbe iscusite, se fălea că-i fericită, fiindcă dânsa a purtat, în spinare-un murg rotat.

Că era, spun şi eu din cărţi citite, ţintuită-n zeci de ţinte, dinapoi şi dinainte. Nu din cele-obişnuite, căci, o dată ce pornea să străbată în galop, trap-trap-trap şi trop-trop-trop, orişice distanţă, cu avânt şi eleganţă, pot să spun : murgul ei avea prestanţă. Şi era fără egal, fiind dotat de la natură,

cu o coamă pe măsură, mândră, falnică, aleasă, ce-i cădea peste grumaji. Mătăsoasă, neagră şi cât firul ierbii deasă.

Despre coadă, nici nu ştiu, de se cade să mai scriu şi socot, că a pomeni nu pot, mai frumoasă zău că nu-i, cât cu ochii mai văzui, caii liberi de pe grui.

Ca s-o poarte i-a fost dat, cât pământu-n lung şi-n lat, apele din mal în mal, să le treacă, rând pe rând, din amonte în aval. Ei şi, pun prin'soare, că nu ştiţi ce s-a-ntâmplat cu năzdrăvanul cal, proprietarul a patru potcoave şi ham, vă mărturisesc că habar-n-am !

DRUM SPRE POVESTE

Într-o zi, pe un fum de ziceai că-i taifun, răsucindu-se în fuioare subţiri în tavan, fără veste, am alunecat în poveste.

Aşa m-am pomenit în pădure, lângă o tufă de mure. Erau brumate-brumate, numai bune de mâncat pe săturate.

Am înghiţit eu ce-am înghiţit, până spre asfinţit când deodată mi s-a arătat dinainte un animal din a cărui gură ieşea un dinte uriaş, cam buclucaş. Fiindcă din cauza lui, stăpânul îşi cam punea pofta-n cui de la mure.

Vreţi să mergeţi cu mine printre brazi şi fagi să căutăm fragi? Sau zmeură şi afine? Foarte bine. Urmaţi cărăruia şerpuitoare care se pierde în zare şi când veţi sosi îmi veţi avea ce povesti…

DE-A PROVERBELE

Cine ştie să spună ce-i acela un proverb?

Cum, nu ştie nimeni? Fierb. Bine, fie. Staţi un pic. Am să-ncerc să vă explic.

E o vorbă înțeleaptă, care-i aptă să te-nvețe ce e bine şi ce-i rău, care este rostul tău, cum să te comporți în lume, căci, se ştie, totdeauna, omul la necaz, ca şi la bine, a fost pus pe glume.

-Haideți să-nvățăm şi noi, câteva proverbe vechi, îmbrăcate-n straie noi :

.Dimineața poartă aur în gură ca o cuminecătură bună pentru orişice făptură.

.Până nu plouă nu se fac ciupercile şi nu se umplu cu apă bălercile.

.N-o să ai nicicând noroc dacă-nchizi soarele-n obroc, sau mai rău, în poloboc.

.Nici în casă, nici afară, nici în curte, nici pe scară, poate lesne să o sară orişicine, dacă e închisă bine – uşa tanti mele Puşa.

.De mănânci un ghem de coarne, îți apare-ndată-un corn, care poate să răstoarne, toate mâțele din horn.

Îndrăznesc mai cu sfială să vă spun acum o fantezie proverbială.

Cine trage spuza doar pe turta lui
Apă-n piuă bate cu un şubred cui.
Fiindcă niciodată nu poți din țânțar
Face la comandă ditai armăsar,
Nu bea când ți-e sete dintr-un pumn străin
Apă să te saturi, că va fi un chin.
Gura păcătoasă adevăr grăieşte.
Cine vede lupul, nu-i mai trebuieşte;
Şi pe cât de multe, s-ar afla bordeie,
Veți găsi în ele, atâtea obiceie.

Calul de plocoane, nu-l căta la dinți
Fiindcă-s mai aproape dinții de părinți.
Cine a văzut lupul dacă-i modru
Nu-i mai vinde pielea ursului în codru.
Apa dacă trece, pietrele rămân,
Ce pot face astăzi n-are rost s-amân.

Totdeauna fierul, cât e cald să-l baţi,
Nicidecum pricină n-are rost să caţi.
Nu-ncerca uleiul peste foc să-l torni,
Cu o buturugă mică de vrei să răstorni
Carul cel mai mare, să nu-l pui nicicând
Tras să fie-n hamul boilor de rând.

Numai aguridă au mâncat părinţii
Fiindcă la odrasle, strepeziţi li-s dinţii.
Tot bătând tu şeaua să priceapă iapa
Vezi să n-ajungi mâine, muncitor cu sapa.
Cine cheltuieşte peste ce câştigă
N-are niciodată-n casă mămăligă.

Nu întinde coarda tare că se rupe
Nici măcar ţărâna nu poate s-astupe
Gura lumii care-i slobodă sadea,
Până nimereşte tot într-o belea.
Cine dă nu uită, uită cel ce ia.
Nu-mbrăca mantaua doar la vreme rea.

Cin' s-a fript cu ciorbă, suflă şi-n iaurt.
Furtul inimioarei nu se cheamă furt.
Dacă eşti a cincea roată la căruţă
Nu sta niciodată, fiindcă nu te cruţă
Între un ciocan şi o nicovală
Fiindcă este negreşit greşeală.
Şi lăsând deoparte trebile urgente
Cătinel grăbeşte, sau "Festina lente".

Dragii mei, cu-aşa un joc, nu te plictiseşti deloc.
E destul de lesne, nu pot spune nu
Însă vreau acuma, să-l continui tu.

CĂPCĂUNOAIA

A fost odată o căpcăunoaie. Era mare cât zece butoaie. Cât zece poloboace, ptiu, drace!

Şi avea un nărav : se-ncingea la vorbă, până se făcea terci zarzavatul în ciorbă.

Vorbea şi vorbea de parcă niciodată nu obosea… Vorbea gheonoaia de oprea ploaia, tunetul îl oprea, aşişderea, oprea un taifun, cu vorbele ei duium.

Ce avea de vorbă, veți întreba pe bună dreptate.

De toate. Bârfe, ştiri, mai abitir.

O veste rea, una bună, câte-n soare şi-n lună. Câte-n stele, păcatele mele.

Gură spuzită şi cicălitoare neadormită.

Cu toate acestea Căpcăunoaia era îndrăgită. De cine, veți întreba. De cei asemenea cu ea. Cu care stătea la taifas, până le ieşeau vorbele ca flăcări pe nas.

Na, c-a stat ploaia şi mă duc să mă joc. Pe urmă vă povestesc, ce-a făcut Căpcăunoaia. Apoi, întorc foaia. Şi plec în Dămăroaia. Unde nu-s nici căpcăuni, nici căpcăune, doar persoane bune. Sau nebune?

Mai bine hai cu mine la joc, că doar n-o fi foc!

HAI LA NUNTĂ!

Pe o pălărie frez, cu o pană ecosez, s-a urcat un titirez, învârtindu-se sfârlează, şi de-acolo vă urează într-o limbă titirează : De poveşti să aveți parte, preț de-o carte!

Dragi copii, mă răsucesc, spune Domnul Titirez, nu cumva să nimeresc în mijlocul unei tarte. Şi-o să vă istorisesc, de-o iubire fără moarte

între Domnul Ghionoi şi domniţa Ghionoaia. Amândoi ghionoi, ne-au poftit la nuntă joi, cum stă ploaia.

Şi-au venit ca invitaţi : oaia laia, c-un berbec de la Baia.

Un purcel, în ureche c-un cercel. El venise singurel. Căci logodnicei scrofiţa, nu-i mai ajungea rochiţa ce-o primise ca plocon, de la vărul ei Anton. Într-atât se îngrăşase, c-atârna cât alţii şase. În copite-avea duduia, numai trei pantofi de crep, unul rămânând la rep, când bătuse cărăruia, cu prietenul său, Gruia.

Şapte pureci respectabili care nu mai sunt capabili să mai sară-ntr-o bătută, fiincă suferă de gută, s-au decis să se trateze, înainte să viseze că vor fi poftiţi, în fine, la ospăţul cu pricina.

La taifas stăteau doi fluturi, cum că vremurile-s tulburi, ba că-s foarte relative, dintr-o mie de motive şi gândesc, că-i mai bine să te scuturi, nu să-ţi ardă de săruturi.

Fără vorbărie multă, fiindcă nu ştii cine-ascultă, am încălecat pe-un băţ şi-am pornit-o la ospăţ.

Dragul meu, eu te-aş ruga, să pofteşti şi dumneata!

O FAPTĂ BUNĂ

Şi acum, fiecare să spună, cum a făcut el o faptă bună.

Toţi copiii amuţesc preţ de-o clipă. Apoi, câte o luminiţă se înfiripă în ochii lor limpezi, curaţi.

-Aflaţi, începe Răzvan, că într-un an, pe când eram cu părinţii la munte, am ajutat un copil să traverseze o punte. Era o fetiţă mai mică şi-i era frică să treacă de pe un versant pe altul fiindcă podul era îngust. Mi s-a părut just să o iau de mână şi să traversez cu ea până la cabană.

-Eu am trecut-o pe-o bunicuţă strada, se lăudă Ada, c-o voce diafană.

-Eu am găsit în iarbă un pui căzut din cuib şi l-am urcat înapoi, la

mama lui, strigă aproape Ionuț, un puşti mai grăsuț. Puiul avea caş la cioc şi era tare neajutorat şi în plus, orice pisică îi putea veni de hac aşa cum zăcea printre ierburi, aproape mort de frică.

-Eu am găsit un portmoneu pierdut de-o mămică şi l-am predat imediat la o tanti vânzătoare lângă un chioşc de ziare.

-Am pansat un copil care-şi tăiase degețelul, se lăudă Nelu, în felul lui copilăresc. Şi dacă stau bine şi mă gândesc, îmi vine în minte o altă faptă bună : acum o lună, câinelui meu Azor, i-am vindecat un picior pe care şi-l fracturase sărind într-o groapă, unde văzuse nişte oase gustoase. I-am prins lăbuța-n atele şi în curând s—a deprins să meargă cu ele, până piciorul s-a prins la loc, nemaidurându-l deloc.

Numai lui Andrei nu-i trecu prin minte nimic şi roşi chiar un pic la gândul că nu se învrednicise să facă o faptă demnă de spus în clasă.

Se mâhni nespus din această pricină, de parcă îl apăsa o stranie vină.

-Eu nu am avut timp de nimic, fiindcă am îngrijit de frățiorul cel mic, spuse foarte încet.

Toți copiii, de la A până la Z îşi întoarseră capul spre el. Andrei se făcuse şi mai mititel în banca lui. Pasă-mi-te nu ştia că asta-i cea mai bună faptă pe care-o poate face-un copil : să îngrijească pe cineva mai mic, cu dragoste frățească, aşa cum numai copiii pot, cu devoțiune, să dăruiască.

Poți şi tu anume, să enumeri câteva fapte bune pe care le-ai făcut cândva? Sau ba?

PARADISUL AZUREȚILOR

Azureții erau nişte tiroleți năzdrăvani şi pistruiați, deci frați. Locuiau în Azuria, o țară minunată de care te îndrăgosteai pe dată, fiindcă totul acolo era perfect, de la cel mai mic până la cel mai mare obiect. Nimeni nu

era trist deşi toți aveau firi de artist. Copiii se înțelegeau bine şi nu se certau niciodată. Nu se îmbrânceau, nu se băteau, erau foarte veseli şi puşi pe năstruşnicii. Şi ştii, toți scriau poezii. Şi ghicitori, din seară în zori. Din zori şi până-s seară, unii aşteptau să le cadă o pară în gură. Şi nu una, crudă şi tare, ci mai mălăiață, aşa cum căzuse în gura lui Nătăfleață.

Cum, nu vă vine să credeți că există asemenea țară? Haideți cu mine la gară şi vom merge cu trenul spre ea. Şi cam într-un an şi ceva, vom ajunge negreşit, de unde-am pornit. Sau mai bine mergem cu vaporul sau cu avionul ne luăm zborul şi într-un minut, o luăm de la-nceput. Dacă invitația o să-mi acceptați, vom călători prin Carpați până în Himalaia. De ce Himalaia? De-aia! Fiind muntele cel mai înalt, vom ajunge acolo dintr-un salt. Cu trei sărituri vom zbura peste păduri, peste oceane şi mări, peste zări. Până în oraşul Azuro, vom striga : "țuro, țuro şi țura, hop şi-aşa". Pot jura că strigătura va avea efectul scontat, altfel nici nu m-aş fi deranjat.

Un lucru vă rog: păstrați-mi şi mie un locuşor vacant. Mă voi sui pe-un bătrân elefant şi vă voi urma pe aceste meleaguri, precum şi pe altele şi mai şi, că altfel, nu v-aş mai povesti.

Acum hai să facem cunoştință cu cei şase azurieni, pistruiați care se joacă de-a v-ați călătoria, toată copilăria!

Pistrui de timiditate, care se găsesc şi pe obrazu tău, nepoate. De sfiiciune şi frică, pe care le are şi Nică. De îndrăzneală care-s ca de sineală. Codul pistruilor e atât de felurit încât, dacă nu-l ştii, te vei încurca negreşit.

Vom călători alături de Lora, Dipo, Dia, Lia, Beri, Pito, spune-i şi tu, fără să-i greşeşti. Aşa că n-ai nimerit-o?

Plecăm aşadar cu vaporaşul Bleu pe Fluviul Udipo, având drept ghizi pe Căpitanul Ginar cel Flecar şi pe matelotul Cicălici, un năzdrăvan de pe-aici.

Prima escală o vom face Prin Țara Lenei şi a Plictiselii, în toiul verii, unde ne vom plictisi îngrozitor pe un soare arzător alături de Strop de Lene, în cămaşă, izmene şi scufie pe cap, fiindcă mai tot timpul doarme uşor, căzând lesne în mrejele lui Zor-de-Sfor. Apoi vom viziona un film la

cinematograful Kino Metis-Plictis, film la care vom sforăi groaznic, neavând nici un paznic, căci toți, absolut toți vor dormi până când vor veni Ali Baba şi cei 4o de hoți.

De frica lor vom pleca mai departe din carte, prin Țara Gălăgiei, a zgomotului infernal unde toate sunt într-un hal fără de hal. Hărmălaie ca la iarmaroc, de-ți iau urechile foc. Sau din loc.

O dată țara aceasta părăsită se va instala o linişte împietrită. Semn că am ajuns la Palatul Prințului Cenuşiu. Nici nu ştiu de ce-i spune aşa, dar vom afla. Se pare că un destin necruțător l-a urmărit, fiindcă frumoasa Elva l-a părăsit. Dar nu din vina ei, dragii mei, căci Zâna dimineților şi fiica Crăiesei Văzduhului, cea mai frumoasă fată, a fost furată. Şi ca orice fată furată, trebuie îndelung căutată.

La palat ne vor întâmpina Arlechinul Flipo, piticii Bic şi Dic, de un metru şi-un pic, Meşterul Alb, Vânătorul de Stele care făcea negoț cu ele şi alte personaje încântătoare vestite în poveştile nemuritoare.

Dacă vreți şi nu sunteți fleți, alături de azureți, îl vom ajuta pe Prințul Cenuşiu să-şi găsească prințesa aleasă din povestea noastră, închisă-ntr-un turn, fără uşă şi fără fereastră.

Îl vom chema şi pe Atar cel Viteaz că-i mai breaz şi ştie mai bine să lupte cu zmei paralei.

Ei, dar am uitat dragii mei, să vi-l prezint pe magicianul vestit, un prieten ne-mai-po-me-nit! Îndrăgit de toți copiii, fizician, astrolog, vraci dibaci, filozof şi meşter iscusit, preaînțelept Larduf Septin Madkibi. El ne va da o lunetă fermecată să nu ne rătăcim prin Cetatea Uitată şi să uităm de ce am venit pe aici. Ghici pe unde vom trece şi unde vom poposi când vom obosi? Prin Țara Harțagoniei vecină cu Țara Laponiei. Aici vom întâlni la fiecare doi paşi, numai cârcotaşi. Care, neavând altă treabă, sunt veşnic puşi pe sfadă. Bineînțeles că ne vom lua la harță aşa, din senin, cel puțin până vom părăsi acest ținut zgomotos unde toate, toate îți ies pe dos. Vom trece prin Țara Nălucilor Albe, nişte fantome bonome care plutesc, plutesc, până te-amețesc. În Țara Oamenilor Vanitoşi vom deveni răutăcioşi. Acolo-i

dispreţul suveran, deşi nu face un gologan. Arlechinul Flipo trufaş, se vedea chiar rege peste cârcotaşi. Fără întârziere, fu cât pe-aci să-şi piardă cu toţii, bunele maniere.

Trecând însă cu bine acest test, vom porni spre vest în Ţara Oamenilor Grăbiţi care-s foarte mucaliţi. Peste tot domneşte o stare de urgenţă, a cărei esenţă este graba. Dar cum ştim că “graba strică treaba”, ne vom necăji pe degeaba. În Ţara Lăcomiei, încă de la hotarele împărăţiei, ne vom ospăta cu atâtea bucate încât vom suferi de aplecate.

Alături de Jupân Gul cel veşnic Nesătul şi de Regel Şapte Burţi , nu vom mai încăpea nici în pantalonii cei scurţi. Regina Durdulica nu va păţi nimica dar ordaslele ei, Umflei şi Grăsunica, vai de ei!

Prin Ţara Hărniciei vom avea prilej să punem lucrurile la punct, în amănunt, dar imediat ne vom pomeni în Ţara Dezordinei şi a Indisciplinei, condusă de Regele Anapoda. Vă închipuiţi cam ce-o să fie şi ce-o să-i vină acestuia pe chelie!

Şi când în sfârşit vom cădea de oboseală şi de sfârşeală e semn c-am ajuns la Buricul pământului în Ţara de la capătul Vântului, ţinut păzit ca de foc de Gâlbocul Spiroc. Gălbocul păzeşte măruntaiele adâncului de fluierul vântului pentru ca nimeni să nu pătrundă să le amestece.

Vom căuta firul zilelor lui Flav cel veşnic bolnav şi apoi, îndrumaţi de Gâlboc, ne vom scălda în Cascada Iubirii, la poalele Muntelui Fericirii. Apă care, revărsându-se în torente peste umerii noştri firavi, ne va face mai buni, mai bravi şi, cine ştie, poate ne va înfrăţi pe vecie?

Vom ajunge astfel în Ţara Prinţului Adoris cel cu inima de gheaţă, într-o dimineaţă. El e cel care-o răpise pe frumoasa Elva şi o ţinea ascunsă de amar de zile în Turnul cel orb. Savinia, pădureanca frumoasă a lui Run Fântânarul , ne va găzdui la ea acasă. Şi unde credeţi că locuieşte această frumoasă cadână? Într-o fântână… Run ne va dezvălui secretul palatului de gheaţă, cu un ghemotoc de lumină de dimineaţă. Aici o vom regăsi pe frumoasa prinţesă, tristă şi plânsă, însă, în clipa când o vom întâlni, ţinutul îngheţat şi rece se va desţeleni, turnul se va prăbuşi, îşi va răsări o grădină

frumoasă cu gâze şi flori, plină de rouă în zori… Când turnul se va prăbuşi, la temelia lui vom descoperi, ce credeți, vreo mare scofală? Ei da, chiar piatra filozofală a tuturor timpurilor care ascunde, de bună seamă şi ea un secret. Îl veți găsi, dacă veți naviga pe Internet. Să-l descifrați şi să mă înştiințați.

Magicianul ne va întoarce apoi în Orațul Azuro, la părinți şi bunici, uitați pe aici.

Şi lucrurile vor intra pe făgaşul ştiut, ca la-nceput. Ați priceput?

Dacă nu, vă mai povestesc o dată şi încă o dată, şi de câte ori vreți, ca să n-am impresia că vorbesc la pereți…

JOCUL DE-A POEZIA

CREDEȚI OARE CĂ-I UN FLEAC?

Tii! A trecut aproape o veşnicie şi eu nu v-am învățat cum se scrie o poezie! Credeți oare că-i un fleac, un leac de babe colac? Mâna-n foc mi-o vâr că nu v-a făcut nimeni aşa un hatâr să vă arate, netam-nesam, cum se face poezia, fără prea mare tam-tam.

Din capul locului v-o spun răspicat, chiar dacă nimeni nu m-a întrebat: o poezie bună se scrie numai dacă eşti cu capul în lună. Toată vremea sau cel puțin uneori, trebuie să fii neapărat cu capul în nori. Pentru aceasta îți trebuie pe chelie, neapărat o tichie de mărgăritar, care, din păcate, se găseşte foarte rar.

Este un adevăr elementar: poezia-i un har, o sfântă plămadă de inefabil sau de zăpadă cuibărită în sân de fecioară. E-o pasăre rară care nu zboară pe afară, ci numai prin sine, putând să-ți soarbă într-o clipită lacrima-ntre gene ivită. E un suspin de alin şi o mană cerească putând să te hrănească şi să te tămăduiască de boli, de lingori cu petale de flori. Dar nu

cu o floare sadea, ci numai cu floarea de nu-mă-uita.

Şi cine nu ştie că poezia-i izvor de apă vie la care vin să se-adape din lumea întreagă fel de fel de însetaţi, deci fraţi.

E un amestec de soare şi lună, adevăr şi minciună, real-ireal, cenuşă şi jar, râs cu plâns, nechezat de mânz, ciripit de privighetoare şi multă, multă rouă pe floare. E o adiere, o boare, o respirare, un dor ce doare ca un mare semn de întrebare. Şi, nu vă luaţi după aparenţe, poezia-i o Regină în zdrenţe. Ea colindă pe la uşile-nchise c-un braţ de narcise. C-un braţ de crini culeşi dintre ciulini. Poezia este esenţă de suflet pe care un menestrel din cei mulţi, te îndeamnă s-o asculţi.

Ei, şi după ce-am definit poezia, măcar c-am sărit ca un ţânţar armăsar printre cuvinte, constat că nici n-am apucat să-mi isprăvesc gândul în minte şi peniţa mi-a luat-o-nainte.

Să scrii poezii nu e chip, decât pe nisip. Întrebaţi pe Cip-Cirip sau mai bine pe melcişorii care stau de strajă pe plajă cu cochiliile lor spiralate dacă spun de-adevărate.

Nu e de mirare, aşadar, că o poezie bună se găseşte rar. Cui să-i pese dacă pe o ureche îţi intră şi pe alta îţi iese, în timp ce eu mă perpelesc, mototolind hârtia să vă povestesc ce-i poezia?

Şi cum să nu fiu bosumflată, dacă am aflat că numai cu pene de pasăre măiastră se pot compune poezii bune?

De unde să iau asemenea pană diafană decât dintr-o rană? Care mi-a provocat râsu-plânsul până la strânsul poamelor din livezi. Ca să vezi! Încaltea, să fi cules dediţei pentru zei, cercei şi ineluşe pentru brânduşe, broşe în formă de brioşe, brăţări acătări şi multe alte zorzoane, care-s tot atât de vane ca praful de pe tobă sau ca scânteile-n sobă.

Eu drept să vă spun, aş fi plină de entuziasm dacă v-aş descrie un basm. Acolo, ce mai încolo şi-ncoace, ştii cu cine ai de-a face! Cu Feţi frumoşi şi zâne mai tinere, mai bătrâne, bune şi rele de parcă s-ar fi născut cu toatele într-o barcă. În barca lui Noe în care n-ai voie să bei decât apa de la şoricei.

Fără a mai pune la socoteală, dragii mei, apa dată la şoricei pe care, nici mort nu poţi s-o bei.

Ei, dar m-am luat cu gura şi s-a iscat ditai încurcătura. Ce mai tura-vura, o poezie nu se scrie neapărat pe un petecuţ de hârtie. Se poate compune foarte bine pe tavan şi nu te costă un ban publicarea putând s-o citească toată suflarea şi, în general, oricine e poftit la tine. În plus, nu se şterge uşor, aşa cum s-ar şterge cea scrisă pe-un nor. Sau pe-un meteor. Poezia scrisă pe bolta cerească nu se poate să nu te uimească prin trăsăturile fine dacă e scrisă cu aldine. Mai poţi să compui pe covor, tot la fel de uşor, numai fii cu băgare de seamă, pe covor se observă orice fir de praf, orice scamă. Şi-atunci o să-ţi tragă mămica un perdaf, ca la cinematograf. Sau îţi pune în braţe aspiratorul şi-atunci gata umorul: poezia şi-a şi luat zborul.

Însă îţi spun: cel mai bun mod de scrie este cu puful de păpădie, direct pe câmpie. Dacă urci mai la munte, poţi s-o scrii cu stele pe frunte. Sau cu raze de soare pe dalba ninsoare. Cu un caier de lână pe aer poţi însăila cât pofteşti, duzini de poveşti.

Dacă ţi-ai ales locul şi tocul, aştepţi să vină sorocul sau norocul.

În poezie – chiar dacă te amuză, norocul se cheamă muză.

Ce ţi-e şi cu muza asta, frate! Vine numai pe înserate, pe nebăute, pe nemâncate, pe neştiute, ţi se strecoară tiptil, drept în sufletul tău de copil. Atunci poţi fi sigur de asta, parcă vorbeşti în rime, monorime, distihuri, terţine. Nu-i chip să te-opui şi lira în cui să ţi-o pui. De pe buze se revarsă catrene viclene, şi vai! dacă n-ai chef şi eşti cu gândul hai-hui, n-ai cui să spui şi trebuie, negreşit, să compui.

Şi cu asta basta, ce dacă s-a terminat şi pasta din pix, tocmai la fix, sau cerneala s-a uscat în peniţă. Scrii pe frunza de viţă cu o boabă dulce ca să poată, în sfârşit, copiii să se culce.

Asta-i, n-aş scrie o poezie, nici să-mi dai o bancnotă de-o mie!

Bine, fie. O s-o scriu mai avan, fără nici un ban. Aşa, ca să fie!

DE-A CUVINTELE ȘI DE-A POEZIA

HAI SĂ NE COPILARIM!

Am făcut de râs – o turtă (ba pardon, de râs – o burtă!). Ce mi-e burtă, ce mi-e turtă? Nimeni nu mai zice „pâs”.

Ori ciocan, ori nicovală (sau mai bine-un poloboc, care s-a urnit din loc şi-a pornit apoi năvală să aducă-o barză-n cioc). Ori e gâscă, ori boboc? Amândouă la un loc. Fără gâscă nu-i boboc. Însă oul nu-i de gâscă. (Mâna poți s-o vâri în foc?)

Am depozitat în stive cam o mie de motive. O să vi le-aduc firesc, şi-am să mă copilăresc.

Deci: doi berbeci coboară-n beci, să încingă acolo-un meci. Ce zevzeci! Meciu-i bun pe stadion, pe gazon. Renii-l joacă în arenă. Iar un scenarist, pe scenă. Unii-l joacă în băltoacă. Purceluşii îl încing lângă troacă, unde se îngrămădesc într-un stil numit porcesc.

O tulesc să trag cu arcul într-o arcă. Care arc şi care arcă? Ia încearcă să porneşti ditai barcă într-un parc! Imediat te pomeneşti ud leoarcă.

Vreau să mân un cal c-o mână. E un cal fără stăpân. Mi l-a dăruit un spân, după ce l-a alergat un fecior de împărat. M-am gândit ca să-l ascund în căpița ta cu fân, până şi-o găsi stăpân.

Fredonând un mic refren, dau să urc rapid în tren. Trenul are-o lungă trenă de vagoane. Încărcate cu bomboane în cutii mici şi mari de cartoane.

Doi copii s-au cățărat pe terasă, pe balcoane şi dau drumul cu duiumul la baloane.

Vreau să ronțăi un covrig cumpărat de la Avrig. Poate-aşa să nu mă frigă domnul frig. Până după sărbători, voi pluti cu capu-n nori. Nora-ntr-una joacă hora cu micuța Minodora.

Parii stau înfipți în ciori, ori ciorile-s înfipte-n par (uite eu aici

mă-ncurc, n-am habar!), precum stau înfipt şi eu în nedesluşite gânduri, înşirate rânduri-rânduri.

Să nu se facă de ocară, măgarul varu-l cară-n car, într-un bidon ce-abia-abia se ține, să nu alunece din car. Dacă nu vorbeşti mai rar, nu pot auzi ce-ai spus, tocmai de la Pol opus!

Cocoşu-şi mângâie cocoaşa, din vis trezind-o pe Nataşa.

Se cam făleşte dumnealui! Ia să-şi mai pună pofta-n cui!

Atâtea hârburi, tinichele, atâtea cioburi şi surcele, ciurucuri multe şi buclucuri – sunt toate gândurile mele. În sac cu ele!

Să nu vă pară că-i de şagă, de-am să le vâr într-o desagă!

DE-A CUVINTELE

Nu-i a bună! În acest cuvințel s-a strecurat o minciună. Sau un minciun care-i un adevăr şi mai (ne)bun.

Până la urmă cu toții ne înghesuim să numărăm ca netoții literele unui cuvânt întortocheat (sau mai deocheat) – leat cu unul mai scurt dar mai robust.

Pare just se începem cu vocalele ca să ne umplem pe dată pocalele.

Diftongii îi lăsăm mai pe urmă să nu scape din turmă. Cât despre triftongi, ce să mai zic? Dacă există sunt ca şi cum n-ar fi, altfel ar mărgini cu bomboane, bietele consoane care sunt nişte litere-literuțe cu toane. Nu poți să le aşezi mai multe la un loc şi să te apuci să visezi, fiindcă instantaneu, le pierzi pe traseu. Trebuie răsfirate şi intercalate cu superba vocală, care-şi poartă cu falā numele şi stirpea divină din limba latină.

Asta-i, consoanelor – fiecare, le trebuie mult aer de respirare.

Dacă obții nişte cuvinte mai dure, vezi să nu ți le fure vreun hoț şi să facă oarecare negoț.

Să nu comiți vreo gafă să ascunzi cuvântul într-o carafă, ca pe

vinul cel vechi, fiindcă literele se vor strecura perechi, luând carafa de urechi şi împrăştiindu-se afară, îţi vor face viaţa amară.

Cel mai bine e să le agăţi în cui, la căpătâi, sau să le atârni de grinde ca pe merinde, să-ţi ţină toată iarna de foame precum unele poame.

Unele cuvinte par sumbre ca nişte umbre. Altele sunt de-a dreptul strălucitoare, parcă-s rupte din soare.

Câte unul e proaspăt ca roua pe flori sau ca fărâmele de meteori.

Din cuvinte deprinzi, bunăoară, cum să reduci lumea la scară. Cine n-ar putea să îngrămădească într-un cuvânt toată bolta cerească? Sau cine n-ar şti să rezume într-un cuvânt anume, toate minunăţiile minţii cu care ne-au înzestrat părinţii?

Cine poate jongla cu cuvintele, ca şi cu o minge, acela învinge.

După cuvinte, te poţi ascunde uneori, ca într-o grădină cu flori.

Sau poţi zbura cu aripi îngereşti, până mai creşti.

Ce fericit trebuie să fii dacă ştii să joci din cuvinte un joc! Mare noroc! E ca şi cum ai înălţa un castel – model. Cu turle unde să se suie să urle toată ceata de gărgăuni de marţi până luni.

Ce bine ar fi dacă s-ar găsi cuvintele de vânzare ca şi îngheţata, pe trotuare sau ca şi merele în aprozare!

Şi-ar cumpăra fiecare un kil-două pentru când începe să plouă, cât sunt în stare să ducă, în această lume năucă.

Dar iată că, sosind vremea, nu-mi vine în minte decât un FINAL FĂRĂ CUVINTE…

ÎNVÂRTECUŞURI

Limba se plimbă în gură pentru o bucăţică de murătură. Un dinte minte şi fură câte-o bucătură. Ce încurcătură! Gura strigă: Ura! şi Ah! când câştigă sau pierde regina la şah. Iarna hibernează şi nu mai cutează să iasă din casă până când nu cade poama din pom. O bomboană bombăne, o cioară cere o fărâmă de ceară neagră şi vrea s-o şteargă cu ştergar ştrengar. Sfoara sforăie ca un urs ursuz.

Melci melcişori sunt prinşi în păr ca spicele la domnişoare, drept butoniere şi bumbişori pentru lavaliere la domnişori.

Vântul dintr-o dată se vântură, merii merită mâncați din ochi. Perii-s periați fiindcă-s speriați, sunătoarea sună de răsună pădurea când simte securea. Tunetul tună, macul s-a-nroşit în obraz de necaz. Crăciunica se deschide doar în ajun de Crăciun, când mura tremură de frică până şi de-o furnică.

Pe frunte sunt aşezate frunze de laur de pe coclaur sau de pe plaur, bune de tămăduit un balaur la cele trei capete căpătuite.

Şi să vă mai destăinui o taină: hainul nu are niciodată haină, creanga strigă: hei rup! Şi se rupe, racii cu araci în cleşti se plimbă-n caleşti, scutul se scutură, cârtița cârteşte până blana i se mototoleşte mototol-mototol ca o cârpă care îndelung se cârpeşte.

Lucerna luceşte şi creşte cât ai zice peşte.

O menajeră merge la menajerie să-şi cmpere pălărie de călărie, grie, parcă-i zbanghie. Scrie poezie pe munți de hârtie trandafirie. Apoi, papă, bea apă până crapă. Porțile de palate sunt pline de salate. Acolo stau Statu-Palmă care îngaimă o sudalmă, regele Barbu îşi piaptănă barba deasă ca iarba, prințul Bucur se bucură iar Ana Codana, toacă zarzavat în tocană.

Aici până şi pana rămâne în pană şi nu mai pot potrivi nici un cuvânt fiindcă-mi zboară cu toatele-n vânt.

Extraordinar, cum toate aceste cuvinte de ştrengar flecar, abia dacă-mi încap într-un biet buzunar!

CONSTANTIN

Constantin e-un vecin care are ditamai spin în spinare. Sau la unul din picioare şi-l doare. Nu moare el de-atât. Îi turnăm o licoare pe gât, din floare de-alin, să-i aducă alinare cel puțin.

Dacă există o asemenea floare?

Ce-ntrebare!

Bine, atunci c-un ac de pin îl scăpăm de spin, apoi îl spălăm cu apă de crin, îi punem prişniţe cu pelin la locul cu vătămătura. Îl măturăm cu mătura, îl învelim cu pătura şi-l obligăm să stea în pat nemişcat, cu ochii pe-o stea, cel puţin până la majorat. Sau până aproape de însurat.

Asemenea trai pe vătrai e mai dihai ca în rai! Mai bine ca traiul pe grapă care, unde dai şi unde crapă?...

Când a devenit destul de major, îl ridicăm binişor ca pe un puişor şi-l rugăm să ne cânte sonate în Re major pentru pian de picior. Dacă nu vrea să ne vină în ajutor, îl ispitim c-o ciupercă sau cu două ciuperci berci – adică fără codiţe, înnodăm câteva iţe pestriţe după un cod găsit de Vasile în pod, apoi căutăm un calapod pe care să-i punem piciorul.

Aşteptăm până toacă o toacă şi-un iepure sare direct dintr-o tufă de floare direct în farfuria cu ostropel de miel, dar ne apucă dintr-o dată furia şi ne luăm după el, şi-l fugărim cu un tel de bătut frişcă sau hrişcă.

Dacă pe leneşul pici îl apucă dorul de zbenguit printre furnici sau printre arici atunci s-a lecuit.

Iară dacă-şi mai face vreun benghi în frunte şi-o să se-ncrunte, gata, nu ne mai jucăm cu el, defel!

Asta-i povestea cu dragul de Constantinel.

CUVINTE CU ÎNCUIETORI

Oricare fetiţă sau băieţel ştie să alerge niţel, să se joace de-a v-aţi ascuns prin casă, prin parc, să încordeze un arc din nuiele cu săgeată ascuţită la vârf care să ajungă până la stele, în sfârşit, să deseneze. Apoi să modeleze tot felul de figuri la traforaj.

Cine n-are curaj să se ia la întrecere când e vorba de minge sau să prindă cu mâna fulgi de zăpadă când ninge? Să se dea cu săniuţa pe stradă, pe derdeluş! Şi alte jocuri şi minunăţii, că nici nu ştii.

Dar să te joci de-a cuvintele cu încuietoare, ştii?

-Cum adică: de-a cuvintele cu încuietoare, ca la ghiozdan? strigă în gura mare Dan, ale cărui încuietori nu se închid bine niciodată şi trebuie să plece cu geanta legată-n curele de piele.

-Nu, răspunse Ion înțeleptul, bătându-şi pieptul. Este vorba despre cuvinte cu dublu sens sau cuvinte cu înțeles ambiguu. Nu-mi vine acum în minte exemplul căutat, dar ți-am explicat, sunt cu înțeles dificil şi care te obligă să gândeşti. Primeşti?

Era vorba de un joc inventat pe care copiii îl prindeau imediat şi-l jucau cu plăcere fiindcă avea chichirez (adică şarm şi nicidecum titirez din acela care se învârteşte între deş'te).

În orice caz era mai interesant decât şotronul sau dominoul fiindcă promova noul. Copiii uitaseră şi jocul de-a telefonul fără fir şi chiar şeptic (nu mai era şic) şi aşa, mare-mic, jucau mai abitir noul joc.

Pun mâna-n foc c-am uitat să vă spun în ce consta jocul. Fiecare copil îşi alegea mai întâi locul prielnic de gândit: un fotoliu părăsit, pe mochetă, pe scaun şi chiar pe bicicletă, sau rezemat pe balustrada de la fereastră, ceea ce era mai periculos, desigur, dar îl obliga să gândească mai serios. Dar ce atâta bătaie de cap, nu prea conta locul, ci mai ales câți încap într-o încăpere, având în vedere că trebuiau să mai lase puțin spațiu liber în plus. Pentru săritul în sus în caz de izbândă. Pentru că nu-i mai mare osândă decât să vrei să țopăi şi să n-ai loc, nici măcar pentru tropăitul pe loc. În sfârşit, să lăsăm tropăiala (adică sporovăiala) şi să descriem jucăria, aşa cum ne-a fost învoiala.

Dacă în mod fericit, fiecare şi-a ales un loc de gândit potrivit, jocul poate începe. Cine se pricepe, n-are decât să ia cuvântul primul. Nu trebuie decât să găsiți un cuvânt care să aibă mai multe înțelesuri, două, trei sau mai multe, dacă vrei.

Să luăm cuvântul TOC. Foloseşti la scris un TOC, la pantofi ai înc-un TOC. TOC la un pistol de foc. Uşa are înc-un TOC. Ochelarii se-odihnesc tot în TOC, când nu citesc.

Tu dezvoltă mai departe, tot cu-acelaşi nume-adică, OMONIME,

va să zică. Le încerci atunci pe toate, pe gândite, jumătate pe ghicite. Dar prin semne, nu prin vorbe sau desemne.

Jocul are şi-un revers. Poţi să-l joci în sens invers. Dacă un copil sau doi, sugerează astfel gândul, ceilalţi găsesc cuvântul potrivit şi cu temei. Hai, încearcă dacă vrei. Se propune un cuvânt, cum ar fi de pildă VÂNT. Iară tu ce mă asculţi, trebuie să decifrezi înţelesul. Mai pe scurt să sugerezi şi să faci cum face vântul, răscolind întreg pământul, primăvara pe câmpii. Sau să şuieri şi să fluieri când se-apropie îngheţul.

Asta într-un timp record. De acord?

Eu îţi spun: aşa un joc, nu-i plictisitor deloc.

DE-ALE LUI MOŞ SCORNICI

MOŞ SCORNICI

Trăia un moş pe aici care se numea Moş Scornici. Era alb şi drag şi se sprijinea de-un toiag. Era alb şi nins dar nu se dădea învins.

Nu semăna cu ceilalţi moşi fiindcă el turna numai gogoşi. Scornea, oameni buni, coşcogea minciuni.

Zice povestea că i se cam dusese vestea. Toată stirpea omenească nu iar fi ajuns s-o minciunească. Asta din cauză că bunica lui, ca să-l ferească de rele, îi dădea să mănânce numai minciunele. Şi cu asemenea prăjitură, cum să nu-ţi iasă numai perle pe gură?

Nu v-aş fi spus toate aceste dacă nu m-aţi fi rugat să vă spun o poveste. Şi cum nu mai aveam nimic-nimicuţ de povestit, m-am aşternut pe născocit.

Moşul, aşadar, n-avea pereche la scornit gogoşi. Nimeni n-avea habar cum îi încap atâtea într-un singur cap. Minciuni cât se poate de gogonate, măi frate. Nu din acelea subţiri, leşinate, de doi bani, ci, grase,

lucioase ca nişte bostani. Din ochi furate ca nişte gogonele murate cu usturoi şi cu ceapă de-ți lăsau gura apă!

Nu pridideai să te miri de atâtea minciuni cu căpcăuni, cu pitici pricolici, pocnind din boi pe lângă bici, sau, cum spuneți voi, pocnind din bici pe lângă boi.

Cu porumbei călători logodiți cu scrisori scrise pe petale de flori.

Morile de vânt îi purtau câte-un cuvânt până-n patru zări, în țara unde toți îşi puneau întrebări. Şi unde, în loc de pietre-n careuri, călcai pe de ce-uri. Despre pădurea în care nimeni nu se miră, firesc, că toate animalele vorbesc.

De oraşe în care, mare, mic, bogat sau calic, poartă-n suflet o liră şi cântă atâtea cântece încât mi-e greu să le înşiruiesc. Despre florile care până mai cresc se mironosesc.

Îți povestea că într-un ținut, mieii uguie precum porumbeii. Iar piticii sunt angajați la cei care stau cocoțați pe nişte boi bălțați.

Moşul ghiduş, inventa pentru fiecare lucru câte un spiriduş. Astfel, existau spiriduşii lemnului, ai apei, ai vântului şi de ce nu, spiriduşul cuvâtului care era cel mai năzdrăvan, putând să-l găseşti, cu un dram de minte, fie în vorbe, fie pe hârtie, să n-aibă parte de el cel ce minte!

Nu se dădea în lături să născocească un spiriduş în fiecare arcuş de vioară sau de violină, făcând muzica mult mai lină. Şi nu întâiaşi dată a inventat pe Regele Spiriduş, avându-şi culcuş în burta unui cărăbuş.

Ei, de asta ce părere aveți? Îi considera pe ascultători nătăfleți? Nimeni nu-şi închipuia, bunăoară că moşul îi trage pe sfoară?

Priveai în ochii lui cu luare aminte, aşa cum ai privi într-o ceaşcă de ceai fierbinte. Şi ce credeți că se vedea acolo, ca printr-o ferestruică? Vreo găinuşă, vreo puică? Mira-m-aş. Pe dumbrăveanca Anca sărind pe un picioruş dintr-un scoruş, printre vrejii ghimpați de mure, de teamă să nu-i fure vulpea cele două ouă, de cum cad primii picuri de rouă?

Mai puteai citi, fără a osteni, tot în aceşti ochi puțin miopi, cum se nesuferesc două mâțe pentru un jupân de cotoi. Dacă greşesc, să-mi spuneți voi ce vedeți şi ce anume vă amuză, aşa, de drag de muză.

Ghici unde voia să se plimbe Moş Scornici? Pe litoral? Aş! Pe un atol de coral. Să-i mai treacă de alean într-un palat de mărgean. Prevăzut cu o zână, neapărat bună. Visa moşul câte în stele şi-n lună. Dar eu ştiu una şi bună. Tuturor acestor minciuni spuse de luni până luni, pe mâncate, pe nemâncate, pe trezite şi pe adormite, până ţi se făcea lehamite, nu puteai să le pui stop, fără să recunoşti c-aveau un scop: să te-ajute să-ţi regăseşti iluziile pierdute.

Cândva, în copilărie, unde? Nimeni nu ştie. Sau mai târziu, din tată-n fiu.

Nu fac aluzie, dar orice om are dreptul măcar la o iluzie. Iluziile ţin viaţa-n frâu, de parc-ar fi legate cu aţă la brâu. Pe ele ne cocoţăm ca să visăm. Aman, aman, până ieşim la liman.

Aşa că Moş Scornici are încă mare căutare pe-aici. Mai ales acum, când ne-am pierdut iluziile-n drum. Până şi cea mai măreaţă s-a spulberat în ceaţă. Mai bine murim decât să nu le regăsim. Cine poate şti dacă nu ni le va găsi, într-o bună zi, moş Scornici, mucalit şi ghiduş, gata să ne facă oricând fericiţi, c-o momeală, c-o scorneală cu cercei şi beteală. C-o acoladă de marmeladă să-i mai punem sare pe coadă.

Iar eu, luând în spinare-o boccea, abia de mă mai pot ţine-n şa, aşa c-o să încalec pe-o mărgea sau pe-o stea. Ori pe-o vergea? Cine-n cale-o să-mi stea, până nu isprăvesc ceea ce m-am pornit să vă istorisesc?

Încât până şi câinii o să latre la lună, de asemenea sfruntată minciună. Apoi îl găsesc pe Nea Scornici să pocnească din bici. Să mă iau cu el de mână şi să mergem la stână o săptămână. Să ne mai întremăm cu lapte şi caş de oi, iar când venim înapoi, să ne jucăm şi să ne bucurăm. Să tragem concluziile când ne vom găsi toate iluziile.

În încheiere, ce vă pot spune? Uneori şi scornelile sunt bune. Fără sarcasme. Dar numai şi numai când e vorba de basme.

Altminteri, minciuna e un lucru urââât şi se pedepseşte numaidecât!

V-aţi dumirit că până şi acum v-am minciunit?

27 septembrie 2008

Scări de aer

Scările despre care vreau să vă spun nu sunt din acelea cu trepte impozante şi drepte, care urcă la etajele superioare sau coboară printr-un hol, până-n subsol.

Ele sunt nişte scări mai acătări, adică te suie şi te coboară până-n nori, încât ai impresia mereu că vrei să zbori. E adevărat că sunt legate de coame de vânt şi te înalță până-n tărie ca o umbrelă de păpădie. Dar cine poate să ştie, înalte cum sunt, când vei putea coborî din nou pe pământ?

Pentru că am auzit că s-ar fi întâmplat un caz care-a stârnit haz printre zburătoare. (Mi-a povestit mie o floare care era amatoare de povestit cu tâlc, însă mi-a spus să tac mâlc.) Dar uite, nu pot să mă stăpânesc până n-o povestesc.

Era odată un băiat hărnicuț şi curat, cuminte şi politicos. Dar ce folos, băiatului acesta, al cărui nume îmi scapă, nu-i plăcea să trăiască pe pământ. Visa să ajungă-n văzduh, adică să zboare, cât era ziulica de mare. Dar pentru că nu fusese înzestrat cu aripioare, suferea tare. Degeaba îi cumpărau părinții fel de fel de jucării: mingi, avioane, duzini întregi de cutii cu bomboane, el refuza mereu cu aceleaşi cuvinte: Vreau să zbor! Vreau să zbor de acum înainte!

Desigur, părinților nu le era uşor să se-nțeleagă cu el, ba chiar începuseră să nu se mai înțeleagă defel pentru că el ştia doar una şi bună: că vrea să zboare spre soare şi lună.

-Bine, dar cum? Întrebau disperați mama, tata, bunicul, bunica, frământându-se cu toții într-un vaier.

-Vreau să mă înalț pe o scăriță de aer! spunea puştiul, care pretindea c-a visat că zburase cu adevărat, agățat de-o scară subțire din două invizibile fire, prinse de stele cu nişte inele.

Şi cum acest lucru nu părea posibil nicidecum, să te-nalți pe o scară de fum, ba poate genera o adevărată dramă, dacă scărița se năruie, se destramă, părinții i-au promis că atunci când va creşte, îi vor cumpăra o scăriță de vis.

Vă închipuiţi că s-a mulţumit cu atât, năzdrăvanul? Doar n-aţi crezut una ca asta.

-Eu vreau să fiu cosmonaut chiar acum şi cu asta, basta!

Şi, într-o noapte, când toţi ai lui dormeau tun, el îşi puse în aplicare un plan făurit în ajun. Se urcă pe acoperiş la chiler (care ţine loc de cămară, la ţară) şi de-acolo se agăţă de crengile unui alun din preajmă.

Aşteptă un lăstun care avea cuibul aproape, pe-o ramură groasă şi, pentru că nu era o fire fricoasă, atunci când lăstunul trecu-n zbor, se prinse uşor de aripile lui vânjoase.

Citise el într-o carte despre Nils – Năzdrăvanul care colindase prin Suedia călare pe ditamai Gâscanul – şi voia să facă la fel, hoţomanul.

Şi iată că lăstunul zbură peste câteva case, ca şi când nimic nu se întâmplase. Era un zburător adevărat, puternic şi rezistent. La un moment dat însă, obosi şi căută să planeze deasupra unor acoperişe piezişe.
În sfârşit, găsi un coş de fum să se aşeze ca pe metereze şi se opri atât de brusc încât băiatul căzu în horn de-a berbeleacul. Era tocmai hornul clădirii unde puştiul îşi avea şcoala. Şi cum între timp se făcuse dimieaţă iar lăstunul zburase demult peste case, începură şi copiii să vină în clase. Băiatul care nici nu mai putea fi recunoscut, fu văzut imediat de primii copii care veneau din curtea şcolii, zglobii, minunându-se de bietul cosmonaut, negru de funigine – de nu mai ştiai cum fusese la origine.

Cine-ar fi crezut că prima lui călătorie în lună se va sfârşi atât de lamentabil? Cert e că şi acum îi răsună-n auz, râsetele copiilor, când el, ursuz, nu voia să răspundă la nici o întrebare, cum ajunsese acolo şi cine-l ajutase să zboare. Era oare un spiriduş, un pricolici?

Întâmplarea cu pricina a avut, zice-se şi o latură bună: într-o lună, băiatul nostru a construit un aeromodel atât de frumos încât a câştigat un concurs de aeroplane faimos.

Dacă nu credeţi ce vă spun, întrebaţi-l pe lăstun. Şi dacă urmăriţi cerul, când vremea e bună, îl veţi zări pe micul zburător, negreşit, cum se avântă în zbor, pe-o aripă de nor…

Acum eu o să mă strecor binişor, fiindcă am o întâlnire pe-aici, cu Moş Scornici. Să mă mai învețe câte ceva din meseria sa.

Pa!...

Galați, 27 septembrie 2008

TRANDAFIRUL DIN CHIBRIT

Băiatul se numea Ionuț şi era un puşti foarte politicos şi drăguț. Şi mai ştiu că deținea un secret numai al său, însă, uite, am încredere în voi, în fiecare, ştiu că sunteți în stare să păstrați o taină, fie mică sau mare.

Într-o cutie de chibrit, Ionuț avea un mic trandafir pitic, smuls direct din sânul pământului, cu sprijinul şi bunăvoința vântului. Ei, şi cât era ziulica de mare, el îşi lua trandafirul-chibrit la plimbare. Îl ascundea în buzunarul de la blugi şi traversa drumul spre părculeț până aproape de râu, pe lângă lanul de grâu. Pasămite, nu mai plouase demult pe meleagurile acelea, de Ionuț umbla lelea peste tot locul parcă şi-ar fi căutat într-una norocul!

Da de unde! Băiatul străbătea satul grăbit până la râul cel mare să-i dea trandafirului de mâncare: apă rece, pământ proaspăt şi gras, bogat în săruri minerale, în cutia de chibrit care-i ținea loc de vas. Râul îl îmbia la răcoare şi-l înviora nespus. Astfel încât, trandafiraşul îşi ciuli tulpinuța în sus, spre soarele întăritor şi rumen la față, care în fiecare dimineață îi trimitea pe razele lui broboane de rouă să-l îmbace în haină nouă de frunze.

Nu trecu mult şi trandafirul făcu un boboc delicat care, fără îndoială ar fi picat dacă n-ar fi avut pământ de soi şi îngrăşăminte naturale, cât pentru doi. Astfel se face că la soroc, după ce gingaşul boboc se umflă să plesnească, Ionuț aşteptă cu ochii cât zarea, să vadă cu ce fel de culoare îl va răsplăti floarea. Galben, roz pal, roşu aprins sau alb nins?

Minunea se petrecu chiar lunea, după o duminică plină de aşteptare. Şi ce mai prilej de mirare! Trandafirul întrunea toate culorile ca un mic

curcubeu. Nu era greu să distingi în paleta din floare, urmele razei de soare din dimineața aceea. Era un miracol în plină splendoare cu petale moi, sclipitoare, catifelate şi pline de rouă, de parcă atunci prinsese să plouă.

Şi răspândea un parfum suav şi discret ca un inefabil regret după tot ce e viață. Între timp, apăruse şi-un spin ca un scut, dar, ca un făcut, sub mâna lui Ionuț, spinul se făcea blând şi micuț, se frăgezea şi refuza pur şi simplu să-l înțepe, nici măcar în şagă, într-atât îi era mânuța băiatului dragă.

Mi-e cu neputință să nu vă spun: floarea îşi merita cinstea cu prisosință. Fiecare petală îți putea îndeplini o dorință, dar numai în cazul în care cunoşteai o formulă abracadabrantă şi amuzantă care suna cam aşa:

Unci, unci,
Roza, Roza să-mi arunce
iute uncia de punci
ca din undele adânci
cu un ghiont şi cu un brânci
cu deasupra de priință
să-mi îndeplinească
Roza orişice dorință!

Dar într-o zi, când Ionuț juca împreună cu puştii leapşa, bâza, şotron în uliță, chibritul sări din buzunar şi-l pierdu.

Băiatul era tare nemângâiat din această pricină şi scotoci peste tot, răscoli prin grădină, frunză cu frunză şi floare cu floare, doar-doar va găsi una asemănătoare cu trandafirul său. În zadar! Micuța Roză care-i luminase zilele verii, dispăruse pe aripile serii, nu se ştie unde, departe, departe…

Dragi prieteni, dacă-l veți găsi în vreo carte, vă rog să-l trimiteți urgent lui Ionuiț, la Post Restant, fiindcă, într-o cutie de chibrit are un mic loc vacant pe care-l păstrează cu străşnicie.

Cine ştie?... Dacă trandafiraşul se-ntoarce-napoi, am avea prilejul să ne regăsim şi noi copilăria pierdută în vârtejul de joc…

Merită să aşteptăm, poate avem un crâmpei de noroc!
Şi-acum, hai, tuliţi-o la joc!...

Galaţi, 27 septembrie 2008

DIN AVENTURILE UNEI BULE DE AER

Şi fiindcă am depănat încă un fir din al zilelor caier, îngăduiţi-mi să vă povestesc câte ceva din aventurile unei bule de aer.

Era o băşicuţă din aceea micuţă şi incoloră ca oricare, gata oricând de evaporare. Se născuse într-o sticlă cu apă plină cu molecule de hidrogen şi oxigen, foarte fudule, care-şi închipuiau că găsiseră formula ideală pentru a da la iveală forma de viaţă supremă, după o schemă numai de savanţi cunoscută, şi care altminteri ar fi fost ca şi pierdută.

Şi cum vă spuneam, aşadar, în apa aceea ca de cleştar se strecurase tiptil, cu pas de copil, o bulă rotundă la faţă şi scundă la trup, care plutea ca o raţă pe apa curată de parcă ar fi fost legată de cineva cu o aţă, la suprafaţă.

Şi cum deschisese ochii, curioasă din fire, porni să se mire de câte vede-mprejur. Aş putea chiar să jur că începuse să se rotunjească binişor, mai exact să se umfle uşor, de uimire. Tot ce vedea o încânta şi prin sticla transparentă începu o investigaţie lentă şi amănunţită asupra mediului lichid. Şi fiindcă nu era alcătuită chiar din vid, nu se putea să n-o impresioneze lumea aproape invizibilă care o făcea să viseze. Se întreba, oare de unde îi venea lumina aceea voioasă, filtrată în casă prin nişte geamuri înalte, să lumineze încalte lucrurile mari şi mici de pe-aici?

Curând a observat nişte flori albe-ntr-o vază şi fiindcă era, cum s-ar spune, pe fază, a văzut deschizându-se-n soare, mugurii florilor, fiecare.

De la un timp s-a plictisit să privească şi a vrut să pornească pe gura de sticlă încetişor, căzând pe masă, apoi pe covor. Se strecură într-un cristal cam oval ce ţinea loc de scrumieră şi o porni voiajeră prin odaie,

apoi afară, în lumina solară, se agăță de un balon legat de-o ață ce atârna pe uşa din față. Aici se-ntâlni cu mii se asemenea bule, plutind minuscule. Şi, ca să se deosebească, fiindcă nu voia deloc să se rătăcească printre surate, se vârî într-o nară de copil ce se juca afară. Îl gâdilă atât de tare încât îl obligă să se uite la soare. Atunci, puştiul făcu „hapciu!" sănătos şi trânti cât acolo bula de aer pe jos.

Şi, ce credeți c-a stat liniştită? Ei aş! De-abia acum voia să călătorească din oraş în oraş şi nu găsi un vehicul mai bun decât un balon de săpun. Trebuie să vă spun că aici era în elementul ei, se umfla cât poftea, dar cu temei, de teamă să nu-şi deformeze făptura şi să nu-şi strice alura ei tinerească, aşa că încetă să mai crească. Se colorase în şase dintre cele şapte culori ale spectrului solar, ceea ce se întâmpla foarte rar. Lipsea chiar verdele din ROGVAIV, motiv pentru care plecă din nou la plimbare.

Între timp începuse să plouă şi bula coborî într-o picătură de rouă pe-o frunză căzută. Şi fiindcă era neîntrecută în călătorii se agăță de aer, drept de un caier de albă lumină.

Şi n-am nici o vină dacă nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu ea până la sfârşit, pe unde-a călătorit şi cu cine s-a întâlnit în scurta sa viață.

Dar, azi dimineață am simțit-o şi eu pe față, lacrimă lină coborâtă pe un crâmpei de lumină şi pe-o scamă de vânt, să-mi amintească, de fapt, cine sunt.

Galați, 27 septembrie 2008

LACRIMA DE CHIHLIMBAR

Mă iertați că m-am grăbit şi-am sporovăit cu zel, dar n-am pomenit defel, nici un cuvințel, de leac, vorbe – câteva măcar – despre un subiect vestit: lacrima de chihlimbar.

Nu e cum ați crede toți, bunicuțe şi nepoți, lacrimă obişnuită, izvorâtă dintr-o stare de capriciu, supărare, uneori de bucurie (mi s-a

întâmplat şi mie) însă, nu-i nici aurită, cum vă-nchipuiţi măcar.

Dar lăcrimioara cu pricina, izvorâtă din lumina vie-a sufletului nostru, e fantastică-ntr-alt fel. Deşi-i mică, chiar mai mică decât o mărgică, o obţine doar acel care n-a-nvăţat ce-i frica, nici minciuna, nici răsfăţul, nici capriciul. Însă cel mai bun indiciu că o poţi găsi pe lume şi o poţi în sân păstra, e să recunoşti îndată, dacă ai greşit vreodată, să fii sincer, cum s-ar spune.

Dar la ce-i folositoare?

Bună, bună întrebare.

Oare e bâzâitoare, cum sunt unele insecte, să-ţi aleagă din desagă, o duzină de defecte, să te facă să te simţi vinovat şi doar atât? Merită ea cât de cât, să te străduieşti s-o ai? Nu-i mai bine să visezi, pe pereţi, niscaiva cai?

Asta-i altă întrebare şi desigur că răspunsul n-o să-l afle, decât dacă, fiecare dintre voi, o să-nveţe de la sine, ce să facă.

Lacrima de care zic, de-un minut ba şi mai bine, este una fermecată. Orice băieţaş sau fată ce-şi doreşte s-o posede, are avantaj că vede, chiar aşa cum v-am descris, fără erori, precis, în lumină de-o aşează, ceea ce-l interesează.

Dac-a fost politicos, câte sunt greşeli pe-o coală de hârtie la dictare, cum să-i fie de folos mamei la bucătărie, ce plăcinte va mânca duminică pe la prânz şi dacă o să aibă voie să se joace cu un mânz.

Scurt: la orişice-ntrebare, cât de grea sau de uşoară, al cărei răspuns, fireşte, s-ar putea să nu-ţi convină, ba mai mult chiar, să te doară, va răspunde prompt, exact, după ce închei un pact tu cu tine, neapărat: imediat să recunoşti dacă e adevărat. Te încumeţi, sau eşti laş?

-Parcă-aş vrea şi parcă n-aş!

Sau tu încă nu mă crezi? Am să-ţi spun, imediat cum procedezi: n-ai decât lacrima la ochi s-aşezi, cum te uiţi printr-un ochean, şi un videoecran, nici mai mare nici mai mic, ci exact cam cât un ban. Dacă-n el priveşti atent, după încă un moment, vei putea să vezi ce clar, ca-ntr-o apă de cleştar, în imagini vii, color, chiar ca la televizor, cum la întrebri primi-vei orişice răspuns.

Dacă nu-ți va fi de-ajuns, vei mai pune o-ntrebare, asta-i floare la ureche. Ca şi când un vrăjitor, sau un ghicitor de gânduri stă şi-aşteaptă să-ți răspundă la-ntrebări într-o secundă, prin ocheanul de cristal, de topaz sau de opal, ori de altă prețioasă pietricică, nu mai mare de-o mărgică, precum cea de chihlimbar.

Dacă îți doreşti demult, o maşină de-orice gen, sau un tren, o păpuşă sau o minge poți s-o-ntrebi, dacă ai să le primeşti, în curând. Sau mai trebuie să munceşti olecuță. Priceput-ai mătăluță?

De te afli în dilemă cu un exercițiu greu, sau nu-ți prea dă rezultatul la problemă şi greşeşti, greşeşti mereu, lacrima să o întrebi. Sau când ai o schemă şi nu poți găsi răspunsul, poți să afli singurel greşeala, dacă-ți dai, cât de cât osteneala.

Doar un lucru ține minte: lacrima de chihlimbar nu te minte niciodată, ca o mică oglijoară fermecată ce redă în chip fidel, lucrurile ce-o-nconjoară.

Să te recunoşti în ea, e la fel de însemnat ca atunci când cineva îți dezvăluie deschis, adevăru-adevărat.

Asta-i. Eu pe-aici am terminat. Şi mă sui pe-un felinar, să privesc lacrima de chihlimbar.

Şi de-acolo mâine sar, pe o şa de telegar! Să mă poarte spre poveste, că-nainte, muuuuuult mai este!

Galați, 27 septembrie 2008

ȘAPTE CÂNTECE ÎNTOARSE DIN ȘAPTE CAIERE TOARSE

Aceste cântece întoarse sunt din şapte caiere toarse, cu fir mătăsos şi subțire, pentru ca nici un copil să nu se mire. Eu le-am cules, le-am ales, le-am aflat şi le-am dat deplinul loc înțeles, fiindcă tinerețea îmi dădea uneori ghes, amintirile fiindu-mi un bun prilej de bucurie şi aducându-mi

zvon de glasuri şi crâmpeie se vis din copilărie:

Mă rugam şi îi cântam
melcului să scoată coarne
Carul Mare să-l răstoarne
de pe-o vargă,
drept în Dunăre să meargă
spre lumini din limpezi ape.
Să ne ducă pe-o ulucă
drept pe baltă
şi acolo să se-adape
cu un strop de apă caldă.
Ocolind o buturugă
să dea fugă
să mănânce leuştean
şi să-mi amintească mie
de un vis
încărcat de nostalgie.
Să îmi fie
vis de dor şi de alean
melcul din copilărie.

Sau spre seară, când măicuţa îmi cânta încetişor, cu glas dulce, înmuiat într-un fior:

Hai odor, în pridvor,
hai odor, hai păsărică,
să adormi fără de frică
fiindcă vine Moş Cuminte
să te-alinte,
să-ţi îngâne-n glas de zâne
şi să-ţi privegheze somnul

pe la gene Moşul Ene.
Ene domnul,
să te-adoarmă-ncetinel
puiul mamei, Aurel,
ca un mugur, mugurel…

Când prin crâng sau poieniță mă jucam, dându-mă de-a berbeleacul şi ştiam pe dinafară, leacul bun atâtor gâze, despre care astăzi sigur, habar n-am.
Când prindeam o gărgăriță, roşiatică, pestriță şi-o țineam în palma mică, fără frică, îmbiind-o:

Riță, Riță, cu rochiță
în buline
spune-mi cine
te-a adus în palma mea?
Poate-ai coborât pe-o stea?
pe o rază arginitie
sau pe-un fir de păpădie?
Hai acu' şi te du
zboară dară
că acuş se face seară.
Du-te iute,
pe cărările ştiute,
doar de tine şi albine.
Şi-ncotro te-ai aşeza
un murguț va necheza,
va scăpa din frâu, din şa
şi-o să fie,
liber, liber pe câmpie…

Dar în horă, când de mână ne prindeam, cu tot sufletul şi zelul, într-un joc de-a Alunelul:

Hai la joc de-a alunelul,
de-a oița şi de-a mielul;
să ne prindem toți de-o mână,
să horim o săptămână.
Doi la stânga, doi la dreapta
Să vedem de-i bună fapta
ce-ai făcut, la grădiniță
copilaş sau copiliță.
Mâinile suiți uşor
ca s-ajungă pân' la nor
şi-nălțate peste cap
să întruchipeze-un pod
iar la mijloc un tunel
şi sub el înc-o duzină
de copii, ce traversându-l,
parcă vei putea să ştii
unde vor călători?
Podul e durat în stâncă
pentru apa cea adâncă,
să nu-l sape la picioare
valul mare.
Dacă podul se dărâmă
plâng copiii-o săptămână,
dar înalță iute altul,
până-n slava şi înaltul
cerului copilăresc.
Şi-uite-aşa până mai cresc,
pod cu pod ei construiesc
pod lumesc, pod firesc
să-i țină-n viață.
Şi-ntr-o bună dimineață
se trezesc a fi maturi

poți să juri că sunt alții
şi nu ei.
Feți Frumoşi din mândri tei.

Altul, tot la fel de drag, se iveşte-n amintire, ca măregele pe fire, dintr-un nesfârşit şirag:

S-a iscat un tărăboi,
vai de noi!
Fiindc-au năvălit trei cete
de băieți şi mândre fete.
Una-i a lui Pițigoi
vin agale câte doi;
Una e a lui Papuc,
care s-au ascuns în nuc,
şi-alta e-a lui Papă Lapte
numără cu toți vreo şapte.
Şi-au venit cu toți, apoi,
c-un butoi
şi bute – şapte,
de băut cafea cu lapte.
Iar de miercuri până joi
se întrec voioşi la fapte.
Jocul cu noroc să-ți fie,
să-ți aducă bucurie,
să te facă să creşti mare
jocul acesta de picioare.
Iar de nu joci nici un pic
vei rămâne un pitic
nu vei creşte, cum ți-e felul
dacă nu joci Alunelul.

Când în luncă noi porneam, de nu rămânea nici neam de copil

micuț acasă, la a inimii poruncă, în zăvoi cutreieram, să găsim un pițigoi şi găsind, îl întrebam:

Cum de-ai nimerit la noi
printre tufe de arnică
şi trifoi?
Prin tufişurile crude
unde cresc doar ierburi ude
lilieci şi culbeci.
Cum de simți,
care frunză e amară,
când e iarnă pe afară?
După zimți?
Sau când vara e în toi,
te înfoi şi spui minciuni
ca micuții bărzăuni.
Cum de strigi:
Cârpiți! Cârpiți!
păsărelelor uituce
vrăbioilor uimiți,
să-şi cârpească la surtuce?
Nu ca frigul să-i apuce,
cu hăinuța ruptă-n spate,
fără cuiburi pe uluce?
Pițigoi de prin zăvoi,
Câți ca voi?

Sau un alt joc cu noroc, care ca într-un miracol îmi apare şi dispare uneori, chiar când soarele răsare dintre nori:

O duzină, un norod
de copii, că nici nu-i ştii
fiecăruia un nume,
adunați c-un gând anume:

Cu mânuțele întinse
două câte două prinse
prin zăvoi
să culeagă ziua-ntreagă
doar trifoi cu patru foi.
Dar un roi
de albine mai de soi
din salcâmi şi din sulcine
năvălesc, tocmai când
e munca-n toi.
Hărmălaie, tărăboi,
vai de ei şi vai de noi!

Cântecele astea vechi, îmbrăcate-n haine noi, voi le ştiați, de bună seamă. Mie-mi par fără pereche. Şi le cânt după ureche.

Şi dacă n-ar fi şi-ar fi, să am teamă, că odată şi odată se va întâmpla să uit sau să pierd înțelesul lor curat, care-ades m-a fermecat, sau să nu-mi mai amintesc de comorile din basme, din poveşti sau din fantasme, nu le-aş spune mai departe.

Fiindcă le găsiți şi-n carte, dac-o fi să le citiți.

Însă eu am vrut anume, de la mine să le ştiți!

Galați, 27 septembrie 2008

SCRISOARE DE LA TANTI AUTOARE

Azi o să primiți o scrisoare de la tanti autoare. Iată, asta-i întrebarea: ce-şi doreşte autoarea?

Să-mi răspundeți iute voi, de ce carte, vreți să aveți mâine parte?

O carte să te usture penița de scris şi să o azvârli în abis. Pe care s-o scrii cu bobițe de rouă pe lună nouă. O asemenea carte, dragi prichindei,

cum v-am mai zis, se găseşte numai în Paradis. De îngeri plină ca un crâmpei de lumină. O imagine diafană. O icoană. Cu îngeri şi serafimi, bunăoară, care să vă facă viața uşoară. Scrisă-n verzale, pe care să ți-o dăruiesc dumitale. Scrisă-n aldine, obrazul să ți-l aline. Care să te mângâie, din cap până-n călcâie.

O carte cum nimeni n-a mai scris, decât poate, în vis. Muiată în raze de soare, să-ți facă din orice zi sărbătoare. Desenată cu aşchii de stele pe pereți inimii mele.

-Mare scofală, va spune cineva din sală, cu o voce guturală. Să scrii o biată cărticică, nici mare, nici mică, bună să-ncapă în cuşca lui Azorică. Despre câteva orătănii pestrițe ca rochițele de gărgărițe. Vesele ca domnişoarele veverițe.

Cu rânduri mărtunte şi dese precum ciupercile după ploaie. Ai făcut-o de oaie!

Câtamai cărțulie, pe cine crezi c-o să-mbie? Pe dumnealui, brotacul, de-o să-şi uite oac-oac-ul? Pe vreun bărzăun fugind ca un căpcăun încolo şi-ncoace? Ia mai lasă-mă-n pace!

Poate-o să- placă vreunui brontozaur născut pe un plaur, acum două mii de ani! Cu câțiva bani, nu poți, se ştie, să cumperi nici un petecuț de hârtie, dară-mi-te o cărțlie. Aşa că mai bine las-o baltă şi vino cu noi laolaltă să ne jucm de-a mijoarca sau să ne plimbăm cu barca pe lacul Ciric.

Ce să fac? Să tac chitic, să ascult vocea inimii mele care plânge cu lacrimi de stele? Să mă bucur cu voi mergând în zăvoi după foi de trifoi sau să ascult glasul minții care-mi spune să-mi respect totdeauna părinții, să n-o mai fac pe ursuza şi să las slobodă muza?

Să mă las legată fedeleş de condei, să mă ducă peşcheş pe sub tei, pe strada Domnească până prestigiul o să-mi mai crească? Sau să pun punct subit celui dintâi gând venit?

-Dragă tanti scriitoare, suspină cu-nțelegere o floare. Nimeni, nimeni din lumea întreagă nu ştie cum se leagă un munte de-o vale, cum vor pleca apele la plimbare, cum vor trăi laolaltă şoricei şi pisici decât

numai voi, creatorii-îmblânzitorii şi lucrătorii poveştilor pentru copii. Şi să ştii, nici un erou n-o să-ți mai joace feste, dacă-l aşezi binişor în poveste, unde-i e locul, bată-l norocul!

Noi aşteptăm cu însuflețire o ştire. Veşti despre poezii şi poveşti!

Pa, şi nu ne uita!...

Cu asemenea voci năluci, spuneți şi voi, unde să te mai duci şi încotro s-o apuci? Şi cum să pleci, deci să evadezi să creezi, într-un loc unde nu e chip să visezi?

Fiindcă, v-am zis, tot omul are nevoie de-un vis. Şi dacă nu v-am spus-o, v-o spun: nici un nebun nu e la poveste imun.

Fiecare are nevoie urgentă de-un vis. Un vis subțire-subțirel cât un firicel de fum, să-l înfăşoare pe degețel şi să-l aşeze-n album. Să-i mai țină de-alean, încă un an. Fără escală, până ne ducem la şcoală.

Iar eu o să mă-ntorc pe-un coridor întortocheat de unde-am plecat, la gândul dintâi, de căpătâi.

Îmi doresc aşadar, o cărticică drăguță pe care s-o vâre Moş Neculai în ghetuță. Să-ncapă-n trăistuța lui Costel sau Ilenuța. În gentuță la Angela ori în coşuleț la Stela.

Fiindcă-i numai atâtica o va răsfoi Furnica.

Şi, curios precum îi e felul, o va roade şoricelul.

Filele aripa-i scutur, când o s-o sărute-un flutur.

Tuturora vrând să fie, un prilej de bucurie.

Cum, nici acum nu vă îmbie? Dacă nu mă voi pricepe, alt copil o va începe.

Cum? Tot eu s-o scriu?

Fie, cât nu-i prea târziu…

Şi aici, ca să încetați mirarea,
Va semna: Autoarea

SPUNE-MI, VREI SĂ HRĂNEȘTI PORUMBEI?

Fără glume, în piața centrală s-a adunat ciotcă de lume Claie peste grămadă, din stradă, din autobuz, nu mai vedeai chipuri ursuze, morocănoase, mofluze, ci, foarte, foarte voioase.

Motivul? Mi l-a spus guralivul de Ghiță: o fetiță îmbrăcată-n pantalonaşi bufanți, fără sfanți în buzunare, dar cu mâinile doldora de firimituri, hrănea porumbeii din piață, de dimineață.

Iar zburătoarele, cu o expresie calmă, îi ciuguleau de-a dreptul din palmă.

O asemenea privelişte de rai, sau cum s-ar zice, edenică, socot că e foarte stenică, adică are darul de a te linişti, cât ai clipi. Şi-ți strecoară în suflet o pace, cum n-a mai fost de vreo două mii de ani încoace.

Nu degeaba se spune că porumbelul – fiindcă aşa îi e felul – e mesagerul fără de nume, al păcii în lume.

Ei bine, fetița, pe nume Rădița, mai hrănise în palma ei porumbei în Piața San Marco din Veneția, unde fusese cu tanti Lucreția la o verişoară primară astă primăvară.

Acolo văzuse mii şi mii de păsări eliberate din colivii zburând înspre înalt, sau coborându-se pe asfalt, unde primeau boabe de mei de la fetițe şi băieței, ba chiar dumicați de pâine mai mici, de la bunicuțe şi de la bunici.

Acolo, toată lumea de soi hrăneşte un porumbel sau doi. N-ai ce să-i faci. Chiar copiii săraci se îndeletnicesc cu hrănitul neamului păsăresc pe care-l iubesc.

Cum îi mai leagă-ntre ei, zburdalnicii porumbei! În preajma lor copiii se simt fericiți şi chiar foarte iubiți, zâmbind uimiți dacă cineva îi întreabă de n-au altă treabă.

Nu, aceasta-i ocupația principală şi tuturora li se pare normală.

Şi iată că mai sosesc doi-trei băieței cu buzunarele pline de semințe de susan sau chiar de bostan şi sământă de răsărită neprăjită.

Dar un motan pehlivan, nu se ştie cum, pripăşit într-un burlan ruginit, s-a-nfăţişat spre asfinţit, stând la pândă, ehei! la frumoşii de porumbei.

Tocmai voia să înhaţe cotoşmanul o porumbiţă guşată cu o coadă rotată, fiindcă dumneaei, mânca mai cu temei boabe de miei şi nu mai era atentă în jur, la împieliţatul de fur.

Numai că Rădiţa a observat imediat şi l-a urecheat pe cotoiul ştrengar, alungându-l din scuar.

Şi dacă s-a făcut linişte iar, să ne scotocim în buzunar, poate ne-au rămas şi nouă o boabă-două de mei, să dăm fuguţa să hrănim porumbei.

Iar dacă nu găseşti porumbei mătăluţă, poţi să hrăneşti şi o vrăbiuţă.

VIS CU IARBĂ

Cum să explici iarba fir cu fir? Mă şi mir că cineva s-a gândit la aşa ceva şi, cu o îndrăzneală grozavă, s-a pus pe treabă. Şi fără grabă, a adunat fire de iarbă, agăţându-şi-le-n barbă. Ba, când barba a fost gata, a luat şi un fir de aţă de şi-a cusut firele de mustaţă.

Bună treabă să ai mustaţă şi barbă din iarbă! Din simplu gazon, din iarba firavă, mi se pare o idee grozavă. Şi nu e ca mustaţa lipită cu clei, care, când omul clipeşte, se dezlipeşte. N-apucă să arunce ocheade, că mustaţa şi cade!

Nu mai e mult şi oamenii îşi vor coase fire de iarbă pe cap, care, lăsate să crească îi ajută să nu mai chelească. Şi cu asemenea chică de fân, în curând nu va mai fi nici un spân.

Aşa că Harap Alb neapărat o va găsi mai iute pe fata de împărat. Iar Statu-Palmă-Barbă-Cot, (poate Spânul să fiarbă!) îşi va număra fericit firele-n barbă!

Unii, firi mai simandicoase, vor să-şi coase iarba direct pe oase. Spun că nimic n-au ce pierde, dacă în curând vor avea sângele – verde!

Lasă că sângele albastru s-a mai văzut la cei de viță aleasă, dar sânge de clorofilă? Mi-e şi milă de ei, săracii, fiindcă vor arăta precum brotacii!

Nu vreau neapărat să vă pisez, dar firul de iarbă m-ajută uneori să visez.

Cine, la marginea pădurii, (sau în inima pădurii!) nu visează cu un fir de iarbă în colțul gurii?

Şi uite-aşa, c-un pai subțire, ca nimeni să nu se mire, poți visa cu ochii deschişi o mare iubire. Îl ții melancolic în gură şi o mie de vise te fură.

Am citit în ziare că există iarbă de fiare. Cu ele poți deschide orice uşă, orice lăcat, mi-a spus în treacăt buna mea mătuşă. Uneori e folosită ca şperaclu de către spărgători. Asemenea inşi, imediat trebuie prinşi, fiindcă din cauza lor a pierit iarba fiarelor de pe răzor.

Badea Ilie, ieri, la chindie, şi-a pus un fir de iarbă la pălărie. Şi ca să pară mai chipos şi-a dat şi mustața jos.

De aceea, lelea Ioana a-nceput cu dojana:

-Fără mustață, turuie lelea de parc-ar fi cață, obrazul îmi pare prea gros şi nu mai eşti țăran serios. Şi, mai lasă gluma, că acuş cade bruma şi au rămas câțiva dovleci neculeşi la megieşi. Deci, nu mai sta tolănit pe iarbă şi treci la treabă!

Badea Ilie a-nhămat gloaba la căruță, şi-a luat o teleguță şi, la ceasul când dispar liliecii, s-a dus bosumflat să culeagă dovlecii, pufnind pe o nară.

Deh! Aşa e viața la țară!

Acum, neapărat trebuie să ne întoarcem de unde am plecat. O dată măcar, cred că ați avut şi voi, copii, un ierbar. Adică, un muzeu în culori, cu flori, care, presate, devin mai fine, mai delicate, cu petalele ca de mătase.

Cine, mă rog, ai habar, n-a cules ca şi voi, din zăvoi, flori pentru ierbar? Sau gâze pentru insectar? Sau cine n-a prins, vreau să ştiu, vietăți pentru colțul viu? Există băiat mic sau mai mărişor care să nu-şi adune timbrele în clasor? Mare minune, ca fiecare copil să n-aibă măcar o pasiune,

mai mare, mai mică, un hobby, adică. Las' că unii după câteva cursuri de inițiere au câştigat şi concursuri cu cel mai frumos ierbar al unui şcolar.

Alții au dat chiar năvală la şcoală să arate ierbarele lucrate cu atâta migală.

Ei, despre iarbă, copii, câte nu s-ar putea povesti!...

Într-o poiană, am aflat ieri, vine-o rusalcă de nicăieri şi cum se-nserează, dansează până când iarba toată o calcă.

Aşa că, pădurarii rămân cu mâna la falcă de cum vin zorile, fiindcă-i apucă sudorile privind splendoare de iarbă călcată-n picioare de o arătare ca o nălucă, pe care, când o cauți, atunci e pe ducă, adică dispare.

Nimeni, nimeni nu crede că s-ar putea întâmpla aşa ceva şi pe spațiul verde.

Dar, ca să nu se încurce treaba, edilii oraşului pun o pancartă: Nu călcați iarba!

LA ȚARĂ

E toamnă. Rugii au rugină pe ei iar în văzduh se vede un duh care împrăştie funigei. O brumă de humă se-aşterne lin peste tufele de pelin de pe câmpul galben velin.

Deodată se iscă o ploaie, bunicul iese în cămeşoaie cu franjuri subțiri, în uliță, să ceară o piuliță vecinului Niculiță.

Pământul fierbe la foc mic, se aud pocnituri poc-poc din ibric, unde bunica a pus zahăr ars pentru ginars.

Ginarsul este o băutură din zeamă de murătură, care se cere băută cu măsură de flăcăi, cu flăcări şi flame subțiri în priviri, de te şi miri cum de suportă aşa o arsură. Ea se mai poate obține din secară şi mei de hrănit porumbei, un pumn zdravăn de hamei şi esență de ghiocei (sau de brebenei?)

Se pisează bine o rădăcină de sulfină, c-un pisălog, apoi se lasă zălog la un pisic olog. Dacă pisoiul strănută, e semn că băutura merită băută, atunci fumezi piper dintr-o pipă fără să faci risipă.

Bunicul abia de mai bea câte-o ulcea de rachiu, de razachiu, trage un chiu şi o fluierătură ca flăcăii jucând hora cu ora şi sârba sârbească în bătătură, până cad jos şi li se face respiraţie gură la gură. Dacă sunt călcaţi pe bătătură, o iau din nou pe băutură şi fură mireasa care se miră şi plânge cu lacrimi nătânge, până dorul celui dorit o ajunge.

Dar bunicul e încă om în putere fiindcă a mâncat în viaţă multe tone de mere şi a băut câteva zeci de butoaie cu bere.

Aşa că se ridică din şale agale, se şterge de rouă pe tâmple, ca nu cumva să se întâmple să-l apuce sughiţul sau tusea cea seacă, scoate briceagul din teacă şi cioplește un lemn de vioară, cioplește şi doineşte până acolo, în primăvară….

TRIVESC LUMEA DINTR-UN NUC

Ce frumos se vede din nucul acesta fălos, lumea de jos! Aş putea chiar jura că nu există mai mare dorinţă de înălţare decât asta şi basta! Cine crede că-i spun minciuni, să poftească în nuc şi să se lămurească.

Uite, zăresc chiar acum pe şosea câţiva copii dând cu vopsea din cea albă bordura. Un ştrengar dă cu cercul de-a dura iar bicicliştii ies la plimbare pe lângă bornele de semnalizare.

Zăresc apoi un elicopter de control făcând ocol peste izlaz unde broscuţele toate, ca la comandă, cad în extaz.

Un copil a scăpat trei baloane şi vântul le-a înălţat peste balcoane, peste turnul cu ceas şi acum, bucuros, le face semne cu mâna, de bun rămas.

Ce să vă mai spun?

E toamnă. Ruginiul frunziş se răsfiră alene, prin crâng, prin poiene.

Cocorii s-au dus undeva spre răsărit, să trăiască sub soarele tandru. Undeva se aprinde un policandru de foc.

Într-o curte, străjuiesc o alee, şiruri-şiruri de dumitriţe şi azalee în

rochițe mov, albe şi roz, lângă tufele de boz.

Îmi bâzâie la ureche un bondar şi-un țânțar lăutar se pregăteşte să mă atace.

-Dă-mi pace! îi spun şi îl sperii să fugă, pe-o buturugă.

Iată şi-un fluture multicolor ce m-atinge în zbor, trezindu-mi dorința de zbor înspre înaltul senin.

Şi, ca pe-un căluț fermecat îl îmbii fascinat:

-Dii, fluturaş! Din sat la oraş, pe o floare de păpădie, până la Domnul Isus în tărie!

GÂNDURI RĂZLEȚE, GÂNDURI GLUMEȚE

Ce mai gălăgie în scăfârlie! Încep gândurile să se bată cap în cap şi când nu mai încap, zboară afară, unde viața li se pare mult mai uşoară. Acolo le hăpăie aerul, fraierul, care de-atâtea gânduri abătute, se umfle cât şapte bute. Ca un găvan se umple aerul cu caierul de gânduri flămânde şi plăpânde care de-abia au aşteptat să iasă din casă. Din casa unde s-au născut vrute-nevrute, printre atâtea iluzii pierdute.

Crai Nou fiind ca o secure subțire şi nouă, cum îl prinde, taie gândul în două.

Aşa că, gândurile, nici nu apucă, săracele, să ajungă adulte, că devin şi mai multe!

Unde atunci să se îmbulzească decât sub o frunte copilărească? Pe bolta cerească nici n-ai loc de stele, dară-mi-te de ele!

Mai perfizi, nişte asteroizi se prefac că sunt ghizi şi le-arată calea dreaptă până la Sfântul Aşteaptă. Să călătorească fiecare, pe oiştea Carului Mare. Atunci, gândurile dau buzna, duium, încât rămâne carul cu oiştea-n drum.

Şi-apoi, cum să te mai sui dacă în Car e stăpână Cloşca cu pui?

Dacă-ar găsi loc un pic şi în Carul mic?

Dar acolo nu poți de pisic, care nu are nici o vină, bată-l norocul,

că şi-a găsit aici locul! El nu e decât o biată felină ca atâtea altele sub soare, care nu mai ştie să zboare!

Deşi stăpânul i-a procurat aripioare şi chiar un motor, el a călătorit, cică, pe un nor, găsindu-şi loc în Ursa cea Mică.

Şi-apoi aţi văzut undeva, domnilor, pisic zburător?

Când acolo, acolo nici urmă de gând, parcă le spulberase un vânt.

S-au tot sucit şi s-au învârtit, până din nou au aţipit. Până joi, ghemuite sub un pietroi care, din nebăgare de seamă, s-a răsucit în pat şi le-a răsturnat în trifoi. Şi-aşa au ajuns tot la voi.

Dragii mei prichindei, degeaba, în câteva rânduri, aţi vrut să scăpaţi de gânduri. Le-aţi risipit în lung şi-n lat, dar ele tot în minte-au intrat.

De unde, uneori, la nimereală, ies la iveală. Nu pot să vă povestesc cum se mai bulucesc.

Metoda ideală e să moi peniţa-n cerneală, să le aşterni, vreme de câteva ierni. Ca să fie, preţ de o poezie. Le mai scotoceşti, preţ de câteva poveşti. În hrisoave portocalii, ca să le citeşti la copii.

Şi-acum, strângeţi rândurile, s-o pornim hai-hui, printre rândurile răzleţe, din tinereţe.

Printre gânduri o mie, din copilărie….

POVEŞTI DESPRE ISCUSINŢA MINŢII. NĂSCOCIRI, DESCOPERIRI

FRUCTUL FOCULUI

Şi iată că a trecut atâta amar de vreme şi eu n-am încropit măcar un cuvânt despre jarul din lemn sau cel de cărbuni. Ce minuni am auzit povestindu-se despre jar, n-aveţi habar!

Ca să se nască îi trebuie niscaiva iască, o scânteie şi câteva surcele din lemn sau nuiele. Să crească voinic şi să se aprindă îi trebuie vreo câteva

bucățele de loazbă ori grindă, un butuc de stejar sau de nuc, măcar vreo câțiva cărbuni uscați şi o pală de vânt să-i ațâțe. Dacă n-aveți vânt, puteți să luați de sub limbă, atunci când aceasta se plimbă să scoată un cuvințel. Suflați iute pe el şi aprindeți focul, bată-l norocul!

Jarul este fructul focului şi la rândul lui, tatăl cenuşii. Are o mulțime de nepoțele şi nepoței care se numesc scântei. Scânteile sar şi țopăie împrejur, după cum vântul e slab sau molatic sau viscoleşte sălbatec.

Şi atunci spulberă mii de steluțe şi praf de cenuşă într-o încăierare jucăuşă.

Îi mai trebuie împrejurul sobei de tuci vreo câteva mâțe care să-i toarcă alene, dar numai atunci când somnul se furişează printre gene. Atât. Apoi se aşterne pe dogorât şi degajă atâta căldură că ar putea să-ți ardă bucătura în gură.

După ce-a obosit să dogorească, jarul începe mai potolit să mocnească. Atunci când vântul face tumbe prin trumbe, jarul se porneşte să spună poveşti pe mocneşte, adică pe şoptite, abia auzite la gura teracotei sau vetrei de lut, fiindcă se ştie, jarul e foarte limbut. În viața lui arzătoare, jarul e parcă o părticică din soare. El nu are gură să strige atunci când frige. Dacă nu eşti atent cu el, nu preget să-ți spun că te arzi la deget. Şi te previn: cu piciorul desculț dacă vrei să calci pe el, n-o să-ți fie bine defel.

Uneori el şuieră după vânt, aşa că e poreclit Şuieră Vânt. Alteori geme, scânceşte de parcă e prins într-un cleşte.

Câte istorisiri ciudate n-a auzit el săracul, n-ai putea să le ştii pe de rost, cât îi veacul! Jarul iubeşte bunicuțele şi bunicii, fiindcă ei ştiu multe poveşti şi-i aduc veşti de prin grădină şi ogradă, stând cu el adesea la sfadă.

Nici cu nepoții n-aş putea spune că se plictiseşte pentru că aceştia, cât ai zice: peşte! se aştern pe zburdat lângă el, învârtindu-se ca-ntr-un carusel fermecat, la un foc de tabără învăpăiat, unde vin copii din tot cuprinsul țării, din lung şi din lat. Când se adună destui copii, încing câte-o horă vioaie-mprejur, iar în mijloc se-nalță în pălălaie până aproape de cer. Într-un fel, jarul e foarte folositor putând fi întrebuințat la grătar sau cuptor.

Pe el se coc tot felul de bunătăți cum e pâinea de vatră străbună care-i foarte dulce şi bună.

Uneori, jarul hrăneşte câte-un cal slăbănog, priponit lângă stog şi acesta, după două-trei făraşe de tăciuni aprinşi, se-nalță-n copitele nărăvaşe până la nori, muşcând cu poftă din aer. Şi se aude un vaier în urmă, parcă ar trece o turmă de balauri şi zmei. Alelei! Jar mănâncă nemestecat orice căluț năzdrăvan adevărat, sub copită vrând tot pământul să-nghită, să se strecoare până la soare şi de acolo mai departe, dincolo de viață şi moarte.

Când vântul se rostogoleşte-n burlane e semn că jarului îi e foame. Şi-atunci trebuie să-l alimentezi cu lemne şi cărbuni, din zori până-n amiezi, de parcă ar năvăli o ceată de huni.

Apoi el se aşterne pe tors un caier întreg de poveşti cu prințese şi prinți care călătoresc în caleşti, cu minunate castele cu turle, unde poposesc cavalerii întâmpinați cu trâmbiți şi surle.

În sfârşit, ar mai fi de vorbit despre jarul din ochi – ce scânteiază atunci când inima e fierbinte şi cutează să se avânte într-un înalt ideal al unei adânci năzuințe.

Şi în adâncul unor ființe micuțe se poate naşte, asemenea unei dorințe puternice, sâmburele de jar arzător, al cuvântului DOR.

Acesta ar fi jarul din inima noastră, a copiilor care vor pace pe planeta albastră…

Ei, şi nu aveți habar, cum povestea aceasta m-a pus şi pe mine pe jar….

CEA MAI MINUNATĂ DESCOPERIRE

Era pe vremea când oamenii nu se grăbeau aproape deloc, făceau, aş putea vârî mâna-n foc, treburi cu rost şi cu har şi de secolul vitezei nu aveau habar.

Când țineau cu toții câte-un fluture în buzunar; pe care-l dădeau în dar prietenilor adevărați. Vremea când se credeau frați cu stelele şi cu luna cea tainică şi când natura ținea locul de crainică a pământului, dând de veste la timp când se iveşte fiecare anotimp.

Când trimitea ca solii o mulțime de ciocârlii, umbreluțe de păpădii, drept scrisoare – şipotul de izvoare, iar înalt vestitori erau o mulțime de flori.

În sfârşit, era un timp magnific, când mare şi mic se împrieteneau la toartă, nemaiputând nimeni să-i despartă.

Pe atunci, ca să fii scriitor de basme, istorioare, poveşti, nu trebuia nimic să născoceşti, toate îți picau mură-n gură, ca o cuminecătură.

Pe plai întâlneai balauri şi cai zburători, pe cer meteori, zmei fioroşi călăriți de Feții Frumoşi, iar de luni până luni, îşi ieşeau în cale numai căpcăuni. Nota bene: însoțiți de Ilene Cosânzene.

Multe minuni se mai petreceau pe atunci! Şi de la bătrâni până la prunci, toți hoinăreau prin zăvoaie şi lunci, să vadă fecioarele verii despletindu-şi costițele şi să descâlcească poveştilor ițele…

Trăia tot atunci şi Zâna cea Bună ținând ninsoarea-ntr-o mână şi ploaia în cealaltă şi care simțea cum tresaltă pământul şi îi trimitea norii sau vântul, aprige raze de soare şi chiar fulgi de ninsoare. După ploaie, tatăl ei, Zeul, arunca spre zenit curcubeul.

Magicienii vestiți erau în vremea aceea foarte iubiți. Ei puteau citi în zodii şi stele, puteau vindeca bolile grele doar cu un simplu gest din bagheta lor fermecată de-alun, şi pot să vă spun fără ocol: vrăjitorii aveau un rol însemnat fiindcă descoperiseră adevărul-adevărat care nu trebuia defel demonstrat, fiind luat ca atare şi de mic şi de mare.

Păsările cloceau ouă divine încât rămâneai de-a dreptul tablou când vedeai ce poate ieşi dintr-un asemenea ou.

Când apărea pe acoperiş o nălucă, te apuca subit dorul de ducă, iar fantomele, fiecare, aveau mereu căutare. Ele te vindecau din noapte în zori, de frică şi de fiori.

Dacă treceai peste această groaznică teamă deveneai uşor ca un fulg sau o scamă. Licuricii cu lămpaşele lor fermecate îți arătau calea spre

castele adevărate, cu papagali vorbitori, marionete trase de sfori, păduri cu pereţii de mucava, crocodili şi hipopotami chiar de pe Nil, mâncând castraveţi şi halva, motani încălţaţi cu ciobote vernil şi motance-n pantofi cu tocuri înalte, încalte să poată să-şi ţină echilibrul cu coada când dansează lambada… Când cotoii ţineau mâţelor trena ca să poată dansa macarena…

Ce mai, nimic nu era ca-n zilele noastre, chiar şi apele erau mai albastre, păsările ceva mai măiastre iar pământul era mult mai ferit de dezastre.

Oamenii eram mai calmi şi mai buni, nu se spuneau atâtea minciuni, iar suprema virtute a omului era, bunăoară, să-i facă apoapelui viaţa uşoară.

Aşadar, pe vremea aceea se mânca tot ce zboară: fluturi, ţânţari, albine şi muşte, ca pe găluşte.

Dar, între timp, omul a învăţat această cugetare adâncă: nu tot ce zboară se mănâncă. Şi de atunci, a început selecţia artificială, ierarhizările, treptele urcate de unii cu nemiluita. S-au inventat corupţia, mita, boala numită chiulangita, alte şi alte asemenea boli. Şi între cei doi poli ai pământului, s-a dat frâu liber cuvântului.

Cuvântul! Cea mai minunată descoperire de pe întreg pământul! El a circulat ca un vehicul al închipuirii în limita firii oricărui popor: ba şi-a înălţat aripi de zbor peste toate noroadele să-i afle gândului roadele.

Învăţând cuvântul şi – scrisului – semnele – omul a învăţat şi desemnele care l-au ajutat să-nţeleagă lucrurile cu adevărat. De aici totul a mers ca pe roate fiindcă se poate spune că în clipa aceea el le ştia pe toate.

Aflându-i pământului tainele, omul a simţit nevoia să-şi schimbe şi hainele, să creeze, să se modernizeze şi-n felul acesta să se armonizeze cu mediul înconjurător.

Văzând câte – cu mâinile şi cu mintea a făurit, omul a început să fie din ce în ce mai nemulţumit. Astfel, nu-i mai plăceau iasca şi amnarul: la aprins focul folosea bricheta cu gaz, însă lui îi era tare necaz.

Un dirijabil nu mai era deloc confortabil şi i se păreau, pentru zbor, tonice, numai avioanele supersonice. Tot atunci apăruseră şi celelalte aparate electronice de tot felul. Şi a început caruselul întrecerilor, care mai

de care, e mai deştept şi mai tare. Dar, din păcate, s-au născocit tot atunci şi rachetele nucleare, are au luat un asemenea avânt, încât primejduiesc întregul pământ.

Şi uite-aşa, din etapă-n etapă şi din eră în eră, omul a ajuns la o viață prosperă. Cutreierând pământul şi cerul, el i-a aflat universului tot misterul.

Iar dacă nu a mi avut nimic de aflat s-a pus pe fabulat. S-a aşezat în grabă pe treabă, colindând în fermecatele caleşti ale minții, ca să mai afle poveşti şi să vină la voi să vi le spună, ca şi când n-ar fi totul O MARE ŞI ADEVĂRATĂ MINCIUNĂ…

APARATE DE ZBOR

Credeți voi copii, că-i uşor să călătoreşti cu asemenea aparate de zbor?

Bine, fie. Aparatele pot fi de hârtie (adică de jucărie), dar să nu credeți că pentru această categorie ar lipsi imaginația vie – despre care astăzi, doresc a vă povesti. Dacă pe principiul ei te bazezi, toate aparatele te vor ajuta să visezi. Pentru că visul, este şi el o modalitate de a ajunge în țări îndepărtate, de pildă în țara culorilor, sau mai aproape de noi, în țara tuturor florilor.

Eu am fost acolo şi vă spun, aşadar, că un asemenea aparat nu se găseşte rar, dimpotrivă, toate ființele îl poartă în, tefere, mințile… Însă nu-l poți obține decât dacă te comporți foarte bine.

Dar fiindcă vă ştiu curioşi şi nerăbdători din fire, am să vă povestesc cum am ajuns eu să călătoresc cu ajutorul aparatului numit închipuire.

La început am închis ochii, de teamă că visul mi se destramă. Băgasem de seamă că atunci când eşti ostenit, visul te va căuta negreşit.

Abia închisesem ochii şi am văzut o mulțime de flori îmbrăcate-n culori multicolore, de catifea, mătase, atlas. Nu puteai face un pas de frică

să nu le striveşti sub călcâi, aşa că întâi şi-ntâi m-am aşezat pe iarbă să-mi satur privirea. Nu-mi puteam reţine uimirea şi încântarea – pentru că eu nu văzusem niciodată atât de multe flori la un loc şi nu-mi închipuiam deloc cum – întreagă – suflarea aceasta fragedă şi mlădie mi s-ar fi dăruit dintr-o dată, doar mie.

Trebuie să vă spun că pluteau în aer atâtea miresme de flori, încât îţi venea imediat poftă să zbori.

Ştie orice copil din ce-i compusă o floare, pe lângă petale, stamine, pistil. Lujeri şi tulpiniţe de crini şi garofiţe, lalele, bujori şi alte splendori, pictau pământul cu atâtea culori încât ţi-era greu să nu te opreşti pe dată, să le priveşti.

Roua le împrospăta obrazul în fiecare dimineaţă şi le adăuga culoare pe faţă. Spre nămiezi, pe dogoarea de foc, florile încingeau fantasticul joc de lumină şi sub bolta senină se auzeau explozii de muguri de flori de parcă se aprindeau meteori.

Ce să vă mai spun? Doar un viscol de stele se mai poate asemui cu ele.

Albăstrelele – sau nu-mă-uita, romaniţa şi macul, cel care se înroşise ca racul, luminau cât mai departe peste câmpii, ca nişte făclii. Umbreluţele de păpădii ţineau loc de paraşute pentru sute de gâzuliţe încălţate în cizmuliţe verzi, mai, mai să le pierzi din privire. Am privit cu uimire zburând ca un gând, gărgăriţe cu buline pe spate, libelule, musculiţe şi aşa mai departe.

Spre seară, când deja auzeau pulsul ierbii, iar cerbii veneau să se adape din şipotul limpedei ape, florile abia atunci se pregăteau de culcare, de la cea mai mică, la cea mai mare, făcându-şi toaleta petalelor, fiecare.

Şi să vă mai spun un secret: existau acolo şi flori răspândind un miros foarte discret care, după cum spun unii, se numeau petunii. Şi-n lumina de seară, am distins o floare care era chiar a nopţii regină. Mai stăruia în auz cântecul vântului, deasupra imensităţii pământului, pentru ca apoi totul să se piardă în noapte şi adiere de şoapte până spre dimineaţă, când din nou se trezeau la viaţă florile înveşmântate-n rochiţe de toate

culorile. Dar să nu-mi uit cuvântul.

Un alt aparat de zburat este gândul. El are aripi măiastre și se deplasează mai iute ca vântul.

Gândul – te poate purta – să nu te miri, în orice locaș de închipuiri. Destul să-l formulezi și apoi, năvălesc ca un roi deasupra capului tău, zeci de cuvinte. Poți să te scuturi cât vrei, nu scapi ușor de zumzetul lor ca un stup de albine. Pentru că gândul mai întâi se întrupează-n cuvinte care nu sunt tot niște aparate de zbor construite în minte.

Cu ele, cel mai ușor poți să călătorești, în orice țară poftești.

Aceste aparate, fără excepție, sunt trase de asemenea bidivii, încât nici nu știi, cu ajutorul acestor, cum și când ajungi direct în ȚARA POVEȘTILOR!

RAID PRINTRE POVEȘTI

VEȘTI DE PE TĂRÂMUL CU POVEȘTI

Și pentru ca memoria să nu-mi joace feste, am hotărât să fac un raid în poveste. Adică-n povești, să mai aflu vești. Vești bune, bineînțeles, altfel nici n-aș fi purces.

Și am avut de ales, de cules, de citit și de povestit.

Ba și de născocit.

Vom merge așadar, ați ghicit, pe un tărâm ne-mai-po-me-nit!

Pe un tărâm fermecat, apoi ne vom întoarce de unde-am plecat.

Și-acum dați bice cailor înhămați la șeile caleștilor, direct spre țara poveștilor. Iar la urmă, fiecare să aibă curajul și bunăvoința să spună, dacă această călătorie a fost sau nu, o minciună. Dacă o să vă placă, vă mai invit și altă dată la clacă. Nu am decât să vă îndemn să aplaudați sau în cel mai rău caz să Sunați de două ori și vor apărea Două flori două surori.

Dacă vom avea puțin timp, vom sta câteva milenii De veghe pe

Olimp. Pe acolo trec zilnic Fata munților şi piticii, şi am unele indicii că vom găsi ascunsă Umbra poveştilor, cu ajutorul peştilor, care între timp s-au făcut detectivi, devenind din tăcuți, guralivi.

Şi după cum strălucesc Oglinzile apelor şi ale nisipurilor ca nişte Desemne pe sticlă ei deosebesc tainele chipurilor. De pildă, pe Zupi, un iepuraş tare poznaş şi pe Cipi, acest pitic uriaş i-am identificat după paşi, mai ales când aceştia Sărind într-un picior, mi-au cerut ajutor.

Voinicel, Voinicica şi Azorel fiind şi ei cercetaşi, împreună cu Bobuleț, mereu drumeț au descoperit că şi Făt Frumos când era mic fusese ca şi dânşii, peltic.

În Livada bunicului, lângă Sora Soarelui frumoasă au găsit aruncați Cerceii Romaniței, în iarba deasă, un Zmeu cu fluturi şi O aripă călătoare care zbura Pe urmele razei de soare.

Alergând După scatii, după sticleți, au văzut o mulțime de băieți jucând Sfârlează cu fofează până se înserează.

Stăteau apoi Câte cinci sub cerul liber şi clar, aşteptând să le pice în dar, ba chiar în buzunar, Nemuritoarea pasăre Phoenix în Dumbrava minunată, iar odată, făcând o Călătorie în lumea cuvintelor cu Tivisoc şi Tivismoc au avut noroc şi-au întâlnit-o pe Pană de gaiță şi poveştile ei, făcând motocei pentru Mototol-Rostogol.

Roşcată ca arama şi cei şapte şoricari avuseseră şi ei un rol în Cartea cu Apolodor, care nu era o Carte de motanică ci o Carte de citire, carte de iubire, bună de răsfoit în Nopți senine pentru tine.

Ca să nu mai aştepte Întoarcerea lui Lică Ciocârlan în van, Onița şi Domnița, fetele Găinuşei, s-au aşezat dinaintea uşii ca la Sfatul din poiană să mai afle niscaiva Întâmplări din țara soarelui de lapte, dar deja se făcuse noapte când i-au zărit pe Clovnul nevăzut şi pe Copilul invizibil, dându-se împreună Într-un scrânciob verde.

Şi au hotărât atunci: cine-i pierde din ochi, să nu-i fie de deochi. Apăruseră o puzderie de Stele mici pentru pitici când s-a ivit Omuleț, un ciobănaş foarte isteț care venea de pe Planeta bunicilor de-a dreptul în povestea piticilor, călare pe Călutul cosmic şi ținând în brațe (fiindcă altfel

făcea boroboaţe) pe Căţeluşul şchiop care pe deasupra mai era şi miop.

Omuleţ striga în timp ce descăleca: O stea din toate e a mea! Dau Punguţa cu doi bani şi Libelula albastră pentru o asemenea astră.

Şi uite-aşa, aş tot sta să ascult Poveştile unui şoarece de bibliotecă despre Familia Roademult, despre Melinda, păpuşa fermecată care ştie ce-i Prietenia adevărată sau despre Vânzătorul de îngheţată. Dar, ca să nu mă credeţi vreun Niculăiţă Minciună, fiindcă vă ţin de vorbă de o săptămână, vă spun una bună: Casa dintre portolaci e plină cu saci cu Poveşti pentru furnici şi copii mai mici.

Mi-a spus Neghiniţă care e gândul omului la marginea somnului, într-o noapte când Ningea peste rododendroni iar Fram, Ursul polar îşi prinsese Clopoţeii iernii la pantaloni.

Lumea noastră de poveste începe de sus, de pe creste, mi-a spus Mama mamuţilor mahmuri, şi ai să juri că aşa e. Acolo zboară doar Porumbeii Semiramidei împrejurul piramidei de stâncă. Ea are o semnificaţie adâncă şi doar Temerarii: Dodoacă şi Biciuşcă după ce-au tras câte-o duşcă, şi-au înhămat telegarii la căruţă şi-au nimerit, fiindcă ştiau Drumul uriaşilor până în dulcele târg al Iaşilor. Acolo au putut ei să afle ce s-a întâmplat cu adevărat în cei Doi ani de vacanţă cu Voinicel de păpădie numit şi Mândruţ şi cu Ionică Maimuţoiul de plastilină. Cine poartă vreo vină sau cine ştie să-mi spună De ce nu vine Făt-Frumos la noi de mai bine de o lună?

După Trei zile anapoda, Un lungan c-un geamantan ajunse în sfârşit în locul numit Nada florilor să afle Tâlcul culorilor, să citească Amintirile lui Harap Alb.

Dar voi, fetiţe şi voi, băieţilor, n-aţi văzut-o pe Alena, prinţesa tristeţilor? Dacă o vezi, cumva, fur-o, şi du-o-napoi la Pistruiaţii din Oraşul Azuro. Fiindcă, tare-i e dor de Alam cel iute de picior.

Ei, dar aşa ne-ar trebui O mie şi una de nopţi şi de zile şi tot n-am sfârşi ale poveştilor file…

Aşa că, mulţumiţi-vă cu aceasta, care-i O poveste cu mult soare despre cum te faci tu mare, spusă la gura sobei, pe şoptite, după care, Înşir-te mărgărite.

Dacă voi, copii, n-aţi citit aceste minunate poveşti şi n-aveţi de ele ştire sau veşti, suiţi repede în caleşti şi nu vă opriţi decât la bibliotecă, pe o potecă luminoasă şi plină de căldură, la casa de cultură.

Şi apoi, povestiţi-le din gură în gură, şi o să faceţi o cură de poveşti despre eroii aceşti.

Eu vă urez, dacă asta vă ajută: Lectură plăcută!

9 octombrie 2008

SCRISORILE COPILĂRIEI

SCRISOARE BUCLUCAŞĂ

Gabriel a găsit ieri pe drum o scrisoare. Zăcea colbuită ca o hârtie oarecare dar parcă cerea trecătorilor ajutor şi îndurare.

Oricum, când găseşti ceva, te bucuri, e un fapt constatat, dar să vă spun mai bine ce s-a întâmplat.

Ieşise pe stradă în fugă ca o zvârlugă să-i caute pe cei câţiva prieteni vecini, să se joace de-a ghicitul mărcilor pe maşini. În stradă, ţipenie de copil.

Atunci Gabriel se apucă singur să le urmărească pe fiecare: dacii nova, cielo sau espero, mercedesuri, ieşite cu toatele la plimbare. Avea ochi ageri şi le distingea la distanţă. Îl învăţase-n vacanţă un verişor, urmărindu-le cocoţaţi într-un măr. Tocmai trecea o maşină gri la culoare când el, cu ochii în soare, mai-mai să nu observe că scrisoarea-i zăcea la picioare.

Se aplecă şi culese agale scrisoarea pe care era cât pe-aci să o calce sub noile sale sandale. Avea un plic alb marcat pe faţă şi pe spate, adică timbrat cu două timbre mari, colorate. Unul înfăţişa un biciclist mergând pe ghidon şi care apăsa pe-un claxon. Celălalt timbru avea un aeromodelist c-un deltaplan pe deasupra unui tăpşan.

Gabriel părea puţin încurcat. Nu ştia nici măcar cui trebuie dat, în astfel de cazuri un plic, despre al cărui destinatar nu se ştie nimic.

Pentru că am uitat să vă spun, scrisoarea, în loc de adresă, la destinatar, număr şi stradă, avea o mulţime de flori şi o casă, de unde reiese destul de clar că expeditorul n-avea habar să scrie şi să citească. Pe una din flori se odihnea o albină, probabil trebuia să ajungă la o stupină. Cineva aştepta deci, veşti, la o stupină, unde probabil, până şi albinele ştiu zumzăi un muşuroi de poveşti.

Oare cum să procedezi, cum să afli un secret, fără să pari indiscret?

Gabriel era în dilemă, avea de rezolvat următoarea problemă: să deschidă scrisoarea, ştia că nu se cade, iar să ignore, mai ştia că bine nu-i şade. Poate era aşteptată de vreo bunică îngrijorată. Poate era o ştafetă sau chiar o solie, vrând să dea mărturie de nişte fapte adevărate, de mult sau de puţin timp, întâmplate.

Cum să ghicească? Poate plicul poznaş fusese pierdut în grabă de vreun poştaş?

Pipăi eticheta la plic, era bine lipită, nu zic. Nu cumva, cineva cunoscut se ţine de şotii şi glume, se gândi Gabriel, ca apoi să răspândească în lume întâmplarea cu scrisoarea cea năzdrăvană, gândea el, învârtind-o pe ambele feţe, nedumerit. Cum o fi nimerit pe stradă în loc să şadă în taşcă la nenea poştaş-buclucaş? Să i-o fi sustras careva? Ei aş!

Poate cineva vrea să-i dea de veste că se află-n plină poveste, dezvăluindu-i o taină, aşa cum bunicul îi scotea la iveală o jucărie de sub haină, după ce mai înainte îl necăjea, punându-l să ghicească, ce i-a adus. Iar până nu obţinea un răspuns potrivit, refuza să i-o dea.

În sfârşit, ca să nu se işte din senin o tragedie, Gabriel a dus-o la mesagerie, predând plicul buclucaş unui alt poştaş care avea înclinaţii de detectiv.

Dacă nu vi se pare prea atractiv acest sfârşit, găsiţi voi unul mai nimerit.

Eu atât m-am priceput.

Aşa că, până la următoarea poveste: VĂ SALUT!

Galaţi, 12 octombrie 2008

SUPĂ DE ROSSINI

Una din cele mai triste, dar şi cele mai nostime amintiri din copilărie este cea legată de Rossini, un personaj parcă descins din „Punguța cu doi bani”. Da, ați ghicit, Rossini era un cocoş pintenat, roşcat, puchițat cu negru. Avea creastă bătută roş-vineție, pleoştită, care-i cădea pe o parte, spre ochiul deschis, a mirare, cu care te privea fix, fără să clipească. Din timp în timp, îşi înfoia aripile, le bătea în aer cu zgomot, de parcă scutura preşurile în ogradă, stârnind praf, pietricele, țărână în jur, cântând cu glas încă ferm, un cucurigu dogit care se auzea de departe.

Hotărât, el era stăpânul orătăniilor din curtea grecilor, vecinii noştri de gard. Deseori se urca pe cotețul porcului şi, după acelaşi ritual, bătutul des din aripile larg desfăcute, măturând văzduhul, înfoiatul cozii, îşi înălța capul spre cer şi cucuriga de se auzea trei mahalale împrejur.

Coada lui înfoiată în Rogvaiv, precum paleta pictorului expresionist, era mai mândră decât a păunului care, se ştie are zeci de ochi albaştri-verzi-aurii în coadă. A lui Rossini avea pene negre, roşii, gri, argintii şi chiar pudrate cu aur fin, care străluceau la soare.

Multe puicuțe stăpânea Rossini în curte, precum un paşă-n serai, ba sărea şi-n curtea Adameştilor, la găinile şi rațele lor leşeşti, ba şi la câte-o puicuță americană. Sărea gardul, le călca straşnic, după care-şi scutura coada, bătea falnic din aripi de câteva ori şi-şi făcea avânt din nou la cotețul păsărilor din curtea peste care era sultan, cu autoritate absolută.

Rossini era prietenul de suflet al lui Marcel Grecu, tatăl celor unsprezece copii. Marcel Grecu lucra de-o viață la CheFeRe. Avea, aşa cum s-a dovedit, o căruță de copii, blonzi şi bruneți, care de care mai pezevenghi.

An de an, nevastă-sa, Zoița sau Zonia, alintată Zulnia se ducea la maternitate cu apa ruptă şi mai venea de acolo cu unul mic în brațe. Aproape că le uitase numărul şi numele. Îi încurca adesea atunci când îi striga repede, fiindcă aveau, balaureii şi câte două-trei nume, fiecare. Nume alese cu

grijă, pretențioase: Eduard, Romeo, Genoveva, Voica, Rodica. Doar mama lor îi ținea minte cu toate datele de naştere şi zilele onomastice.

Însă grecul, balaoacheş şi cu obrazul smead, subțirel şi sprinten, cu vorbă molcomă şi ochii vioi, avea o mare slăbiciune, nu numai pentru odraslele sale, dar, îndeobşte, pentru orice făptură lăsată de Dumnezeu în ograda lui sau în lume, pe cer, pe pământ, în apă şi în aer, în toate punctele cardinale.

Înțelepciunea Grecului nu cunoştea limite şi ea se vădea prin vorbe de duh, numai bune de ținut ținte. Tuturor întâmplărilor le găsea un tâlc şi prilej de reflecție asupra vieții, care spunea el, e „umbră şi vis". De unde căpătase atâta înțelepciune Grecu', e greu de spus. Din viață, din cărți, din ziare, de la radio, din relațiile cu oamenii, din microcosmosul său domestic şi din propria sa imaginație.

Dar să ne întoarcem la Rossini… Când Marcel Grecu se întorcea de la serviciu, la scăpătat, Rossini îl simțea şi, încă de pe când acesta cotea spre Vadul Căzărmii unde-şi avea casa de piatră, veche de peste o sută de ani, moştenire de la bunicii lui, populată cu unsprezece flori, unsprezece lebede, patru băieți şi şapte fete, plus nevastă, Rossini începea să bată din aripile mari, retezate cu foarfeca de Zulnia, ca să nu se avânte peste garduri, şi cucuriga, cât îl țineau bojocii. Atunci toți ştiau că vine tata acasă, încărcat cu bunătăți pentru fiecare.

Rossini făcea câteva curse până la poartă şi înapoi la cotețul păsărilor şi iar la poartă, mergând repede, preocupat, cu ciocul în țărână de parcă ar fi căutat râme, împiedicându-se-n pintenii solzoşi, venind în întâmpinarea stăpânului său drag, cum nu era altul. Şi nu fără temei. Rossini era vestitorul, dădea semnalul, invitând toate orătăniile să iasă în întâmpinarea tatălui, să se bucure cu toții. Imediat, pisicile de prin pod, câinii pripăşiți, titulari de contract ori numai flotanți pe lângă curte, păsările, purceii începeau zarva-n ogradă, manifestându-se, fiecare în felul său.

De fiecare dată, Marcel Grecu avea parte de o primire triumfală. Lumea lui era, într-adevăr, în această grădină fermecată în care toate viețuitoarele parcă prindeau grai, anume ca să se înțeleagă cu stăpânul lor.

Şi Marcel Grecu era, aşa cum am povestit, protectorul tuturor vietăţilor naturii lăsate de Dumnezeu. El nu călca nici furnicile în picioare şi nici gândăceii. Şi pe toate le ocrotea şi le ocolea, până şi pe vrăbiuţele din ţărână le ocolea, ca să nu le strice scalda.

Era de pomină pentru sufletul lui bun şi generos, cu toate făpturile lui Dumnezeu. Odată, repara ceva la bancul lui din curte şi a auzit un ţipăt puternic din casă. Era Voica, „privighetoarea tatei”, Voiculeana fiinţa cea mai blândă dintre toţi copiii, mare, albă, pufoasă şi blândă, cu ochi prăzulii şi pielea roz-bombon, cea de care râdeau toţi fraţii că e prea bleagă de bună ce era. Voiculeana şedea pe pat şi citea „Budulea taichii”, când a văzut pe peretele din apus, ceva mişcându-se, dindărătul covorului de lână înflorat, lucrat de mână, la ţară, la Rugineni. Ea a pus mâna ei albă şi pufoasă, cu gropiţe, pe covor şi a simţit mişcându-i-se şi alunecându-i ceva în căuşul palmei. Atunci a ţipat. Marcel a lăsat bancul şi manghina şi a alergat în sală. Voica ţipa:

-Tată, un şoricel. Dacă iau mâna, fuge!...

-Stai binişor, fata tatii, că-l iau eu.

Şi a bâjbâit cu mâna pe covor, de-a lungul peretelui, a rulat covorul şi l-a împins pe bietul rozător năuc, până la marginea covorului. Acolo l-a prins cu dibăcie de codiţă, pe Chiţăilă, mai mult mort decât viu. Copiii aduseseră o căldare de zoaie ca să-l înece. Dar Marcel, le-a explicat că şi el e o făptură lăsată de Dumnezeu şi că trebuie lăsat să trăiască.

-Uite cum îi mai bate inimioara şi ce ochi speriaţi are, tată… le explica Grecul cu blândeţe. L-a luat apoi de codiţă şi a ieşit cu el în curte, apoi în stradă. A mai mers încă două străzi cu şoarecele-n mână, care se zbătea îngrozitor şi, ajungând la malul Dunării, i-a dat drumul într-un tufiş, să se ducă unde-o vedea cu ochii, cu Dumnezeu înainte!

Aşa a scăpat bietul şoricel cu viaţă de la înec şi din ghearele pisicii care deja se lingea pe mustăţi şi pe botic şi mieuna a pagubă.

Grecul avea o vorbă auzită cine ştie de unde şi-i învăţase şi pe copiii lui:

„Dacă vezi un vierme mic,

Nu-l strivi, nu-i fă nimic.
Cât îl vezi de mititel
Dumnezeu ştie de el"…

Aşa era Marcel Grecu! Pâinea lui Dumnezeu. Un fiu al Sfântului Francisc ori al lui Serafim de Sarov, cu respect pentru natură, flori, vieţuitoare, pentru întreaga creaţie a lui Dumnezeu.

Sosirea Grecului acasă era, de fiecare dată un eveniment, aşteptat cu nerăbdare de toţi. Ca să nu mai vorbim de copii care ieşeau din toate cotloanele şi ascunzişurile în întâmpinarea tatei, „să-i dea raportul" şi să-şi primească porţia. Fiecare cu tainul lui. Copiii, covrigi calzi, înşiraţi pe sfoară, cumpăraţi de la o brutărie deschisă non-stop de pe strada Cazărmii, bombonele în celofan ori staniol, biscuiţi, rahat, eugenia. Găinile primeau boabe, fire de iarbă şi firimituri, câinele şi pisica, oase pe săturate, purcelul Ghiţişor, resturile de pâine cu sos din canţarola pe care veşnic o purta cu el la serviciu. Iar Rossini – preferatul casei – porţia lui de bunătăţi: firmituri, grăunţe, bucăţele de carne subţiri, resturi de la cantină, căci Grecul avea abonament zilnic la cantina întreprinderii şi avea grijă să adune în ziare, hârtii şi pungi de hârtie, de pe mese, bunătăţi pentru toţi.

După această primire solemnă, încă din stradă, toţi îl conduceau până la uşa bucătăriei, iar Rossini, sus, pe umărul lui, îl ciugulea cu tandreţe de haine, de urechi, de pleoape, de nări şi de firele de păr ieşite de sub şapca de ceferist, în semn de mare preţuire.

Geanta lui Marcel Grecu era poreclită Geanta Minunilor şi niciodată, dar niciodată nu se pomenise ca ea să fie goală. Era din piele neagră, roasă, cu petice, cu trei despărţituri şi-n toate avea câte ceva. Parcă era o taşcă fermecată.

Şi încă de când intra pe poartă, Marcel îl întreba foarte serios pe cocoş:

-Ei, şi ce mai faci tu, Rossini? Ce s-a mai întâmplat azi? Ce-a mai fost pe aici, pe acasă? Cine a mai venit pe la noi?

Şi Rossini îi răspundea în felul lui păsăresc, despre toate câte se mai întâmplaseră peste zi.

Copiii, iarna, fiindcă nu ieşeau afară pe ger, şedeau cu capetele între drugii de la ferestrele de bucătărie, cu ochii măriţi şi priveau scenele acestea de manifestare a bucuriei şi a simpatiei, de care se bucura tatăl lor în ogradă. Parcă stăteau în stal la spectacol, făcând galerie.

Într-una din aceste zile, pe când mama Zulnia se afla la spital, cu vreo odraslă sau chiar să nască un nou bebeluş, ce s-au gândit copiii mai mari? Ia să-i facem tatălui o surpriză, să se bucure şi el, să mai mănânce o mâncare caldă, făcută de noi.

Găinile din curtea grecilor mureau de bătrâneţe, ori vampirii (şobolani şi lilieci) le sugeau sângele şi le găseau căzute de pe scară. Şi ce s-au gândit copiii? Să-i facă tatei o supă caldă când o veni acasă.

Autorul moral al acestui act odios a fost Tuţa – care avea totdeauna rol de vătaf, ori de administrator, „doctoriţa" casei, cea care-i oblojea pe toţi şi care mai târziu a ajuns chiar soră medicală. Tuţa i-a pus gând rău lui Rossini. Zis şi făcut. Au trecut la înfăptuirea actului criminal, copt în minte multe zile şi nopţi la rând, cum s-ar zice, cu premeditare.

A dat câteva ordine scurte fraţilor mai mici, ca un adevărat dictator care nu admite împotrivire, nici măcar crâcnire şi, cu nuiaua în mână, supraveghea mersul lucrărilor. Planul ei machiavelic presupunea prinderea lui Rossini pentru a-i face de petrecanie şi a-l transforma în supă şi pilaf. Vreo doi băieţi, Eduard şi Romeo au căutat lemne să aprindă focul la bucătărie în soba de lut cu plită de fontă grea şi cuptor în care mereu se coceau cartofi, bostan, pesmeţi iar de sărbători, cozonaci şi plăcinte. O oală mare cam de zece kile a fost urnită cu greu şi suită pe plită la clocotit.

Constantin, zis Luş, a avut ordin să-l fugărească până la epuizare pe bietul Rossini, pentru ca acesta să cedeze uşor. Gâdele era chiar Tincuţa, vătaful, care-l îndemna pe copilul de zece ani să-l prindă. Şi după alergătură şi cotcodăceli speriate şi alarmate din partea suratelor găini care, parcă presimţeau nenorocirea, ba şi câinele se smucea în lanţ şi lătra, şi mâţa mieuna jalnic şi purceluşul guiţa amarnic, toată curtea era în alertă, bietul Rossini, mai mult mort decât viu, a fost „ghibuit" sub stiva de lemne unde se pitise, cu penele zburlite. Era speriat, cotcodăcea, se zburlea, ciupea cu

ciocul lui mare şi încovoiat, apărându-se eroic. Era un cocoş vânos, puternic, îşi apăra cu străşnicie viața cu ghearele, cu aripile, cu ciocul. Luş l-a tras de un picior şi l-a scos de sub stivă. S-a aruncat asupra lui cu tot corpul său de copil, ca să fie sigur că nu-l mai scapă. Şi-l ținea strâns, cu ciudă, fiindcă Rossini îl ciupise straşnic de mâini şi-i dăduse sângele.

Ceilalți copii făceau galerie, scoteau urale şi băteau din palme, de parcă Rossini era inamicul numărul 1 şi trebuia numaidecât nimicit. Cruzimea şi inconştiența vârstei îşi spuneau cuvântul.

Un butuc fusese anume pregătit lângă leagănul de sub salcâmul uriaş. Luş a fost desemnat drept călău, pentru că tot avea ciudă pe el, fiind ciupit pe brațe.

Mai întâi a încercat să-i taie gâtul cu un cuțitoi de bucătărie din sertarul bufetului. N-a reuşit decât să-l rănească şi să-i taie gâtul pe jumătate.

Tuța i-a adus din magazie toporişca, destul de ştirbă şi ea.

Rossini era vânjos, bătrân şi deştept. Dar cu toată viclenia lui, i se înfundase. Îi sunase ceasul. Voica şi Tuța l-au ținut, una de cap, cealaltă de aripi şi picioare şi Luş, i-a aplicat lovitura de grație cu toporişca, după mai multe încercări eşuate.

I-a sărit capul lui Rossini cât acolo, la câtiva metri. Trupul s-a zbătut multă vreme căci Rossini nu voia să moară. De altfel, capul lui frumos şi mândru, rămăsese cu ochii deschişi spre lume, aşa ca o mustrare şi ca o mirare grozavă, cum de copiii îi făcuseră tocmai lui acest lucru.

Trupul se zbătea, sărind peste un metru în sus. I-a împroşcat pe toți, pe față, pe haine, pe mâini, cu sânge negru, gros, care gâlgâia din trup în şuvițe. Voica a întors capul, fiindcă simțea că i se face rău, i se înmoaie picioarele, căci ea avea inima tatei, care-i şoptea că mare nenorocire făcuseră cu Rossini. Parcă erau la abator.

Un lighean mare, smălțuit era pregătit şi după ce a încetat zbaterea lui Rossini, semn că el îşi dăduse obştescul sfârşit, a fost adunat, capul dintr-o parte şi trupul din alta, cald încă şi depus în lighean.

Nu ştiu cum fetițele, au manevrat oala uriaşă cu apă clocotind de pe plită, pentru opăritul lui Rossini, fără să se frigă sau să se întâmple o

nenorocire. Se vede că şi călăii au Dumnezeul lor.

În sfârşit, Rossini a fost jumulit, pârlit pe jarul din sobă, după ce fuseseră scoase toate rondelele. Fetele l-au frecat cu mălai, cum învăţaseră de la mama Zulnia.

A urmat tranşarea, operaţie dificilă, căci oasele lui Rossini erau tari precum fierul. Noroc tot cu toporişca. Voica şi Tuţa au oprit deoparte pieptul şi pulpele pentru pilaf şi aripile, cobia şi spatele pentru supă.

Capul, gâtul şi ghearele au fost date la câine, iar maţele la pisică. Resturile de piele şi solzi ca şi conţinutul rânzei au fost aruncate la păsări. Toate animalele parcă au simţit nelegiuirea, fiindcă au mâncat în silă.

Vreo şapte ore bune a fiert bietul Rossini în două oale mari, dar tot degeaba. Că tot tare a rămas. Fetele încercau mereu cu furculiţa dacă e fragedă carnea ori tot tare. În fine, pe la scăpătat de ziuă, mâncarea era gata.

Momentul culminant a fost întoarcerea tatei şi primirea surprizei.

Încă de la colţul străzii, Marcel Grecu a simţit parcă un junghi în inimă. Nu-i auzise cântatul lui Rossini. A avut o presimţire rea. Când a deschis poarta, presimţirea s-a adeverit, Rossini nu i-a mai venit în întâmpinare, să-i sară pe umăr. Urmele crimei fuseseră şterse, curtea măturată, presărată ţărână peste sânge, buturuga spălată, toporişca de asemenea.

-Rossini, Rossini, hai la tata… Rossini, a venit tata. Na la tata, boabe…

În zadar şi-a aruncat privirile peste tot în curte. Pustie… Şi celelalte animale parcă se ascunseseră de supărare, ori de ruşine că asistaseră la groaznica întâmplare.

Rossini nu era nicăieri. Băieţii fugiseră şi se ascunseseră care încotro, sub pat, prin magazie, în coteţul porcului, pe la WC.

Hotărât lucru! Nu era a bună…

Cum a intrat în bucătărie, Marcel Grecu a întrebat-o pe Voica, singura care rămăsese pe poziţii, să spele ruşinea familiei.

-Unde e Rossini?

Voica s-a înroşit, a izbucnit în plâns şi a arătat oala.

E drept că de acolo venea un miros îmbietor de zarzavat proaspăt.

Lui Marcel Grecu nu-i venea să creadă. A tot repetat întrebarea:

-Tu n-auzi, fa, unde e Rossini al nostru?

-În oală, tată… L-am făcut supă, a grăit Voiculeana, cu glas sugrumat.

Marcel Grecu s-a întunecat la privire, s-a ridicat de la masă şi a ieşit afară. N-a scos un cuvânt. S-a dus direct la bancul lui, unde meşterea veşnic ceva. A stat acolo până noaptea târziu, tocindu-şi nervii cu ciocanul, cu menghina, cu strungul, cu polizorul, ca să nu se răzbune pe copii.

Voica i-a explicat în amănunt, printre sughițuri de plâns care-i zguduiau pieptul, cum Tuța i-a îndemnat să-l ucidă pe Rossini ca să-i facă o supă.

Singura întrebare pe care a pus-o Grecul „privighetoarei casei", a fost, cu glasul foarte blajin şi stins:

-Ce rău v-am făcut eu ca să-mi faceți una ca asta?

Era mai mult decât o bătaie zdravănă, căci aceste vorbe usturau rău de tot, mai rău decât biciul şi vergile.

Trei zile a stat supărat Marcel Grecu şi n-a vorbit cu nimeni. Nici n-a mâncat, nici n-a băut cu ei la masă.

Îi simțea lipsa lui Rossini, fiindcă nu mai avea cine să-l întâmpine de la poartă şi cu cine să vorbească, cine să-i sară pe umăr, să-i destăinuie secretele gospodăriei.

Astfel s-a sfârşit cu iubirea vieții tatălui, Rossini, care a ajuns în oală. E de prisos să spun că supa de Rossini nu a fost nici pe departe aşa bună cum şi-au închipuit copiii. Carnea era ațoasă şi vânoasă precum cauciucul. Zeama a fost sorbită atunci de copii iar grosul a sfârşit tot în strachina cățelului şi în troaca purcelului.

Mama a venit peste câteva zile, tocmai la timp ca să spulbere norii negri. Căci purta la sânul ei, înfăşată, o nouă comoară: pe ultima fetiță, Genoveva, care a devenit în curând preferata tuturor, fiindcă era micuță precum o jucărie şi frumoasă foc.

Până la urmă şi Marcel Grecu, jucându-se cu noua lui odraslă, a mai uitat de Rossini, iar mai târziu, şi-a luat câteva perechi de porumbei rotaţi, le-a făcut cuşcă în copac şi se ocupa de ei cu cea mai mare dăruire. Aceştia i-au făcut pui şi astfel, podul grecilor s-a umplut de porumbei albi, gri, bălţaţi, cu cozile rotate, voiajori şi mesageri care au trăit mulţi ani pe lângă gospodăria aceasta numeroasă, de oameni cumsecade, trăind în mahalaua de la malul Dunării.

Dar eu, de câte ori văd găini prin curtea cuiva, nu pot să nu-mi amintesc de frumuseţea de cocoş, numit după numele compozitorului italian atât de celebru în epocă, Gioachinno Rossini.

13 oct. 2008

POVEŞTI MORALIZATOARE

REGULA DE AUR

Era odată un om care nu era niciodată mulţumit de statura sa. Mereu voia să crească, să crească. Dacă într-o lună crescuse de-o şchioapă, nu i se părea de ajuns. Voia să ajungă şi mai înalt, să atingă culmea perfecţiunii. Se măsura pe sine continuu: ba la uşorul vechi de la intrarea în casă, ba la trunchiul stejarului din faţa casei, care era mereu falnic. Se măsura cu acoperişul de tablă care se sumeţea spre boltă. Sau cu stâlpul de telegraf de pe stradă. Ajunsese să se măsoare cu norii care treceau grăbiţi sau greoi pe boltă. Voia să ajungă la înălţimea acelor zgârie-nori din oraşul său. Deşi prietenul nostru ajunsese destul de înalt, voia să crească în acelaşi timp pe dinăuntru. Câţi stânjeni avea ca înălţime, tot atâţia trebuia să fie şi ca adâncime a minţii şi a spiritului.

Pentru aceasta îşi cultiva sufletul, voia să fie cât mai frumos, mai sănătos şi mai tânăr pe dinăuntru. Numai că această dorinţă a sa, îi crea un neajuns: nu putea vedea cu ochiul liber cât crescuse zilnic. Căci şi spiritul omului trebuie, în aceeaşi măsură cultivat, îngrijit cu atenţie, semănat cu

semințe bune, astfel ca să nu devină părăsit, ca o pârloagă.

Semințele cele mai bune care hrănesc spiritul şi-l mențin treaz sunt cuvintele sfinte, sunt pilda bună, sunt virtuțile care trebuie exersate atent şi cu îndelungă răbdare: tăria şi evlavia, frica de Dumnezeu. Cunoaşterea, înțelepciunea sunt alte semințe de har stropite zilnic cu razele Duhului Sfânt, semințe care trebuie să răsară şi să crească din pământul proaspăt al inimii omeneşti.

Exemplul rău însă, este ca o buruiană otrăvitoare care înăbuşă celelalte culturi. La fel ura, invidia, gelozia, mânia, răutatea sunt ca semințele de cucută şi mătrăgună din care se extrag otrăvurile.

Omul învățase toate acestea la Şcoala Iubirii şi a Sfințeniei deschisă în oraşul natal, o şcoală specială frecventată de creştini care se unesc în rugă, în pietate, în fapte bune.

Astfel că el, la o anumită vârstă, se putea bucura de o oarecare statură spirituală. Era sănătos şi fericit pentru că îi putea învăța şi pe copiii săi cum să crească la o asemenea înălțime.

Cu toate că îi întrecea pe mulți în înălțime, omul nu se fălea cu statura sa impunătoare, dimpotrivă, era smerit şi căuta să-şi ascundă virtuțile, din modestie, ca pe nişte flori înmiresmate ale sufletului. Dar cum să înăbuşi miresmele?

Tot atunci trăia în acel ținut un alt om, mic de înălțime, aproape pitic, rotofei şi cu picioare subțiri, caraghioase. Avea un cusur acest om micuț: îi invidia pe cei de înălțime obişnuită iar cei mai mari duşmani ai săi erau oamenii de statură atletică. I se părea că vor ajunge lesne la cer, pentru că sunt mai aproape de boltă.

Degeaba încercau să-l convingă rudele (de asemenea pitice), că nu înălțimea contează, ci profunzimea e adevărata măsură a omului. Şi că şi el putea deveni, dacă îşi va cultiva bine sufletul cu florile alese ale iubirii, cu semințele bunătății şi ale milei, un om adevărat capabil să ajungă pe culmi, la fel cu ceilalți oameni care îşi luaseră ca țel, să ajungă pe înălțimile perfecțiunii.

Piticul Spirache avea însă un mers semeț, brbanțoş, săltat şi o privire trufaşă.

El era născocitor de meserie. Născocea verzi şi uscate despre cei înalţi. Ba că sunt proşti, ba că merg cu capul în nori, ba că latră la lună, ba că sunt slăbănogi la minte, nevolnici, şi câte altele.

Şi uite-aşa, cusurgiu cum era, ajunsese să nu mai aibă nici un prieten. Nimeni nu îi era pe plac pentru că nici el nu iubea pe nimeni. Devenise cu timpul şi mai ursuz, mai morocănos, veşnic pus pe harţă, dispreţuitor şi din această pricină, se urâţise la chip, se gârbovise şi mai mult şi arăta ca o mogâldeaţă cenuşie îmbrăcată în straie la fel de urâte ca şi sufletul său. Şi cu cât scădea zi de zi, cu atât voia să pară mai mare în ochii celorlalţi.

Ei bine, piticul acesta cu inimă învârtoşată, într-o zi, pe când pândea un copil ca să-l sperie cu înfăţişarea întunecată, căzu într-un râu adânc, ale cărui ape limpezi şi reci îl trăgeau în adâncuri.

Degeaba ţipa şi dădea din mâini disperat, bolborosind cuvinte cu gura plină de apă, nimeni nu-i venea în ajutor să-i întindă o prăjină să se agaţe, căci tot oraşul se săturase de răutatea şi de născocirile sale.

-Ajutaţi-mă, oameni buni, striga el printre înghiţiturile de apă. Salvaţi-mă de la înec şi vă voi fi credincios toată viaţa… Vă rog, fiţi milostivi cu mine, păcătosul.

El îi numea acum „buni” pe cei pe care, până mai ieri îi numise proşti şi zevzeci.

La auzul acestor cuvinte de căinţă şi durere din partea piticului născocitor, Teodor, cel înalt de statură, care tocmai trecea pe acolo, se aruncă în vâltoarea râului şi-l trase afară de chică, murat ca vai de lume.

Piticul Spirache Ghemotoc, îndată ce se văzu pe mal, uită să-i mulţumească măcar, salvatorului său şi nu mai vru să-şi ţină făgăduiala făcută pe când se afla la ananghie. Din contră, începu imediat să-l suduie pe binefăcător cu cele mai amarnice insulte, că nu se aruncase în apă mai repede şi din cauza lui se udase pe haine. Născoci că el îl salvase de la înec pe Teodor şi că îi dăduse acestuia o pungă de galbeni în dar…

Dar Teodor îl luă cu blândeţe şi răbdare, îl duse în propria casă şi-i dădu găzduire, îl încălzi la foc, îi dădu haine, hrană caldă şi chiar atenţii ca

să-i îmblânzească inima şi să-i câştige sufletul.

După cină, îi spuse:

-Prietene, îți dau în dar o regulă de aur pe care eu am primit-o în dar dintr-o Carte Sfântă: „Cu măsura cu care măsori, cu aceea ți se va măsura în viață”, cu alte cuvinte: să nu faci niciodată ceea ce nu ai dori să ți se facă.

Dacă o vei respecta, ai să vezi cât vei creşte în înălțime şi perfecțiune, până la desăvârşire. Şi lumea nu te va mai privi de sus, ci de la acelaşi nivel, considerându-te la fel ca şi ea. Pentru că în viață, omul dă adevărata dimensiune a înălțimii sale.

CONSTRUCTOR DE SUFLETE

Fiecărui om îi place să construiască ceva. Încă de mici li se dezvoltă acest simț al construcției, al clădirii unui univers propriu, pe care să-l lase în urmă.

Unii construiesc case, poduri, biserici, proiectează tuneluri, autostrăzi, spitale, universități, alte edificii.

E frumos să treci prin oraş şi, ca arhitect sau constructor, să-ți admiri propria operă. Uneori nici nu-ți vine să crezi că din mintea ta, din mâinile tale, au ieşit asemenea minuni arhitectonice: zvelte, suple, majestuoase, în diverse stiluri, care mai de care mai frumoase.

În povestea noastră însă, este vorba despre altfel de constructori şi arhitecți. De constructori de suflete. Edificarea unui suflet e infinit mai dificilă decât a oricărei construcții. Pentru că ea durează toată viața, nu se termină niciodată şi e foarte greu de văzut cu ochiul liber. Îți trebuie chiar un ochi special să observi, cât s-a înălțat un om sufleteşte! Iar materialele de construcție, vai! Trebuie foarte bine alese, îmbinate şi aşezate pe o temelie solidă.

Se ştie de altfel că, orice construcție începe cu temelia. Dacă

aceasta nu e trainică, nici edificiul nu va dura prea mult, ci se va nărui la prima furtună.

Constructorii de suflete trebuie să fie ei înşişi nişte persoane foarte puternice, brave, curajoase, cu o inimă mare şi sinceră. Ei trebuie să fie nişte modele perfecte şi trebuie să aibă o putere de muncă şi un spirit de jertfă foarte mari.

Mitul constructorului implică de asemenea jertfa de sine. Constructorul nu trebuie să-şi precupeţească timpul şi energia, forţa, iubirea sa nemărginită. Nu trebuie să spună niciodată: n-am timp, n-am bani, n-am putere. Fie că e noapte sau zi, iarnă sau vară, vânt, chiciură, zăpadă, furtună, el trebuie să se facă pe sine însuşi pod, punte, cărămidă, temelie la edificiul său propriu şi la cel al aproapelui, să pună umărul la nevoie, să-l sprijine, să se facă pe sine acoperiş pentru cel slab şi mic, turn de scăpare, zid de plângere, scaun de mărturisire.

Un constructor de suflete trebuie să întruchipeze toate virtuţile: să aibă plămada de suflet, atât de diafană, atât de fragilă.

Privindu-şi cu luare aminte opera, el va şti să-i vadă toate denivelările, asperităţile, colţurile şi va şlefui îndelung diamantul curat, până la perfecţiune, până ce semenul său îşi va oglindi faţa în el şi se va recunoaşte.

O perlă se găseşte atât de rar, printre puzderiile de cochilii pe care trebuie să le deschizi cu grijă infinită, să nu le sfărâmi.

Mărgăritarul, o dată găsit, va fi pus în valoare cât mai bine, în lumina cea mai bună, în poziţia cea mai aleasă.

Printre atâtea mărgăritare, acesta va fi fără seamăn pentru că a fost alcătuit cu migală.

Un modelor de suflete poate avea o sumedenie de astfel de copii spirituali. O cărămidă foarte utilă la edificiul sufletesc este cuvântul bun, ziditor, înălţător, trainic, cuvântul duhovnicesc.

Am întâlnit în viaţă o mulţime de constructori de asemenea fel. Îmi amintesc ce spuneau când se întâlniseră să vadă ce-a construit fiecare.

-Eu am înălţat o catedrală de cuvinte, a spus unul.

-Eu însă, am ridicat o mănăstire de sunete…adăugă altul.

-Un palat de culori curcubeie am construit, într-o vară, adăugă un al treilea.

-O colibă de flori de omăt am clădit cu mâinile mele, a spus un sfios.

-Eu am proiectat o Ţară a Soarelui Veşnic.

-Iar eu un oraş lumină.

-Eu am săpat o fântână de doruri şi am descoperit cu o nuieluşă de-alun, un izvor de candoare…

-Un fluviu de pace am smuls din zăgazuri, să se reverse în punctele cardinale, mai spuse un om.

-Un hamac din petale de lacrimi i-am făcut iubitei mele…

-Eu am scormonit cu mâinile mele, o boltă de stele…

-Dintr-o vale de lacrimi eu am făcut un meleag de surâsuri, spuse cel tânăr.

-Eu am clădit viitorul în minte din mii de gesturi de bunătate.

-Am construit un imperiu de vise frumoase.

-Am pictat un vitraliu din cioburi de vise.

-Eu am ridicat o cruce de rugi unui om necunoscut ce căzuse pe cale, spuse cel mai bătrân dintre meşteri…

-Mi-am înălţat inima într-un cântec de slavă, adăugă un voinic.

-Eu am aruncat un curcubeu de îmbrăţişări peste lume…

-Iar eu am mers în genunchi, cu ochii plecaţi pe pământul stropit cu sudoarea şi sângele Domnului, încheie adunarea un bătrân gârbovit cu o barbă venerabilă…

Discuţia aceasta stranie avusese loc într-o capelă în care sfinţii, cu ochii măriţi, se minunau de şuvoiul cuvintelor.

Cuprinsă se o fericire fără pricină, am închis ochii, murmurele constructorilor deveniseră şoaptele sfinţilor stând drepţi pe un iconostas auriu, iar eu însămi devenisem, privind prin ochii creaţiei lor, aparent neînsemnate, un arhitect, un constructor, un meşter zidar, punând la temelie sufletul meu drept cărămidă.

Galaţi, 15 octombrie 2008

POVEȘTI TRĂSNITE

POVESTE CU PIROPOPIRCĂNEI

Dragii mei, vreți să știți cine sunt piropopircăneii, derbedeii neamului piropopircănesc? Fie, am să catadicsesc să vă lămuresc.

Nu sunt nişte lei paralei ori nişte zmei, deşi-ar vrea ei.

Piropopircănița locuieşte în poienița cu portolaci în vecinătatea unor pitpalaci. Soțul ei, piropopircănoiul a făcut războiul cu broaştele de pe prund, care, vrând să demonstreze că pământu-i rotund, se străduiau din rărunchi să şi-l aducă până la genunchi.

Când l-au văzut pe piropopircănoi declarându-le război, scăpându-şi frâiele, broscuțele au fugit de le sfârâiau călcâiele. Astfel a rămas familia piropopircăniței stăpână pe toată glia.

Deşi ea voia să se culce numai într-o căsuță de turtă dulce, s-au stabilit aici, într-o colibă de chirpici.

Pitpalacii vecini sunt foarte blajini. Pitpalachița e cea mai grozavă din dumbravă. Şi locuieşte-n scoruşul cel înalt. Din câteva salturi pe crenguțele aninilor ajunge pe casa vecinilor, spre uimirea albinelor care stau roi la gura stupului, de frica lupului. Care, deşi mănâncă numai mioare, uneori pofteşte câte-o licoare de miere să-i facă plăcere. Şi atunci dă iama precum un arici, la muşuroaiele de furnici. Hoțu-i hoț, ce poți să-i mai zici?

Piropopircănoiul deseori se-aşează la taifas, mai bine de-un ceas cu pitpalachița, de una, de alta, ce mai e nou pe lac sau cât peşte are balta şi dacă nu-i populat. S-a aflat de la nişte ecologişti cam trişti, care scotoceau cu ambiție, că peştele-i pe cale de dispariție. Şi că miroase-a gaz sau terebentină. Nu-l mai puteai mânca nici cu usturoi, nici cu praz, nici cu slănină. Pescarii mureau de necaz. Nici piropopircănița nu-l mai putea mânca şi asta o cam supăra.

Acuma, să nu credeți că piropopircănița-i o lighioaie ce semănă cu vreo oaie, fie neagră, fie bălaie. Nu, ea-i o specie rară, nici slăbănoagă,

nici halalungă, nici bondoacă precum o poloboacă. Ea e aşa şi aşa, ca o acadea. Nu e farfara, nu e moțată, nu e guşată, nici gât-golaşă, nici bulibaşă, nici mârțoagă, în spate c-o desagă. Nu e nici măcar o codobelcă aşa cum e doamna melcă. Înțelegeți ce vreau să zic. Nimic din toate acestea nu i se potriveşte. Ceea ce te uimeşte, e că are doar gusturi rare. Şi e o doamnă sadea de pe la Oradea. Ea iubeşte halvița. I se lipeşte de nas şi de deş'te, dar nici nu clipeşte. Îşi linge botul precum caşalotul.

Îi place să poarte cercei şi mărgele şi alte cele. E la fel de cochetă ca o subretă. Sau ca o bonă pitică. O bombonică.

Se joacă în valuri, aleargă seara pe dealuri şi dansează la baluri sau carnavaluri. Asta-i, e neîntrecută la dansul pe poante. Ce dacă are degete boante? Când stă în picioare e într-un continuu balans. Ba-şi mişcă şi din botic. Mănâncă îngheţată fistic, joacă şeptic şi dac-o aşezi în cap, ea revine-n picioare ca Hopa Mitică, fără frică.

Acum, că v-ați făcut o idee despre o asemenea rară ființă, e cu putință, ca să nu stați în dilemă, să vă pun în temă despre odraslele ei, puii de piropopircănei.

Puiul de piropopircăniță are mustață în formă de furculiță, pielea pestriță, cum să vă spui, o mie şi unu de pistrui. El niciodată nu se îmbată criță, c-aşa a învățat la grădiniță, în poieniță.

Domnul Popircop e ca pisălog, ca un adevărat pedagog. Vorbă lungă de parcă ar avea mintea-ntr-o dungă!

De cum se întunecă, o trage pe piropopircăniță de mânecă, să meargă la culcare, c-aşa-i voia dumisale.

Când ceva nu-i convine la tine, se face ghemotoc şi se rostogoleşte orbeşte, ca un poloboc care face poc! din câteva doage slăbănoage. Degeaba încearcă să-l roage piropopircănița să mai stea treaz, ca să pară viteaz, cu ochii la blândele stelele, uita-l-ar relele!

Ca un bătrân domn, pică de somn. El se culcă o dată cu găinile. Spun vecinele că tocmai atunci piropopircănița vrea să joace alunelul sau alunița sau perinița. În orice caz, de necaz că domnul piropopircănoi o refuză, lăsând-o mofluză, ea îl acuză că-i mototol. Că se zgârceşte la un

pol şi n-o duce măcar la cinema sau la plimbare la şosea. După care îi pune o întrebare cu încuietoare: Ce-are de gând cu cei doi pui ei, dragii de piropopircănei? Să-i dea la şcoala normală sau la o şcoală particulară? Evident că domnul Popircop, cu mintea încă trează, protestează îmbufnat. Că-i bună şi o şcoală de stat. De stat acasă. Însă mămica lor nu se lasă. Şi uite-aşa, seară de seară se ciorovăiesc cei doi soţi, măi taică, sătui de viaţa asta prozaică.

Până şi fiarele, cât sunt ele de fiare îşi ţin un minut din răsuflare ascultând aceste scorneli şi fără tocmeli îşi făgăduiesc negreşit, să se îndrepte şi de aici înainte să aleagă numai potecile drepte spre poieniţe în care să nu mai întâlnească piropopircănoi sau piropopircăniţe.

Iar eu vă dau un pumn de cireşe din care să vă faceţi cercei în urechi, să-mi daţi şi mie una din perechi pentru faptul că v-am povestit tot ce-am auzit de la o papagaliţă anonimă din stimă pentru rimă…

O DESAGĂ DE BRATACI

Azi am să vă spun, fireşte, despre guralivul peşte, despre raci şi brotaci.

Domnul peşte huzureşte cât pofteşte. Toată iarna leneveşte. Nici măcar nu mai clipeşte în palatul său de gheaţă. Nu mai târguieşte-n piaţă, purici, râme, viermişori, ca să-i dea la peştişori.

Nici o grijă nu-l apasă, stă-ncuiat cu cheia-n casă şi nu-i pasă.

Stă-n iatac păzit de-un rac. Îndărătnic şi posac.

Ce să fac? Îl îmbii cu mii şi mii de cuvinte, care-mi năpădesc în minte.

Lasă, lasă, c-o veni vremea frumoasă şi o să sui dumneata ca să depui, ouşoare gălbioare. Sau roşcate, adunate într-o pungă, să ne-ajungă pentru-o sută de tartine.

Ştie-oricine, cât sunt icrele de bune, unse ca untul pe pâine!

Îl aştept cu vântu-n piept; şi numai ce-aud eu hop că, vine dumnealui la copcă. Când observă ditai râmă grasă, roşie, mustoasă, peştele se fofilează şi oftează. Într-o clipă salivează. Apoi, hăt! Înhață nada şi-o întinde-apoi cu prada, fluturând în urmă coada.

Huştiuliuc! Parcă-i năuc. Nici n-apuc să mă dezmetic şi rămân ca un bezmetic.

De trei ore stau în frig. Stau în frig, dar ce câştig? Ce foloase am de-aici, poți să-mi zici? Nici un peşte în cârlig? Nici un hoț, fără moț, ca să fac cu el negoț?

Peştii ăştia nu-s comozi. Numai oase, gât şi cozi. Cum poți oare să le rozi? Cum poți undița să-nnozi, ca să prinzi doi peşti nerozi şi să-i vinzi?

Cum să cadă peşti grămadă, când ți-a smuls până şi ultima nadă? Ce necaz, ce debadadă!

Faci ce faci şi recunoşti: tot mai buni sunt domnii raci. Numai să-ți încapă-n saci.

Să nu te trezeşti acasă, pe neaşternută masă, c-o desagă de brotaci!

Ia mai taci!

TRAGEȚI LUNTREA PE USCAT!

Ce mai hârtoape de ape! Calci pe ele ca pe străchini şi ulcele. O călcătură tare, una moale, pe spinări de valuri domoale. Sau turbate şi înspumate, când sunt de vânt agitate. Ptiu! Alergi pe spinări de valuri ca pe dealuri, cu bidiviii în frâu ca printre lanuri de grâu.

Cu nişte lentile poți vedea câteva mile depărtare, în zare. Însă nici dacă o cauți cu lumânarea n-ai s-o găseşti pe dumneaei, marea! Dară-mi-te oceanul. Îl poți privi numai cu ocheanul.

Dunărea, ce să mai spui? Nici n-ai avea unde s-o pui. Atâta albăstreală, de sineală, parcă a căzut cerul în apă, printr-o supapă.

Cât despre lac, n-are cum să încapă într-un biet sac. Nu poţi să-i vii de hac decât dacă-l atârni în hamac, de crengile unui copac. Ba unii se fac luntre şi punte să mute lacul sus, pe munte. De aici îi dau brânci, printre stânci, grămadă şi imediat se naşte o cascadă. Sub care poţi să faci un duş chiar acuş.

Ce de tumbe fac stropii de apă căzând în tulumbe! Nu ştii pe unde s-apuci de-atâţia bulbuci.

Cine n-ar vrea să se scalde în apele calde? Dacă vrei să nu păţeşti vreun necaz, scaldă-te-n iaz. Nu te bălăci-n veci în apele reci, chiar dacă sunt limpezi şi clare şi se numesc izvoare.

La râu poţi să intri doar până la brâu. Şi dacă-ţi ţii tine picioarele-n frâu, te poţi zbengui şi într-un pârâu.

Dar, casă nu produci emoţii şi debandadă, eu zic să te scalzi numai în cadă.

Poţi folosi câte un kil de şampon pe zi şi săpun cât pofteşti, fără să-i sperii pe viclenii de peşti. Aici n-ai să-ntâlneşti vietăţi de pripas cu care poţi să dai nas în nas.

În plus, te poţi plimba cu vaporaşul de plastic şi poţi admira tot oraşul. Cu o bărcuţă de plută poţi alege orice traseu, orice rută.

În loc de colac de salvare poţi lua căluţul de mare. Călare pe el, n-o să dai de bucluc fiindcă-i un căluţ de cauciuc.

Dacă-ţi faci o corabie, mare, cât să-ncapă într-însa o vrabie, poţi să călătoreşti fără să te opreşti până la Bucureşti. Aprinzând luminiţa, te trezeşti că pescuieşti în Dâmboviţa.

Nu te las să te întorci de aici fără măcar un caras! Fără un baboi mai de soi. Sau o ştiucă vicleană care-a hăpăit o mreană. Şi-acum, sătulă şi foarte tăcută, va fi pentru oaspeţi, umplută. Ca să le treacă de poftă de somn şi de plictiseală, după atâta hoinăreală. Până la ziuă când se va termina apa în piuă.

Şi-aşa azvârliţi în vâltoare, ca vaporul pe mare, poţi naviga în cada încăpătoare. Dacă naufragiaţi, vă rog nu vă speriaţi. Fiindcă am aflat că oamenii se obişnuiesc să tragă luntrea şi pe uscat. Şi nu că ar fi mai greu,

dar luntrea se împotmoleşte mereu. Şi numai cu eforturi supraomeneşti o mai urneşti.

Însă dacă ai destui sfanţi în pungă, poţi deveni un marinar de cursă lungă. Cu vaporul sau cu şalupa, eu îţi urez: „Vânt bun din pupa!"

ÎNTR-O ZI SOARELE...

Într-o zi, soarele, dragii mei, fu mai leneş decât de obicei. Aţipise tolănit în spatele unui stei şi nici prin gând nu-i dădea să se trezească. Pesemne nu mai avea vreascuri şi lemne pentru întreţinut focul cel veşnic şi se transformase într-un sfeşnic cu o feştilă care abia pâlpâia, sau, odată cu trecerea anilor, mai îmbătrânise, se cunoştea, se mai gârbovise, nu mai sărea de pe o rază pe alta de bucurie, foarte vioi, din plapuma lui sidefie de nori. Ori căpătase reumatism făcând plajă pe istm, tot trecând prin toate coclaurile şi-l cam dureau vertebrele şi picioarele.

L-o fi durut vreo măsea de minte care tocmai îi răsărea sau îşi bătuse razele-n ţinte, să nu fie de-o măsură celui ce minte.

Ce mai tura-vura, a păgubit bătătura de lumină. S-au trezit cu toţii cu o zi lipsă de parcă se anunţase eclipsă.

Dar se vede treaba că nici norii nu stătuseră pe degeaba în acest timp. I se vârâră ca un ghimp în suflet şi se grămădiră buluc în jurul lui, aşa că mai ia soarele de unde nu-i!

Şi fiind cel mai destoinic ceasornic din lume, mai exact chiar decât un ornic adevărat, toţi locuitorii din sate, oraşe, ţări, continente, căutară soluţii eficiente să-l facă să-şi vadă de rost, mai departe pe post.

Se formară comisii peste comisii, cu cele mai diverse misii, se trimiseră solii şi poştaşi care se dovediră aşi în transmiterea corespondenţei la mare distanţă.

Asemenea cutezanţă nu se mai pomenise nicicând. Fără să le trimită vreun rând măcar cu scuzele de rigoare, bătrânul soare îndrăznise să

lipsească nemotivat de la serviciu.

S-a aflat mult mai târziu că soarele îşi pusese în cap să devină măcar o dată pe an chiulangiu, să plece-n vacanţă la pol, fiindcă aflase că acolo de fac băi de nămol îngheţat. Şi ştiindu-se foarte dezgheţat şi aprig din fire – pentru ca nimeni să nu se mire, îşi luă imediat un concediu medical.

Sora Soarelui, tot cu ochii pe sus, sta posomorâtă, cu gândul dus, pentru că ea era principala lui mesageră pe pământ, în afară de fratele vânt. Ca să iasă din impas, oamenii au hotărât să cheme ca ajutoare stelele călăuzitoare care se găsesc pe boltă cu duiumul şi însoţesc marinarii pe ocean şi pe mare, arătându-le drumul.

Au apăsat ei pe vreun milion de butoane şi s-au aprins tot atâtea mici lampioane. Deocamdată situaţia era rezolvată, dar ce se vor face altădată?...

17 octombrie 2008

DIALOG CU NATURA

CHIVA GURALIVA

Ce guralivă e cioara Grivă! Şade pe stivă şi tălmăceşte de zor o misivă.

Mai mare uimirea! Ditamai cioară în toată firea!

Fiindcă scrisoarea, la fel ca-ntr-o piesă de comedie, n-are adresă sau e greşită. Şi de aceea e rătăcită prin buzunare.

Întocmai ca floarea de romaniţă s-a tupilat, spre înserat în buzunarul de canguriţă, unde, tehui, doarme un pui.

Cioara e foc şi pară. Însăşi onoarea ei e în joc. Dacă nu duce misiva se face de-ocară. De o săptămână are servici. A luat scrisorile de la

arici şi le împarte, grăbită foarte, pe tot imaşul.

Ea e poştaşul care aduce veştile bune de la păşune, printre tufişuri şi văgăune.

Însă acuma, oricât încearcă, sărind într-un picior ca o ciupercă să descifreze scrisul mic de pe plic, se vede treaba că-i pe degeaba. Nu se-nțelege nimic. Şi doar învățase un pic la cursurile din zori, să descifreze hieroglifele de pe scrisori.

Îşi pierduse tocmai şi ochelarii. Chiar şi monoclul pe care-l găsise pe-un soclu la o statuie cam şuie. Dar o duduie în minijupă i-a dat o lupă.

Nu, nu e nevasta cumătrului lup, ci o lupă de mărit scrisul. Şi cum îşi văzuse visul cu ochii, cioara îşi scoase oglinjoara dintre pene şi privea printre gene.

Aşa o poştăriță mironosiță, mai rar! Rapidă, eficace şi căreia gura nu-i mai tace când strigă neamurilor de mămăligă, umflându-se-n pene:

-Nene, ai o scrisoare de la țața Floare!

Sau:

-Tanti, ce zi festivă, ai o misivă de la nepotul Pazvanti!

Şi uite-aşa, precum poştărița Cristinel, împărțea fel de fel de veşti de prin poveşti, de prin amintiri, de la autori cunoscuți şi necunoscuți. Ba şi poezii de la copii, şi, se zice, niscai legende de la bunici şi de la bunice.

Cum să n-o ajuți când se află-n încurcătură, pe cioara sură şi costelivă numită Grivă?

Să nu uit, aşa cum fac mereu; misiva aceasta o trimisesem chiar eu unui destinatar necunoscut. Aşa c-am început să cercetez atlasul, mi-am vârât nasul în hărți şi tot felul de cărți până m-am plictisit şi-am adormit.

Cât despre Chiva guraliva, dacă a dus sau nu misiva, nu pot să ştiu. Când m-am trezit, era deja prea târziu şi toți necunoscuții cu capetele vârâte-n nisip precum struții, s-au făcut nevăzuți.

Ce încrezuți!

NAGÂȚUL GÂȚĂ

Într-o iarnă, când prinsese fără veste să cearnă fulgi mari peste case, garduri, livezi, ce să vezi?

Am găsit la malul Dunării un nagâț sau o nagâță. I-am dat numaidecât numele Gâță şi am hotărât să-l țin toată iarna în casă până s-o face iarăşi vreme frumoasă şi-l voi restitui viu şi nevătămat, Dunării. Nu-mi pasă dacă mă crede cineva sau îşi închipuie că fabulez. Nu protestez dacă mă contrazici, dar poți să mă pici, nu mă pot stăpâni fără să spun:

Gâță era un nagâț foarte bun şi frumos, alb cenuşiu cu guleraş la gât, ciocul lung şi foarte subțire – cam atât cât să încapă într-o gură de apă. Avea penajul maro, alb verzui şi, sincer vă spui, ochii ca două bobițe de piper. Picioruşe gălbui foarte înalte şi subțiri că-ți venea să te şi miri cum poate alerga pe ele atât de iute, pe sute de metri distanță cu o nostimă eleganță şi chiar cochetărie.

În plus avea în creştet un ciuf care se zburlea imediat ce nu-i era ceva pe plac, asemenea unui moț obraznic şi ciufulit – alte comparații nu mai fac.

Mie, drept să vă spun îmi era foarte drag, nu numai fiindcă rămăsese singur şi trist ca un artist. Pribeag pe acest meleag, departe de frații şi surorile lui călătoare care apucaseră drumul spre soare-răsare, unde vara e veşnică în calendare, ci şi pentru că îmi ținea de urât.

Doar atât? o să mă întrebați mirați.

Ei, nu chiar, dar Gâță s-a dovedit o pasăre prietenoasă şi chiar afectuoasă. Mă aştepta seara să vin acasă. Şi când mă vedea că intru pe uşă, scotea un țipăt prelung şi ascuțit din guşă şi se repezea să mă întâmpine dând din aripi şi scuturând din moț cu spor. Îmi dădea lecții de zbor, ştiu, dar asta am aflat-o mult mai târziu. Apoi alerga preocupat şi ai fi zis că e chiar îngândurat, până la cadă, unde aruncam ca nadă peştişori şi purici de baltă. Dacă i se părea prea înaltă –îşi făcea vânt de departe cu aripile larg desfăcute şi ateriza, siluetă mică şi zveltă, ca în apa din Deltă.

Pesemne, Gâță, înotând cu sârguință în cadă, simțea că se pierde în reverie, visându-se în țara lui de stuf şi papură verde. Bătea apa din

aripi şi se bălăcea, fiindcă până seară, altă treabă nici nu avea.

Deseori se arunca plonjând cu ciocul în jos să găsească o fărâmitură de peşte gustos, bolborosind apa cu ciocul şi dacă avea norocul să afle ceva de mâncare, pune-te pe înfulecare. Ce să mai spun? Nici măcar pelicanii siamezi, văzuți de mine-ntr-un parc şi care azvârleau jeturi de apă în sus ca un arc, în chip de arteziană, nu erau mai presus, deşi fuseseră aleşi pe sprânceană. Şi e de presupus, că nici delfinul, cât e el de delfin, nu ar fi plonjat aşa de lin.

Când îl strigam: Gâță! mă pomeneam cu o mâță că mi se împiedica printre picioare, şi care, nu ştiu din ce motiv, răspundea la acest apelativ. Observasem eu că pe vicleanul pisic, numele de Gâță îl ațâță un pic, dar nu cunoşteam adevărul adevărat şi de aceea nici nu m-am alarmat. Presupuneam că, până la urmă, cei doi, nagâț şi pisoi, se vor înțelege-ntr-un mod, împrietenindu-se într-un timp record şi găsind laolaltă un cod de a trăi omeneşte (adică păsăreşte sau pisiceşte).

Când acolo, pişicherul de mâț îi pusese gând rău bietului nagâț.

Noroc c-am prins la vreme de veste şi l-am învățat minte să fie cuminte. Şi să-şi vâre mințile-n cap (dacă-i mai încap!)

Dar asta-i altă poveste, care nu mai are loc în paginile aceste.

Aşa c-am s-o transcriu, ceva mai târziu.

FIINDCĂ ACUM, DRAGĂ BAIETAŞ ŞI FETIȚĂ VĂ VOI POVESTI DESPRE OIȚA BIȚA ŞI MIELUŞELUL NIȚĂ

Într-o zi, oița Bița, a mătuşii mele Chița, a făcut un mieluşel frumuşeeel!

E voinic şi-l cheamă Niță şi nu ştie-o vorbuliță să vorbească.

Numai: Beeee! Parcă cine ştie ce veste mare, importantă, nouă şi interesantă ar avea de-adus pe lume şi nu ştie s-o rezume decât printr-o behăire, de revoltă, de uimire, de curaj sau de triumf.

Dimineață pe la şapte, be-he-he! ar însemna:
-Dă-mi, te rog mămică, lapte!
Mai târziu, un be-he-he! se traduce:
-Vreau nițică iarbă, bre!

Be în curte când se joacă, be-he-he! când toaca toacă de nămiez. Be-he-he! când se învârte titirez, după mama oaie, parcă ar meni a ploaie.

Be-he-he! când e sătul!
Be! Vreau nani în pătul!

Şi-uite-aşa, prin trei silabe, nimerite, pe trei tonuri diferite, mieluşelul îți vorbeşte, mieluşeşte.

Are numai patru zile, cântăreşte două kile, ochi căprui, catifelați; poartă bundă cu altiță, şi-n blăniță are Niță, cârlionți micuți, bucle dese şi mărunte, iar în frunte, are două umflături, care zilnic se țuguie, de-ai putea oricând să juri că ar fi nişte cucuie. Zici c-ar vrea într-o clipită să răstoarne, cu părerile de coarne, ditai munții!

-A pățit-o prin ogradă, spune-o barză, înfoiată ca o varză. Dacă nu vrea nici un pic, Niță – locului să şadă! – îl pârăşte barza Ortanza, iepuraşului Dobrică, poreclit cel fără frică, tocmai când o dropie tropăie dimprejurul unui nuc, dând târcoale lui Bursuc.

Bietul câine-i cam năuc şi miop, căci distinge ca prin sită mâțişorii de răchită.

Într-o zi spre asfințit, după ce s-a întrecut în zburdat şi-n behăit, nu ştiu cum s-a nimerit că umblând cam teleleu, mieluşelul derbedeu a intrat: bâldâbâc, în eleşteu!

Însă v-ați dat seama poate, Niță nu ştia să-noate, şi-a-nceput să dea de-a valma din copite şi din coate, cum văzuse o rățuşcă. Poate-poate va ajunge la liman. Numai că atunci, taman, a-nghițit – de apă – o duşcă. Tot aşa, gâl-gâl, ghiogâlț! Blana udă ca un câlț se afundă în nămol. Şi atunci se auzi glăsciorul disperat:

-Be-he-he! Mă-nec şi mor! Ajutoooor!

Oaia Bița presimțise, cum plecase-n zori la piață, ca să târguie verdeață, pătrunjel şi leuştean, niscai hrean, cătină şi .ştir porcesc, iarba

aşa-zis căpriță, ce ispravă, ce bucluc îi făcuse mielul Niță, fiindcă îl ştia năuc. Şi atunci, fără zăbavă, țuşti! oița dă fuguța să-l salveze, tocmai când era mai greu.

-Aoleu! Copilul meu! tot se tânguie măicuța. Se îneacă-n eleşteu, vai, săriți c-un melesteu!

-Şi cu încă grei cumetre şi-un cârlan mai dolofan, ispitit c-un gologan, izbuti cu chiu cu vai să îl scoată pe vătrai!

Şi prinzându-l de blăniță, cu cârligul de undiță, îi făcu în bătătură, respirație la gură. Fără multe ezitări, în doi timpi şi trei mişcări.

-Stai cumătră să te miri? se răsti oița Bița, la o oaie cam zbanghie şi capie. Îşi revine în simțiri, bietul Niță!

-Bâr, oiță, biți-biți, bâr cu Niță-n poeniță, să mănânci din nou căpriță!

VĂ MIRAȚI? ACESTA-I ȘPILUL, DACĂ NU ȘTIȚI SĂ DRESAȚI: RÂSUL, LEUL, CROCODILUL

Şi-acum, aşezați-vă bine pe scaune şi am să vă prezint pe cei mai veseli reprezentanți ai nobilei faune.

Mai întâi este RÂSUL – un animal adus de pe mări şi țări care pufneşte mereu pe nări fiindcă nu-şi poate ține plânsul. Sau râsu' plânsu', nu ştiu nici eu exact, dar am văzut un act într-o piesă unde un râs plângea cu sughițuri şi lacrimi amare şi nimeni nu bănuia ce are. Dresorul nu mai putea să zică nici „pâs!" fiindcă fiara, se făcuse galbenă cum e ceara, deoarece venise doctorul pădurii c-o seringă şi voia să i-o înfigă-ntr-un picior.

Râsul ceru ajutor unui vultur în zbor, care tocmai îşi ascuțea gheara. Ce să vă mai spun, ce fiori, ce senzații de groază până au venit nişte oameni de pază şi au scăpat râsul de furia condorului cel gulerat, altfel ar fi fost

demult azvârlit în pustiu şi savurat.

Acum să nu credeți că râsul e un animal inocent sau cel puțin indiferent față de duşmani, dimpotrivă, poate deveni turbat şi poate umfla imediat pe acela care îl provoacă, în serios sau în viață.

Nu vreau pe nimeni să acuz, dar se poate întâmpla să devină ursuz dacă cineva-l întărâtă. Şi oricâtă răbdare ai avea până la urmă, nu vei mai găsi din râs, nici o urmă. Îl poți lesne scăpa din frâu sau din turmă. Adică poate dispărea în chip misterios. Poți să răstorni pământul cu susul în jos şi nu-l mai găseşti, aşa că e mai bine să te fereşti.

Un alt animal este LEUL – care pot să spun că e zeul absolut al tuturor fiarelor. El poate să aibă inimă de rege, asta se-nțelege, sau regele poate avea inimă de leu – nu ştiu nici eu. Cert e, că a existat cu adevărat un rege având inimă de leu, dar să precizez în ce țară, asta mi-ar fi mai greu. Ştiu că se numea Richard şi chiar ard de nerăbdare să spun că era un rege foarte bun, fie din pricina inimii sale, care făcea multe parale, fie că era viteaz în război şi se-mbrăca adeseori în straie noi, pornind în bătălie.

Se zice că pe vremea lui războaiele durau o sută de ani sau chiar o veşnicie, aşa că nu se mai ştie dacă s-a întors victorios sau înfrânt, oricum, martori oculari nu mai sunt.

Şi cum leului îi stă cel mai bine în buzunar, nici acum n-am habar cum ar putea să încapă fără ca buzunarul să intre la apă.

Gura leului este o gură cât o şură de mare, cu toate că are înfățişare de floare. Şi de ea toate gâzele se feresc, până la mai cresc.

Am cunoscut odată un leu numit Balthazar care voia neapărat să ajungă superstar. Începuse deja să bată în circ –monedă – fără încetare, că el este cel mai destoinic patruped care se află sub soare. Şi fiind o fire limbută, povesti o pățanie avută în tinerețe, când se bătuse cu alții o sută. Trebuie să spun pentru cine nu ştie că leul nu era decât un leu de hârtie şi, când fu luat de-a dreptul la bani mărunți, oricât ar fi invocat pe vreunul din zei, nu făcu față de fel. Aşa că îi mai pieri din zel fiindcă fu schimbat pe-un covrig îmbucat de-un copil într-o zi când era foarte frig.

Mai cunosc un animal numit CROCODIL – care trăieşte pe Nil.

El obişnuieşte să plângă şi să râdă în acelaşi timp cu lacrimi adevărate, care dacă ar fi măsurate, am dobândi cam un kil de apă pe zi.

Bine-ar fi dacă i-ar da prin cap cuiva să le vândă la piaţă, fiindcă ar afla un nou elixir pentru viaţă.

Şi asta pentru că se ştie că râsul întinereşte orice fiinţă, şi de aceea i-ar face omului mare trebuinţă. Nimeni nu s-ar mai duce la spital să se trateze cu gerovital.

Ei, dar cum să te-nţelegi cu crocodilul să-ţi dăruiască nitam-nisam lacrimile cu kilul? Nu mai pun la socoteală că nici nu ştiu unde-i Nilul, să-mi duc şi eu acolo copilul.

În sfârşit, mai sunt şi alte animale din care s-ar putea scoate parale: elefantul cu fildeşii lui, pe a cărui trompă nu e greu să te sui, canguriţa cea neliniştită care se teme mereu să nu fie buzunărită, tigrul, leopardul, pantera şi alte soiuri de feline.

În fine, nu pot pe toate să le înşir. Mă şi mir că încap în atlasele de biologie, pe lângă altele – o mie.

Ai să faci cunoştinţă cu ele cu uşurinţă şi asta-ţi va fi de folosinţă la fel ca oricare ştiinţă.

ŞI-ACUM, SĂ NU VĂ APUCE FRICA: APAR ÎMPREUNĂ: RONŢ-RONŢ ŞI MIAUNICA

S-au născocit câte-n stele şi-n lună, cică, despre pisică, ba că-i vicleană, codană, ba că-i afurisită, ba că-i e frig atunci când se face covrig. Sau că-şi lipeşte geană pe geană toată ziulica, dumneaei, pisica şi nu face nimic. Aruncă ocheade prin pod unde şoarecii rod şi când o văd, fac temenele, ba că face numai boroboaţe şi rele. Vai de păcatele mele!

Eu îţi zic c-ai scăpat de belele şi de frică dacă ţi-ai procurat o pisică!

În fine, dacă te implici, am aici o listă întreagă de cum ştie pisica să

se facă dragă. Câte metode n-a născocit ca să fie vrednică de iubit! Vi le spun dacă-mi dați un pahar de bragă sau sirop de fragă, fiindcă pe tetea, l-a apucat setea!

Când stai drept ca o momâie, blana ei te mângâie. Când te paşte o boală, dumneaei ți se cuibăreşte în poală. Şi toarce, ştii, câte un scul de lână pe zi. Să-ți faci cojocel din motănel. Flanele din motănele. Totoşei moi din torsul de pisoi.

Toarce motanul domnul de te-apucă imediat somnul. Dacă ți se împleticeşte printre picioare, e semn că te invită la o plimbare. Se linge pe bot când a păpat laptele tot. De va continua să se lingă, în curând o să ningă. Dacă se spală cu laba dreaptă, pisica e foarte deşteaptă. Când cu stânga se spală, e semn că trebuie să mergi la şcoală. E dichisită şi de aceea se face iubită. E mătăsoasă şi de aceea e întotdeauna caldă şi frumoasă. E ca un guleraş de iepuraş care toarce, toarce până se-ntoarce lumea pe dos. Adică totul pare frumos. Da-i scandalos!

Mare scofală! Atâta fală pentru un biet tors de motan! Nu dau un ban pe el, cât ar fi dânsul de motănel! pentru un mâț, cât ar fi el de drăguț!

Cââățțț! C-acuş te iau de chică şi te arunc în ogradă la Gică, dragă Miaunică!

Mamă, ia de aici puşlamaua infamă care toată ziua mârâie şi mă zgârie. Du-o în cuşcă, fiindcă altfel se înfurie şi te muşcă. Ce, e ministru fără portofoliu să stea doar în fotoliu? Atâtea ierne, să se culce numai pe perne? Să mi se aciueze în poale, moale, numai fiindcă aşa vrei matale? Afară cu tine, domnişoară! Că mi-ai făcut destul viață amară!

Astfel bodogănea sora mea, Maricica, despre pisica noastră, Miaunica!

Acum o săptămână, Miaunica a dat iama pe la oala cu smântână. S-a lins pe bot, semn că a mâncat tot, apoi, pe coate, poate-poate mai găseşte ceva pe cine ştie unde, apoi a zbughit-o glonț! în pod la şoricelul Ronț-Ronț.

Se vede treaba că nu s-a ostenit degeaba. Şoricelul stătea la taifas

cu un greieraş de pripas, cuibărit între scânduri şi care rămăsese agăţat printre gânduri. Scripca i se stricase şi-acum scotea nişte sunete fioroase aşa încât nu mai avea ce căuta prin poduri şi case. Tare era amărât fiindcă ţârâia atât de urât. Lui Ronţ-Ronţ i se făcu milă de bietul Ţâr-Ţârilă şi ridică puţin şipca. Imediat Ţâr-Ţârel îşi trase afară scripca. Şi încerca să-şi dreagă vioara beteagă. Nu vedea greieraşul că era defect şi arcuşul de când i-l stropise cu duşul făcut stropitoare, badea Ion pe răzoare.

Nu mai ştia încotro s-o apuce să se usuce.

Tocmai îl mulţumea c-un arpegiu pe care-l învăţase cândva la colegiu pe Ronţ-Ronţ, când Miaunica, persoană cu ambiţie şi făcu o spectaculoasă apariţie. Adică plonjă imediat lângă Ronţ-Ronţ care căzu pe spate spate speriat.

Greierele amuţise. I se părea că se afla într-o pădure de vise unde năuc, bea cu balerca lapte de cuc sau de cucă. Nu, mai bine de nucă. Fiindcă nucile, cele de cocos, îndeosebi, dau lapte ca vacile şi oile, după cum sunt nevoile.

Şi când sorbea mai cu spor, Miaunica apăru în decor.

Acum, n-ar fi fost o nenorocire, dar şi Ronţ-Ronţ era cam fricos din fire şi a leşinat imediat ce-o văzu pe madam. Habar n-am în ce relaţii erau cei doi, dar ştiu că între şoricel şi pisoi, relaţiile nu erau tocmai de amiciţie, ca-ntre partidele de coaliţie.

Aşa că greierele asista cam neîncrezător cum Miaunica îi acorda lui Ronţ-Ronţ primul ajutor. Îi masă lăbuţele, îi tăie gheruţele apoi îi puse ventuze cum învăţase la suratele buburuze, printre peluze, până-l făcu numai băşicuţe de-atâtea ventuze. Era atât de spuzit încât negreşit, dacă-ar fi fost verde-vernil, ar fi semănat cu un crocodil de pe Nil, într-atât era de bubos, ca broscoiul râios.

Când văzu că metoda nu dă rezultat, transpirată, ca un bărbat, cu limba de-un cot, se puse să-i facă respiraţie bot la bot.

Şi-atunci, deschizând ochii buimac, Ronţ-Ronţ se-nroşi ca un rac, văzând că Miaunica, în loc să-i vină de hac, se străduia cu disperare-n

priviri, să-l readucă-n simțiri.

-Doamnă Miaunica, îngăimă el cu vocea numai atâtica. Nu te supăra, mi s-a părut… în sfârşit, ştii, noaptea toate pisicile-s gri!

Ei, şi cu asta basta, acum că a trecut năpasta şi cei doi, ce poți să mai zici, au devenit cei mai buni amici!

DEOCAMDATĂ MĂ OPRESC AICI,
MERGEȚI LA NANI, COPII!
ȘI DACĂ MÂINE TEMPERATURILE SUNT NORMALE,
VEȚI FACE CUNOȘTINȚĂ CU ALTE ANIMALE!

POVEȘTI CU GREIERI, FURNICI, LICURICI ȘI PITICI

ALT GREIER, ALTĂ FURNICĂ

Într-o zi, o furnică, nici mare nici mică, dar în nici un caz cum s-a zis în poveste, zgârcită, calică, a chemat la telefon (un telefon fără fir - dar, fiind un aparat mobil – nu mă mir) – pe un greier. Era după treier şi bietul greier n-avea habar de nimic. El huzurea şi cânta pe unde apuca, în iarbă, în copaci, pe lac, ținându-le isonul unor brotaci, în crâng, ascuns sub un fir de parâng şi, sub fereastră făcând serenade unei floricele din glastră.

Muşuroiul auzise apelul şi, cum îi e felul, s-a aşternut pe clevetit.

Că, furnicuța, drăguța l-a îmbrăcat în palton şi frac de molton, că, dacă-l vezi cum arată, te-apucă plânsul pe dată. Că, e slab ca un țâr, ba câr-mâr, uite-aşa, furnicile morcoteau, forfoteau şi cleveteau. Că-i prea din cale-afară de tinerel şi furnicuța nu-i de el. Ba că-i prea crud şi de-aceea umblă teleleu şi zălud fără sfială, după pricopseală. Ştiau ele ce ştiau

de făceau atâta zarvă, nu degeaba cocoloşiseră ele coconii de larvă.

Şi cum furnicile au comerțul în sânge din moşi strămoşi, se apucară să vândă gogoşi. Ba-şi încrucişară antenele şi-şi vopsiră în albastru şi verde genele şi sprâncenele, să pară fermecătoare şi chiar răpitoare.

Dar, dimpotrivă, arătau ca nişte paparude, cum umblau cu torbele pline cu frunze de dude, să-i hrănească pe viermişorii de mătase aciuați pe muşuroaiele joase.

Şi încercând să tragă foloase din cupoanele de mătase, puțin ciupite şi roase de puii de hamsteri de parcă năvăliseră o ceată de gangsteri rozători şi dăunători sau o ciotcă de ciori, se pomeniseră că mătasea le strânge şi mijlocelul li-l frânge, într-atât păreau de nătânge.

Biata furnică, adică, nu mai ştia ce să facă şi cum să se ferească. Aprinsese fără voie, un foc fără iască şi focul acum scotea un nor negru de fum.

Cum necum, telefonă amicului greier pe care-l găsi stând la clacă, împreună cu nişte palide flori care se întreceau să-l placă şi care lui, în provocau fiori.

Furnicuța Getuța îi explică pe îndelete pricina şi cazul şi îi propusese să schimbe macazul, adică greierul s-o bârfească din nou pe sărmana furnică, la fel ca-n fabulă, cică.

Zis şi făcut. Greierele, foarte priceput la dus vorba în sat, s-a aşternut pe cântat în dreapta şi-n stânga pe furnicuța, nătânga.

Să-şi mai amintească – pas! de lungul de nas şi că s-ar putea să vină iar zile ploioase şi reci, vreo câteva zeci, în care nu va găsi nici un strop de mâncare şi nici o fărâmă de alinare.

Pasămite, gura muşuroiului, de slobodă ce era, puteau încăpea şi greier şi furnică în ea!

Aşa că, păzea!

IMITATORUL ICHIM

Maimuțoiul Ichim era un imitator desăvârşit. Ce să mai vorbim! Ştiu din auzite că putea să imite orice – de la mersul pe bicicletă, la aprinsul țigării de la brichetă. De la cititul ziarului, la învârtitul pe scaunul rotativ al barului c-un pahar mare în față, din care să soarbă oranjadă din fire de iarbă (care au mare căutare, putând deschide o mulțime de uşi pe la suspuşi).

Putea imita fără o vorbuliță şi săritura de cangurită. Buzunarul nu i-l putea imita şi asta-l cam supăra. În schimb, fără nici un ocol, ştia să imite buzunarul gol.

Mai ştia cum fac perii ascuțiți ai periuței de dinți (nu mă întrebați, vă rog, cum), putea să întruchipeze un şarpe fără costum, un foarte bătrân stejar şi chiar un făraş plin cu jar, pentru un murg costeliv.

Uneori, în mod abuziv imita cleiul tămâios de copac sau cum se prăjesc ochiurile la capac. Şi atunci hazul era fără precedent.

Recent, un copil i-a cerut să imite o rază de soare în plină acțiune la mare.

Bietul de el! Nisipul ştia să-l imite din auzite, dar o rază de soare? Şi-apoi el nu fusese niciodată la mare, el îşi dusese traiu-n pădure şi când era mic, ar fi putut să jure că lumea toată e alcătuită doar din copaci şi liane care îi dăruiau lui banane.

Între timp, călătorise destul ca să-şi dea seama fără-nconjur că lumea e mare şi că nu poate fi cutreierată de nişte biete picioare. Şi fiindcă îşi făcuse nişte iluzii, s-a nimerit ca în cele din urmă să ajungă iluzionist la un circ renumit.

Ba dădea lecții de acrobație la trapez unui ursuleț obez care căpătase un tic de vorbire. Şi fiind peltic, în loc să strige: mă-nsor! o ținea una şi bună: mor! Mor! Ceea ce era cu totul şi cu totul altceva.

Susținea că toate oasele-l dor şi că i-ar prii cățărarea pe frânghie-n sus, iar de acolo ajungea la capătul opus, prin aer, zvââââr rrr! Până când cioroiul Câr-Câr îl alunga cu măturoiul afară din arenă, pe motiv că are

migrenă. Şi se ştie, când ai migrenă, nu suporți nici un fel de gălăgie.

Câr-Câr se plângea demult de migrenă din pricina zgomotelor de fiare neobişnuite în cuşti. Dar, nici să-l împuşti nu voia să-şi părăsească serviciul. Şi-apoi, mai căpătase şi-un viciu: îi plăcea să o contrazică pe papagalița Chiriachița. Orice frază rostea ea, el i-o întorcea: nu-i aşa!

Ce mai, avea mania contrazicerii, fără îndoială. Dar să revenim la Ichim. Ca să iasă din asemenea încurcătură şi să nu-şi piardă din fală (fiindcă ajunsese faimos cu darul său de a imita fără cusur, animalele dimprejur), într-un cuvânt, să iasă basma curată, pentru prima dată în viață apelă la un dresor care era un tigru bengal începător dar chibzuit şi înțelept.

Îl linguşi mai întâi că-i deştept şi-apoi îi spuse necazul cu raza. Cum să mimeze un lucru imposibil de văzut? E de necrezut ce le poate trece prin minte copiilor aceştia veniți la spectacol. Nici un miracol nu l-ar fi ajutat în asemenea privință.

Tigrul Cicerone îl ascultă cu bunăvoință, chibzui îndelung câteva clipe şi-i spuse fără să clipească: trebuie să imiți doar două aripi deschide şi-o pală de vând.

Într-un cuvânt, Ichim acceptă ideea pentru că-i părea plauzibilă. Şi de ce două aripi? o să mă întrebați, părându-vă incredibilă această posibilitate.

Uite-aşa, să aibă pe ce călători raza aceea invizibilă.

Notă. Vă rog nespus să nu credeți o iotă din cele ce v-am spus.

DOMNIŞOARA VEVERIȚĂ

Îți spun eu cum faci: te cațeri în copaci (de preferință în stejari, nuci şi aluni şi, de duminică până luni, culegi un sân de alune, ghinde şi nuci (dacă mai apuci şi n-a fost altul mai vrednic ca tine).

În fine, să zicem că mai găseşti vreo duzină sau două, le ştergi de rouă să fie uscate de-ajuns şi ca-ntr-un joc de-a v-ați ascuns, te furişezi în

spatele unui copac. Iei două nuci sau alune şi le baţi cap în cap în aşa fel să sune puternic din coajă. Apoi stai de strajă.

Nici nu apucă să treacă vara şi a şi venit domnişoara.

La început se va apropia cu prudenţă, fiindcă a sesizat o mică diferenţă între sunetul nucilor şi îi e teamă de ţipătul cucilor care ar putea da alarma în întreaga pădure crezând că veveriţa a venit să le fure ouă din cuiburi de cuc şi nu vreo nucuşoară, din nuc. Ce-ndrăzneală! De-ar fi cuibul lor cel puţin şi nu unul străin, fiindcă, de ştie, pe cuc, numai cuibul străin îl ispiteşte şi îl îmbie.

Apoi, n-ai decât să-i întinzi nucile fără frică. Veveriţa cea mică şi foarte roşcată va veni ţup-ţup să ţi le culeagă din mână, de parcă te-ar cunoaşte de-o săptălună. Le va apuca uşurel cu cele două lăbuţe din faţă şi le va da de-a dura prin verdeaţă, fugind după ele ca şi când ar fi făcut vreo boroboaţă.

Şi pentru ca nimeni să nu li le fure, se va duce să le ascundă în pădure. Crezi că se va mulţumi numai cu atât? Aş, numaidecât se va înapoia cu două panere şi-ţi va cere să-i mai dai. Dacă n-ai, atunci s-a isprăvit jocul pentru că, negreşit, veveriţa îşi va schimba locul şi n-o s-o mai vezi decât atunci când îi va fi foarte foame.

Trebuie să ştii că domnişoara preferă numai poame uscate, alune, nuci şi ghindă pe care le depozitează-n copac, ca în tindă, pentru a le ronţăi mai apoi, pe săturate.

Coborând din alun, de pe creanga de sus,domnişoara a uitat unde le-a pus.

Şi ca să nu prelungesc la infinit suspansul, am să vă zic: imediat începe dansul cel zglobiu din cracă-n cracă, de-ai să zici: dumneaei îi arde toată ziulica de joacă, n-are altă treabă şi-n grabă, dansatoarea cea vioaie se întrece-n acrobaţii, salturi, tumbe şi piruete până i se face sete.

Atunci, distrată, scormoneşte-n poiană, găseşte o pană de păun, apoi o mustaţă de căpcăun şi alte curiozităţi care-o ispitesc peste măsură.

Pot să-ţi ofer mură-n gură, tot n-o să ghiceşti ce-o să facă duduia veveriţă cu toate aceste suveniruri. Le va ascunde-n blăniţă, se va-mpodobi

la codiță sau în creştet cu pana, ca să semene cu dumneaei, coțofana?

Dacă eşti curios, atunci pofteşte de-o urmăreşte. Şi dacă afli, povesteşte-mi şi mie pentru că am şi eu o pană de gaiță pe care vreau să mi-o prind la pălărie.

Cine ştie?

Gătit cum o să fiu, despre ce o să mai scriu?

ISTORIOARE CU TÂLC DIN ZILELE NOASTRE

VILA DIN SUFLET

Oana era o fetiță nostimă şi educată, în vârstă de 12 ani. Era abia în clasa a cincea dar istețimea şi sensibilitatea ei păreau izvorâte din ceruri, pentru că Oana îi întrecea cu mult pe copiii de-o seamă.

Într-o recreație, văzând că două colege se certau, a intervenit prompt, cu spirit pacifist, aşa cum făcea întotdeauna în clasă, pe strada ei, acasă, între cei doi frați ai săi şi încotro se ducea.

Deja devenise faimoasă prin judecățile ei drepte şi cuviincioase.

-Gata…Împăcați-vă şi, să mergem la clasă. Iar după ore, o să stăm de vorbă serios.

Gâlceava pornise de la un fleac şi se aprinsese precum pălălaia ațâțată de vânt.

Dora, cea mai înaltă fată, cu aere de domnişorică alintată, o apostrofase şi o îmbrâncise pe fetița mai scundă, Monica.

-Tu nu vezi ce pitică eşti?

Monica se retrăsese, jumătate ruşinată, jumătate vinovată de ceva nelămurit. Aşa era. În vreme ce copilele de vârsta ei creşteau precum lujerii de gladiole, desfăcându-se-n soarele primăvăratic, ea se oprise din creştere şi arăta aidoma unui copil de 8 ani. Pricina? N-o cunoştea. Şi oricâte eforturi făcea şi oricât se măsura zilnic, nu mai înainta nici un

milimetru, spre disperarea ei şi a părinților.

Pentru că ajunsese ținta ironiilor clasei, care o porecliseră, cu o cruzime inconştientă: Piticanie!

Oana însă, era un spirit justițiar. Ea nu admitea, aşa mică precum era –nedreptatea şi, în genere, se dădea imediat de partea celor slabi.

Era partizana dreptății şi a adevărului care, chiar dacă durea, trebuia promovat fără drept de apel, pentru că era menit să îndrepte, să înalțe, să edifice.

O minciună cât de mică, îi făcea rău de-a binelea şi nu se lăsa până nu îndrepta lucrurile. Avea o pildă bună pentru fiecare şi un discernământ aproape matur. Şi nu dădea greş. Se dovedea mai târziu, cu alt prilej, că avusese dreptate. De aceea, Oana era socotită avocata clasei. La ea recurgeau micuții, cu diferite pricini de harță şi ea împărțea sfaturi şi povețe, precum şi judecăți proprii, de o precizie şi prospețime uimitoare, astfel încât, cei care greşeau, trebuiau să-i dea dreptate, iar nedreptățiții, să plece împăcați şi uşurați. Avea şi o uşurință în a pleda cauza vreunui coleg sau colege care se aflau în impas. Uneori „făcea dreptate" şi printre copii necunoscuți, care mai apoi, îi mulțumeau. Desfăcea parcă lucrurile de înțelesuri, căuta sensul ideilor, al întâmplărilor, le mărunțea în mici bucățele ca pe foițele de hârtii, ca pe firimiturile de pâine. Apoi le analiza, le medita, fărâmă cu fărâmă, încercând să refacă lucrurile, aşa cum au fost la început. Era moderatoare perfectă, din instinct, apoi, prezenta sentințele pentru fiecare, după judecata lui Solomon: „Şi tu ai dreptate….şi tu ai dreptate". Ori: „Şi tu ai greşit…şi tu ai greşit"… „Tu trebuie să faci aşa…iar tu, să faci aşa… Haideți, cereți-vă iertare unul altuia şi împăcați-vă…"

Şi în ziua aceea făcuse la fel, pentru că nu suferea spiritul de dispută.

Iată că fetițele se împăcaseră oarecum şi Oana putea începe ora de istorie în linişte.

Cu toate acestea, voia să ajungă la adevăratul motiv al gâlcevii, hotărâtă să-i afle tâlcul şi să culeagă cu toții, măcar câteva învățăminte.

Ora de istorie era pe sfârşite, deşi decursese monoton şi Oana le trimise câte un bilețel celor două, Dora şi Monica.

„Ne întâlnim sub castanul din curte. E ff. important. Să nu întârziați! Oana.”

În sfârşit, sună clopoțelul. Profesorul îşi strânse ochelarii, îi introduse în toc, îşi luă catalogul, răspunse la salutul copiilor şi ieşi preocupat.

Hărmălaia izbucni în aceeaşi secundă. Fiecare îşi căuta lucrurile, cărți, caiete, creioane, pixuri, genți, haine, pachețele lăsate în bănci. Unii se înghionteau pe spațiul dintre două şiruri de bănci, să ajungă cât mai repede afară. Țipetele, chicotelile, chiar frânturi de refrene se amestecau într-un vacarm prea bine cunoscut în şcoală, pentru că la fel era în toate clasele, pe culoare, tropotit mărunt ori salturi uriaşe, alergături, îmbrânceli, vociferări, strigăte.

Câte o profesoară mai pirpirie, purtând catalogul sub braț era depăşită şi trebuia mereu să le facă loc micuților zbânțuiți, atât de nerăbdători să părăsească locaşul şcolii.

În câteva minute, fetițele erau sub castanul rămuros, bătrân, scorburos din curtea şcolii. Pe jos, mici arici verzi-gălbui, plesniți scoteau la iveală câte un fruct maroniu, cu bănuț alb, tare şi lucios, din care copiii confecționau jucării cu ajutorul bețelor de chibrit şi ațelor.

Păpuşi nostime, ursuleți, căței, măgăruşi, girafe, foarte fanteziste. Erau jucăriile lor de toată ziua, cele mai reuşite fiind aşezate în vitrina din holul mare de la parter, alături de alte jucării din plastilină, desene în acuarelă şi guaşă, felicitări pentru sărbători, confecționate din flori presate, lipite pe bucăți de carton alb ori vopsit, figurine tăiate la traforaj ori tablouri micuțe în metaloplastie. În dreptul fiecăruia era numele elevului artizan de la cercul de mâini îndemânatice, care migălise obiectul.

-Bine ați venit, fetelor, le luă înainte Oana. Haideți să vorbim…

-Dar ce mai vrei de la noi, întrebă cu ton ascuțit, Dora. Doar ne-am împăcat…

-Vreau să ştiu ce motiv aveți de vă ciondăniți veşnic şi vă îmbrânciți care mai de care… Ce nu vă ajunge? întrebă Oana, cu ton care nu admitea replică, precum doamna dirigintă care era renumită prin severitatea ei.

-Să vezi, răspunse Monica, m-a făcut din nou piticanie şi s-a legat de tăticul… Tăticul meu are vilă, maşină de lux, şofer, şi e director. Dacă-i spun lui… Să vezi ce-ai să pățeşti….

-Nu mai pot eu de tăticu-tu. Poți să mă spui. Şi al meu e judecător la Tribunal.

-Stați, rosti răspicat Oana. Lăsați-i pe tăticii voştri în pace, că nu despre ei este vorba…

-Ba da, ba da, s-a legat de tata. Am s-o spun dirigăi, se smiorcăi Monica.

-Şi, de fapt, mie nu-mi pasă nici de tăticul tău şi nici de tăticul Oanei. De nici un tătic nu mi-e teamă Şi nici de diriga… Tatăl meu e judecător şi el are puterea. Dacă vrea, cumpără şi şcoala asta… Poate face orice în oraşul acesta. E VIP. Şi mama lucrează la Bancă. Doi bani nu dau pe tăticii voştri…

Aici Dora îşi opri perorația disprețuitoare, fiindcă privirile Oanei se înfipseseră direct în ochii ei. De toate suporta Oana, dar nu suporta ca vreun coleg sau colegă să se lege de tăticul ei, slăbiciunea şi modelul ei desăvârşit de viață. Dacă totuşi, cineva, îndrăznea să facă acest lucru, fetița vedea verde în față. Şi-i replica imediat. De aceea, îi răspunse Dorei, supărată:

-Te rog, până aici. Fii atentă ce spui…

-Ba spun ce vreau! Doi bani nu dau pe tăticul tău!

-Dar de ce, pentru care motiv, ce ți-a făcut tata, îşi mai temperă mânia Oana, deşi simțea cum îi creşte un balaur de foc pe dinăuntru.

-Păi, ce-a realizat el în viață? Nu v-a făcut nici măcar vilă cu piscină, nu v-a cumpărat nici limuzină, n-aveți decât un pârlit de apartament!

-Vila tatălui meu se află în suflet! rosti cu înțelepciune Oana.

Dora şi Monica rămaseră cu ochii larg deschişi preț de câteva momente. Nu mai ştiau ce să spună. Cum adică, în suflet? Chiar în suflet?

-Da, răspunse Oana, parcă ghicindu-le gândurile. Tata ne-a ridicat câte o vilă în suflet, mamei şi nouă, copiilor. Şi ea e mai de preț decât vilele voastre, care se pot prăbuşi într-o clipită, la un cutremur mai mare. Pe când a noastră, nu se prăbuşeşte niciodată că e clădită cu pietre trainice: iubirea, încrederea, credința, curajul, demnitatea, sinceritatea. Şi nu se vor nărui fiindcă sunt foarte trainice. Le-a durat încă de pe când, noi, copiii eram foarte mici, cărămidă cu cărămidă, bob de nisip cu bob de nisip, stivuite frumos şi tencuite cu dragoste părintească.

Fetițele ascultau înmărmurite. De unde scotea Oana aceste cuvintele miraculoase ce parcă-i curgeau ca mierea din gură? Câtă înțelepciune! Stăteau ca vrăjite, atente la gura fetiței, parcă implorând-o să continue să le mai învețe.

-Da, spuse Oana, căci se aprinsese de emoție în obrăjori, ca de fiecare dată când vorbea despre familia ei, pentru care nutrea o dragoste neobişnuită.

Vila din sufletul tatălui meu, nu se va nărui niciodată. La fel ca şi-a noastră. Şi nu mai avem nevoie de nici o altă vilă. Şi nici de maşină, care se poate face zob într-o clipită…

-Dar ce e tatăl tău, Oana, de vorbeşti aşa despre el? Nu e decât un profesor oarecare! - mai încercă Dora o ultimă stratagemă, menită să o umilească pe colega ei.

Aici, Oana se zbârli de-a binelea şi aveai impresia că vrea să se repeadă precum o vulturiță la codițele Dorei.

-Nici nu-ți dau voie, auzi? Nici nu-ți dau voie să pronunți numele tatei! Tu ştii cine e tata?!! Tatăl meu a intrat deja în Istoria Literaturii Române! Este SCRI-I-TOR! Şi va rămâne peste veacuri, nemuritor, aşa, ca Eminescu! Habar n-ai cine e tata! De-aia vorbeşti!...

Intimidată, Dora îşi privi cu respect colega.

-Şi unde zici că a intrat tatăl tău?

-În Istoria Literaturii Române! Şi de asemenea, în CONŞTIINȚELE MIILOR DE CITITORI, pe care şi i-a dobândit prin scrierile sale. Aşa să ştii! Şi munca lui n-a fost în zadar, căci scrierile pe care el le compune, intră direct în sufletul omului. Ca vila aceea construită de el. Cărămizile lui sunt CUVINTELE. Şi el le durează în suflete. Aşa să ştii… Şi te rog, să nu mai vorbeşti niciodată disprețuitor de tata. Fiindcă el este ZIDITOR DE CUVINTE şi CONSTRUCTOR DE VILE ÎN SUFLETE.

Şi fetița, cu două lacrimi țâşnind simultan din ochii prea limpezi, apăsă încă o dată cuvintele, pentru ca Dorei să-i intre bine în cap:

-Aşa să ştii: Ziditor de cuvinte. Cel mai destoinic meşter. Mai mare decât Meşterul Manole care zidea catedrale. El construieşte vile în suflete.

Din imagini frumoase şi din cuvinte…

Şi cu o mândrie ce parcă îi înălța fruntea şi umerii precum şi statura ei dreaptă, plecă de sub castan, lăsându-le pe cele două fetițe, peste măsură de nedumerite…

Adjud-Galați, 22 octombrie 2008

DIN POVEŞTILE MĂTUŞICII

FULGULEȚ ŞI FULGUȚICA

Nu numai bunicuțele ştiu poveşti. O să te uimeşti, dar eu ştiu mătuşici care cunosc tot atâtea poveşti ca născocitoarele bunici. Ba, mai multe chiar şi nu în zadar. Astă seară s-au adunat în jurul ei picii, ca să asculte din poveştile mătuşicii. Ea fabulează în chip şi fel, despre Fulguțica şi Fulguțel. Cine sunt ei?

Ei, copiii mei, stați să vă povestesc.

Şi toți piticii se bulucesc care să stea mai aproape de mătuşa devenită eroină peste noapte.

Veniseră într-o zi de sus… (Poate trimişi de Iisus?) Poate alunecaseră pe o pală de vânt… Într-un cuvânt, erau frați şi prieteni adevărați. Frumoşi, albi, răcoroşi şi pufoşi. Şi mai ales, curați. Se născuseră curând, pe rând.

Întâi el, că era mai avântat, mai nerăbdător, mai cu zel în treburi de acest fel. Astfel începuse zborul lor printre nori. Era cam în zori.

-Zbori, zbori cât mai aproape de mine! i-a spus Fulguțel. Nu tendepărta defel, că nu ştii unde să cazi şi poți să te arzi!

-Să mă ard?... întrebă mititica de ea, Fulguțica. Că doar nu sunt precum acel leopard de argint care s-a azvârlit în foc, crezând că focu-i un joc!...

-Stai că vin şi eu imediat! Gata…Am aterizat!...

Şi, din aproape-n aproape, au căzut la mine pe pleoape.

Ba chiar Fulguţica, mai diafană, mi-a căzut de-a dreptul pe geană. Bine că nu pe o rană!...

Am vrut imediat s-o culeg, s-o privesc, să mă împrietenesc cu această făptură drăguţă, în formă de steluţă.

Când s-o ating, ea s-a prelins pe obraz. Şi călătorea aşa, ca pe şosea. Până a zărit-o bunica. Şi, curioasă, ca orice bunică, m-a întrebat:

-Plângi, mătuşică? Îţi e frig? Îţi e frică?

-Nu, bunico, e Fulguţica, prietena mea. Şi are formă de stea. O steluţă albă şi rece, o picătură micuţă dar foarte nostimă şi drăguţă. Însă, cât ai număra până la zece, Fulguţica mea dispăruse.

-Fuse, fuse, şi se duse! – glumi bunicuţa cu mine, fiindcă nu mă simţeam deloc bine.

Îmi venea să plâng.

-Dar Fulguţel? Prietenul ei, unde e? Ce nătâng! Poate o caută-n crâng, pe firul parâng, prefăcut în rouă de lacrime – două!

Hai s-o căutăm şi noi, până nu începe să plouă. Că de ninsoare, nu prea e chip!

Doi-trei fulguţei, să-i iei cu lopata ca şi când iarna e gata. Uite, aud o bătaie în uşă. N-o fi băbuţa aceea, Iarna, în straiul de nea? Poate o găsesc şi pe Fulguţa mea şi chiar pe Fulguţel. Să mă mai joc niţel cu ei.

Vreau să-i ademenesc, la joc copilăresc. În palmă să-i prind, să le cânt un colind.

-Uite-i, nu-s! s-au topit şi s-au dus. Rămân în privire c-un jind.

După fulgi, după copilărie, cine mai ştie?

Dar lasă că mă sui eu pe casă şi adun plăpumioara de pe acoperiş. Mă strecor pitiş-pitiş, iau un braţ de fulgi aşternuţi. Fulguţe şi Fulguţi, fulgişori uşori, claie peste grămadă şi cobor în stradă.

Ei, şi acolo ştiţi ce-o să fac?

Hai, că-i uşor!

Un om, serios, un bătrâior, cu pletele albe, cu ochi de cărbuni, c-o oală pe cap şi-n loc de braţ, c-un măturoi, aşa cum, desigur aţi construit şi voi din zăpadă iarna trecută.

Şi, ca să nu rămân de căruţă, voi demonstra că omul meu alb, construit din Fulguţa şi din Fulguţ, e mai grăsuţ şi are nasul cam roş. Nu-i fac nici un reproş. Poate i-a îngheţat nasul deja de atât aşteptat.

Ce-aşteaptă? O vorbă-nţeleaptă sau o faptă cât se poate de dreaptă, de la voi.

Să-i oferiţi cel târziu până joi, dar nu în altă zi că va fi prea târziu.

Eu o să-i scriu să-i spun despre o fată, neasemuită, Zâna Verii numită. Care mi-a povestit pe-ndelete, tot ce v-am spus şi-a plecat departe, la Polul Opus. Dar mi-a promis că va reveni, într-o zi.

Iar fulgii, iată, se zbenguiesc şi poposesc la mine în plete. Vin în cete-cete. Iar eu stau acum cu faţa în sus. Îi simt pe obraz, dar uite că nu-s!

Unul, mai şugubăţ, face un popas, şi mi se aşază pe nas.

Când mă trezesc, sunt udă de tot şi cu limba de-un cot, ca să prind în gură un fulguţ pe măsură.

Un strop de apă vie sau, de ce nu, un crâmpei de veşnicie.

O ascund în pumn pe Fulguţa şi dau fuguţa în casă.

Cum, nimic nu mai rămâne?

Am să mai încerc şi mâine….

4 noiembrie 2008

ICOANELE COPILĂRIEI

DOMNIŞOARA

Dintre chipurile care-mi bântuie visele, rămase undeva, pitite într-un ungher al minţii, este şi cel al Domnişoarei.

Maria Constantinescu pe numele ei, Domnişoara era o prezenţă cât se poate de insolită în peisajul dunărean de la începutul anilor '50. Locuia pe strada Militară la nr. 5 şi era proprietăreasă. Închiria camere

unor familişti ori persoane singure şi din asta îşi ducea existenţa. Astfel se face că, în primii mei ani de viaţă, am locuit la Domnişoara, în camerele de la faţă, două, cu antreu, bucătărie şi balconaş de lemn care avea podele de scândură vopsite în roşu. Acolo era pridvorul nostrului rai, loc de joacă foarte nimerit, al celor doi copii, plus unul mai mare, Ion, care era băiatul tatălui meu din prima căsătorie.

Ion era favoritul tatei şi al mamei mari care-l iubea cu disperare, fiindcă era blond, cu ochii albaştri şi fusese părăsit de maică-sa, Ştefana, o femeie corpolentă, oxigenată şi foarte frumoasă.

Spre deosebire de Costel şi cu mine, cu 11-12 ani mai mici, „copchiii rusoaicei", aşa cum ne spunea bunica. N-aveam acces în casa ei de pe strada Română unde avea o curte uriaşă, plină de flori, camere multe şi joase, tip vagon, livadă şi vie în spate. Ion, veşnic era la mama mare, cu reclamaţii:

-Mam' mare, iar nu mi-a dat de mâncare Rusoaica.

-Da' ce-ai mâncat azi?...

-Varză…

-Iar varză? Rusoaica vă ţine numai cu varză, fasole şi cartofi. Hai la mama mare să-ţi dea pifteluţe şi plăcinte cu brânză.

Ion, până în clipa morţii a pomenit-o pe mama mare ale cărei pifteluţe băteau toate recordurile artei culinare. A fost un copil abandonat de maică-sa, Ştefana care, la terminarea războiului, plecase cu o maşină nemţească plină cu soldaţi în retragere şi se întorsese după o bună bucată de vreme cu o maşină rusească, tot plină cu soldaţi, dar alţii, de data aceasta, care intrau triumfători pe teritoriul ţării în calitate de aliaţi şi învingători.

Copilul rămăsese cu picioruşele goale, în stradă, crescut de bunica maternă, alături de cei zece copii ai ei (unchii lui Ion – dintre care ultimul, avea vârsta lui Ion. Unchi şi nepot de aceeaşi vârstă, fiindcă Ştefana şi maică-sa, născuseră amândouă odată). Când a venit tata din concentrare (7 ani petrecuse la marină – concentrat pe mare şi pe Dunăre) – l-a găsit pe Ionel al lui în stradă, în Vadu' Ungurului, jumătate gol, în octombrie,

alături de unchii lui-copii, murdar, julit şi plin de păduchi. Maică-sa, nicăieri. Vecinele i-au spus că plecase cu o maşină nemţească şi dusă a fost. L-a luat pe Ionel în braţe şi l-a dus la mama mare. Avea 3-4 ani atunci, un copil blond, cu cârlionţi lungi, cu ochii albaştri. Bunica l-a crescut până la 7 ani, până când tata s-a însurat a doua oară cu frumoasa basarabeancă Arionda.

Dar bunica n-o vedea cu ochi buni pe mama, fiindcă era basarabeancă, o venetică şi nu avea pe nimeni în ţara asta, părinţii şi fratele ei Leonida fiind deportaţi în 1940, în primul val din iulie, în Siberia.

Mama mare era de neam polonez, măruntă, sfrijită, galbenă şi ridată, cu ochii mici şi galbeni. Până spre sfârşitul vieţii a duşmănit-o pe mama fără vreo pricină anume, doar pentru că era „de alt neam" şi străină. Tata mare era maistru tipograf la Poligrafia de pe strada Coşbuc. Îl învăţase şi pe tata meseria de tipograf, ba chiar şi pe Ion îl adusese să ucenicească printre litere, era şi el zeţar sau fasolar, cum se numeau cei care aşezau literele, una câte una pe plăcuţe de zinc. Dar nici tatei, nici lui Ion nu le-a plăcut meseria. Tata mare, în schimb, a ieşit la pensie de la Poligrafie. În 1958, pe când bunica avea 73 de ani şi se îmbolnăvise de icter, tata mare a chemat preotul să-i facă sfântul maslu şi să-i dea viaticul pentru drumul cel mare, să nu plece neîmpăcată cu Dumnezeu şi cu lumea. Nu mai mâncase de câteva săptămâni. Vedeai prin ea căci devenise străvezie.

Părintele Picoş, cu mare har la Dumnezeu a spovăduit-o şi a împărtăşit-o, dar mai înainte a întrebat-o dacă e în duşmănie cu cineva.

-Cu Anuţa, a spus mama mare. Că tare i-am mai greşit. Am năpăstuit-o toată viaţa şi pe ea şi pe copiii ei.

-Atunci, i-a spus părintele cu blândeţe, trebuie s-o chemi pe Anuţa şi să-ţi ceri iertare de la ea.

Mama mare şi-a călcat pe inimă şi a trimis pe cineva după mama.

-Hai, madam Adamescu s-o ierţi pe Olimpia că se duce neiertată…

Şi mama s-a dus la bunica să se împace.

Bolnava zăcea în pat galbenă-ceară. Abia putea şopti.

-Anuţă, te rog frumos să mă ierţi, maică, fiindcă nu pot pleca liniştită, i-a zis ea mamei.

-Te-am iertat demult, i-a zis mama. Ai avut motivele dumitale. Acum o să mă rog să te ierte şi Dumnezeu.

Şi Dumnezeu a iertat-o, fiindcă a luat-o chiar în noaptea aceea la el. Bunicul, tare de urechi, dormea în camera alăturată. Era iarna lui ’58, aspră, cu nămeți mari. Focul ardea în sobă mocnit. Şi, aşa cum se înțeleseseră de cu seară, ea trebuia să bată cu un lemn în perete, dacă ar fi avut nevoie de ceva.

Dimineață, în zori, tata mare s-a trezit şi s-a dus la bătrânica Olimpia.

Cu un lemn în mână, bunica era întoarsă cu fața spre perete. Se străduise probabil să-l cheme pe bărbatu-su, dar cum acesta nu auzea mai de loc, murise singură, fără lumânare la cap. Au găsit-o cu ochii deschişi.

O vecină a venit şi ne-a anunțat. Mama s-a îmbrăcat repede şi a plecat pe strada Română, nu departe de noi.

Rămaşi singuri, pe mine şi pe Costel ne-a apucat o bucurie nebună. Parcă eram dezlegați din laț, am început să țopăim şi să ne batem.

-Uraaaa! A murit mama mare!

-Ura! Nu mai mergem la şcoală. Eram în clasa a I-a şi Costel în clasa a II-a.

Ne-am bătut cu pernele până n-am mai putut, am sărit pe arcurile canapelei duble până s-au stricat câteva arcuri. Eu, de bucurie m-am suit pe garderob, acolo unde aveam „casa mea”. Îmi plăcea de pe atunci să stau la înălțime. Să privesc de sus, să am o perspectivă, să mă depărtez şi să cuprind totul cu privirea. Eram foarte fericiți. O bucurie crudă, inconştientă, nedisimulată. Scăpasem de afuriseniile bunicii, de blestemele ei, fiindcă avea o limbă ascuțită, mamă, mamă! Afuriseniile ei m-au urmărit toată viața. Cu toate acestea, de cum am învățat să mă rog, o pomeneam în rugăciunile mele, să aibă odihnă liniştită şi s-o ierte Dumnezeu. Mama ne lua adesea la cimitir şi plantam flori pe mormântul ei. Ne jucam cu melci şi cu şopârle printre tufele de liliac şi iasomie din cimitir. Era tare frumos la mormântul bunicii. Mama avea un cult al morților deosebit. Le îngrijea mormintele, le stropea, le sădea flori. Nu lăsa niciodată bălăriile să năpădească mormântul.

Îmi aduc acum aminte de cuvintele de început ale romanului „Infernul tandreței” de Alain Bosquet: „Ai murit, mamă şi mă simt uşurat”.

Dar pe atunci nu prea ştiam ce înseamnă cuvântul moarte. Ştiam doar că am scăpat de blesteme. Nu avea să ne mai ardă focul, aşa cum ne striga ea, din dosul porții. Şi nici la puşcărie nu aveam să ajungem. Scăpasem, eram liberi, liberi!...

Dacă ne-ar fi auzit sau văzut cineva cum țopăiam şi ne băteam cu perne ar fi zis că suntem nebuni. Aerul era numai fulgi de găină şi de gâscă, noi ne alergam peste tot şi dărâmam mobilele, pernele erau sfâşiate, ca-n desenele animate. Puful plutea şi se aşeza pe mobile, pe trupurile şi pe capetele noastre, pe nas şi pe gene. A fost o zi de pomină. Apoi trei zile nu ne-am dus la şcoală. Dar eu ardeam de nerăbdare să le povestesc colegilor despre cum a murit mama mare cu lemnul în mână, bătând cu el în perete să-l trezească pe bunicul.

N-am simțit nici cel mai mic regret, fiindcă nu ştiam ce e aceea dragoste de bunică. Nu stătusem niciodată pe genunchii ei, aşa cum citisem în poveştile lui Barbu Ştefănescu Delavrancea. Aproape că n-o cunoşteam, fiindcă ne chemase doar o dată la ea, când îşi simțea aproape sfârşitul. Bunica ne servise cu dulceață de gutui, pregătită cu mânuşițele ei, din gutuile din curte. Era neîntrecută în arta culinară. Dulceața avea şi sâmburi de cais sau de migdal prin ea. Eu am plimbat un sâmbure prin gură câteva minute bune şi nu-mi venea să-l înghit pentru că eram sigură că e otravă. Apoi, fiindcă mama mă învățase că e ruşine să scuipi (părere pe care o împărtăşesc şi azi şi sunt incapabilă să fac asta pe stradă sau în alte locuri publice), am ronțăit sâmburul şi cu greu l-am înghițit. Am ajuns acasă şi aşteptam să mor din clipă în clipă, fiindcă eram sigură că mama mare, ca să scape de noi, ne otrăvise cu sâmburi, vârâți abil în farfuriuța cu dulceață, de altfel, foarte bună. Ne-a mai dat şi şerbet şi acesta era o bunătate, cu miez de nucă şi aromă. Oricât îmi plăcea mie şerbetul, aveam o strângere de inimă şi nu mă puteam înfrupta din el aşa cum aş fi vrut. Eram tare, tare prostuță şi ruşinoasă. Şi mai ales, secretoasă. Nici pe mama nu voiam să o întreb, fiindcă îmi era ruşine. Pentru mine, bunicuța era vrăjitoarea cea rea

care ne putea preface în broaşte râioase. De aceea, acum, că murise, simțeam o uşurare inexplicabilă. Abia peste un timp aveam să înțeleg, de fapt, ce înseamnă cuvântul moarte.

S-a întâmplat tot în acel an, 1958, să moară o vecină de pe stradă, tanti Geta, ce locuia a treia casă mai sus de noi. Mama, deşi evita să meargă la morți, a trebuit să se ducă, fiindcă aşa se cădea în mahala, să mergi, dacă nu eşti în duşmănie, şi la naşteri, şi la botezuri şi la cununii şi la înmormântări. Se făcea noaptea priveghi şi mama urma să fie şi ea prezentă acolo, alături de Eleonora Muscă, de Zonia Grecu, de Ana Bleaga şi de coana Lenuța a lui Mitică Mucea.

Eu m-am agățat de ea şi i-am spus:

-Ia-mă şi pe mine la moooort!

Mama nu ne luase nici la mama mare la înmormântare, a zis că nu e pentru copii. Iar eu găseam că e foarte interesant. Mama nu voia în ruptul capului ca fetița ei, atât de sensibilă, fricoasă şi plângăcioasă, care se temea de întuneric, să fie şocată. Mă proteja enorm.

-Dar nu ți-e frică?

-Mieeee? Nuuu!

-Precis?

-Sigur!

-Şi n-ai să plângi?

-Nu, n-am să plâng.

-Bine, atunci te iau.

M-a spălat, m-a pieptănat frumos, mi-a pus fundițe în păr, fiindcă eram ditamai şcolăriță, aveam aproape şapte ani şi, hai cu mine de mână la mort.

Acum, când scriu, nu pot să nu-mi aduc aminte de poezia lui Nichita: „Primul mort pe care l-am văzut în viața mea/ a fost un cal./ De aceea, ori de câte ori/ aud cuvântul moarte/ văd în fața mea un cal."

Nu, eu nu văd un cal, când aud de moarte. Văd aidoma scena fixată ca pe o peliculă pe creier, din copilărie. Scena se repetă şi-n vis, la nesfârşit, fiindcă eu am devenit puțin anxioasă.

Am intrat în cameră, după ce, pe hol, am fost întâmpinate de câteva femei în negru. În camera de la faţă, în mijloc, pe două mese, era aşezat sicriul. O ladă mare, lungă, cum mi s-a părut atunci, vopsită maroniu, din care atârna un voal şi danteluţe pe margini. Rezemat de perete era capacul, tapiţat cu mătase vişinie. Alături, o cruce pe care era scris numele moartei şi nişte cifre care nu prea ştiam bine ce înseamnă. Mai mult n-am văzut că eram prea mică şi masa era prea înaltă. Mie mi s-a părut că lada aceea era chiar mortul şi râdeam în sinea mea, cât de proşti sunt oamenii şi se tem de o ladă maro. Eu eram o vitează şi nu mă temeam de ea. Puteam chiar şi să o ating cu degeţelul, să văd ce se întâmplă. Peste tot erau flori în vaze, în glastre şi coroane foarte frumoase din garoafe. Era chiar plăcut. Dar persista un miros puţin dulceag pe care până atunci nu-l mai simţisem nicăieri. De jur împrejurul camerei erau scaune curbate, pe care stăteau vecinele, cu baticuri negre pe cap sau câte un element de vestimentaţie, fie bluze, fie fuste negre, pentru cinstirea răposatei. Nu mi se păreau deloc triste sau plânse. Una din femei a adus o tavă pe care erau aşezate vreo douăzeci de pahare cu vin roşu. Alta, a adus o fructieră de sticlă cu picior, plină cu felii de cozonac galben, pufos şi binemirositor. Pe atunci cozonacul se cocea numai acasă, în cuptor şi vecinele se întreceau care să-l facă mai înalt, mai pufos, mai parfumat, cu mai mult cacao sau nucă. Până aici îmi plăcea grozav. Am fost servită şi eu cu o felie apreciabilă. Am mulţumit cuviincios şi mi-am făcut cruce, pentru sufletul moartei. M-am căţărat pe un scaun să mănânc în voie. Cu felia groasă în mână eram aproape fericită, nu mă tulbura nici un gând, nici o imagine.

N-am apucat bine să înghit de două-trei ori, că au năvălit pe uşă, smulgându-şi părul şi ţipând, 4-5 femei îmbrăcate în doliu din cap până-n picioare, cu brodoade trase pe ochi de parcă erau ciori sau alte arătări, şi au început s-o bocească pe moartă.

-Getuţaaaaa! Te-ai duuuussss!.... Ne-ai lăsat singure….

-Căsicioara taaaa!....

-Curticica taaaa!...

-Lucruşoarele tale!...

-Cui i le-ai lăsat, Getuțo!...

-Acum ai să intri în pământ şi or să te mănânce viermii…

-De ce-ai plecat, Getuțaaaa!...

Era corul bocitoarelor pe mai multe voci, care mi-a ridicat pe loc părul de pe creştet şi mi s-a făcut frig. Am scăpat din mână felia de cozonac, am fugit la mama, care lăcrima discret în batistă şi mai schimba un cuvânt-două cu Eleonora Muscă, vecina căreia îi murise de curând un copil de 8 ani, călcat de o basculantă, chiar pe strada noastră.

-Mamă, am apucat-o eu strâns de mână, hai acasă! Hai acasă, îți zic! am strigat eu la ea ca să acopăr corul bocitoarelor.

Mama a văzut că mă îngălbenisem la față şi că sunt pe punctul de a leşina şi m-a tras afară. Mă ținea strâns, dar eu sughițam şi spuneam doar o propoziție scurtă, pe care o repetam:

-Hai acasăăă!...Vreau acasăăă!...

La un moment dat, mama m-a luat în brațe şi m-a purtat până în casă. Am adormit cu greu şi numai cu mama alături.

Anevoie mi-am revenit din şocul acela provocat de bocitoare. Şi asta a fost pentru mine, învățătură de minte, să nu mai merg la mort. Şi m-am ținut de cuvânt, în foarte mare măsură. Am evitat cât am putut. Până şi privitul unui cortegiu funerar, pe stradă, îmi făcea rău, provocându-mi coşmaruri.

Eram un copil foarte sperios, plângeam, nu stăteam singură în casă şi-mi era o frică teribilă de câini şi de întuneric. Nu m-am schimbat prea mult nici după o viață de singurătate.

Dar să revin la Domnişoara Bubulina, cum o porecleam noi, copiii, după ce văzusem filmul „Zorba Grecul”, cu Alan Bates, Anthonny Quinn şi Irene Papas. Bubulina era mascota noastră. Când o vedeau, copiii se țineau de urma ei şi o maimuțăreau, o imitau în chip grotesc, cum merge, cum ridică mâinile şi cum vorbeşte, cu vocea ei pițigăiată. Eu cred că fiecare mahala are o Bubulină a ei. Îmbrăcată în fustele sau în rochiile ei lungi, demodate, evazate, cu pălării fistichii pe cap, pleoştite şi decolorate, cu mănuşi de dantelă până la cot, cu pantofi cu tocuri înalte şi fără flecuri,

destul de scâlciați, mă miram întotdeauna cum își poate ține echilibrul pe ei, cu ciorapi de nailon (lucru rar!), cu brățări din mărgele de sticlă, lanțuri la gât şi agrafe în cocul ei, mai întotdeauna desfăcut şi cu şuvițele albe atârnând, era o perfectă „Nebună din Chaillot”

Când avea o umbrelă în mână pe care o purta pe soare ori pe ploaie, noi o strigam „Mary Poppins!” Ea nu se supăra fiindcă ştia cine-i Mary. Noi aşteptam s-o vedem aterizând de pe case, cu umbrela în chip de paraşută. Cântând şi dansând step, pe tocurile pantofilor ei albi, crem, gri, roşii.

După plecarea mea de acasă – în lume! - n-am mai ştiut de ea multă vreme. Apoi am auzit c-a murit la azil, unde mama o vizita şi-i ducea bunătăți şi dulciuri.

O ființă desprinsă din basm. Dintr-un basm numit, poate: bătrâna Domnişoară.

Curtea ei, pavată pe mijloc şi cu borduri din sticle colorate înfipte cu gura în jos în pământ, aşezate cu gust, una lângă alta, la aceeaşi mărime, marcând straturile de flori de fiecare parte. Era foarte lungă şi străjuită de pomi fructiferi. La poartă era un canal. În corpul de casă de vizavi stătea Domnişoara, cu două duzini de pisici împrejur. Descinsă din desenele lui Walt Diesney, un fel de Cruela Devil, fără răutate însă. Cu limba ei ascuțită şi vorba pițigăiată, slabă-țâr, cu o anumită eleganță şi manieră, căci învățase la pension la măicuțele conventului „Notre Dame de Sion”. Ştia şi limbi străine. Îmbrăcămintea ei? Sorcovă. Nici pupăza nu s-ar fi putut împodobi mai țipător şi mai amestecat. Avea o coafură la fel de ciudată ca şi îmbrăcămintea. Un coc ascuțit, prins în creştet cu spelci mari şi clame. Purta blănuri, şaluri, voalete, mănuşi, bijuterii false. Avea şi pălării mari, cu voaluri şi cu pene, ori buchete de flori veştede, tocuri totdeauna înalte, erau proverbiale tocurile Domnişoarei, cred că avea mania pantofilor – de toate modelele şi culorile, ce fuseseră odinioară la modă, dar acum erau tare depăşite. Din cocul ei curgeau întotdeauna şuvițe pe care mama le numea „nițe” şi mă apostrofa mereu:

-Dă-ți nițele din ochi, vrei să ajungi ca Domnişoara?

Nițele mele erau bretonul.

Aveam mai puțin de cinci ani, voiam să mă fac „artistă la teatrul la microfon” la fel cu Silvia Chicoş şi Domnişoara, văzându-mă prin curte, cum mă fandoseam, mă numea cu un surâs complice: „domnişoară” sau „domnişorică”.

Era în ochii mahalalei, cel puțin ridicolă, pentru că nu se potrivea deloc cu atmosfera sobră, simplă, sărăcăcioasă, a anilor '50 şi după un război crunt, după secetă şi foamete, după stabilizare, cartele, haine pe puncte, lodene şi uniforme şcolare cu şorțulețe pepit.

Pâinea neagră costa 2 lei iar dubla, rotundă, crăpată la mijloc, rumenă, 4 lei. Marmelada costa 5 lei kilu' iar biscuiții simpli, 8 lei.

Când prea puține străzi erau electrificate şi maşinile de gătit foloseau încă petrol. În casă ardea câte o lampă cu gaz, cu sticlă afumată, de 6, 9 şi 12 sau câte un puchi ce ținea loc de veioză.

La lumina aceea chioară, ne făceam lecțiile, în pat, sub plapumă, pentru că soba de tuci nu dovedea să încălzească încăperea, în care ploua veşnic. Nenumărate ambarcațiuni navigau prin odaie de la găleți, ligheane, cratițe, la borcane de tot felul. Pic, pic, strop cu strop se putea aduna apă de ploaie de-o spălătură.

Dar să revin la Domnişoara. Glasul ei pițigăiat, beregățit, „de cap”, (aşa cum spunea regizorul meu mai târziu când luam tonuri de cap, adică ascuțite şi nu-mi introduceam vocea în piept), era atât de caraghios de parcă ar fi fost Vrăjitoarea din „Înşir-te mărgărite” a lui Victor Eftimiu, rol pe care l-am interpretat mai târziu şi fără să vreau, o imitam perfect pe Domnişoara. A fost un rol de pomină, fiindcă se speriau copiii de mine şi nu mă mai recunoşteau.

Multă vreme după ce mă făcusem mare şi revenisem la casa părintească, mă striga la gard, când mă vedea prin curte, cu tonul ei, inimitabil, marcând fiecare silabă:

-Cezarina, ce mai faci, Cezarina!

Mâțele ei, peste 12, făceau pui continuu şi erau vestite în mahala.

Dar avea domnişoara o grădină minunată, iar în fundul curţii, pomi fructiferi, vişini, caişi, gutui, zarzări, cireşi.

Şi tufe de liliac alb bătut şi lila, în tonuri aprinse ori mai palide. Mai avea iasomie şi crini albi. Nu ajungeam acolo, pentru că, în partea aceea a curţii locuia un câine uriaş şi veşnic supărat, care nu permitea intruşi, mai ales copii.

Odată, jucându-mă în balcon, venit Ion şi mi-a zis:

-Fata, (aşa mă strigau băieţii şi tata, niciodată pe nume. Doar mama îmi spunea: Cezarinica) ia perechea asta de pantaloni şi-i înmoaie la canal.

Aveam cişmea în curte, la poartă, într-un ţarc de pietre de pavaj mari şi ţuţuroiul se scurgea pe pietre, câtă vreme noi ne jucam sub el, căci ne plăcea, mie şi lui Costel să ne cam murăm, să ne stropim şi să ţipăm înfioraţi de răcoarea apei şi de plăcere.

Şi mă duc eu cu pantalonul lui de tergal, pe care şi-l făcuse recent (era băiat mare, mergea la jurii, la dans, îl invidiam grozav!) înmoi pantalonul cu mânuţele mele de cinci anişori. Îl duc în casă în braţe şi Ion îmi spune:

-L-ai muiat bine?

-Da.

-Asta se cheamă bine? Nu vezi că nu e ud peste tot? Mai du-te odată şi înmoaie-l ca lumea.

M-am dus.

De data asta am lăsat ţuţuroiul să curgă, am pus rufa jos şi l-am înmuiat fleaşcă.

Cu el curgând şiroaie, m-am întors în balcon. Ion l-a luat cu două degete, de parcă îi era silă de asemenea obiect de îmbrăcăminte, apoi a strigat:

-Mămico, ia vino încoace să vezi ce-a făcut fata.

-Ce-a făcut? a venit mama cu sufletul la gură, speriată că aş fi putut păţi ceva.

-Mi-a udat pantalonii! Şi eu cu ce mă mai duc la chermeză?...

Aşa era Ion. Făcea glume. Îi plăcea să mă sperie atunci când mă

jucam singură, cu puținele jucării confecționate de mama.

Pe atunci părinții şi-au cumpărat un teren de casă pe strada paralelă, Falezei, loc de vreo 200 de metri pătrați, de la nea Milan. Şi spatele acestui loc era lipit de spatele casei Domnişoarei. Aşa se nimerise. Şi noi comunicam prin gardul din spatele curții.

Se duceau ai mei de cu zori, împreună cu cei doi frați să muncească pe acest teren, să-şi ridice casă din chirpici. Era în 1955. Până în toamnă casa era gata. Dar pe mine mă lăsau acasă singură, fiindcă eram „fata" şi eram, prea mică, abia dacă aveam patru ani. Nu-mi plăcea să stau singură nici în ruptul capului. Plângeam în cotruța geamului, cu ochii scurşi toată ziua spre noua curte unde erau cei mari, până adormeam. Mă găseau îngrămădită pe pervaz, închisă-n casă, adormită, în poziții incomode şi mă luau în brațe în dormitor.

Când casa a fost gata, acoperită, ne-am mutat, deşi nu erau uscați bine chirpicii. De aceea era veşnic igrasie la noi. N-apucau să se usuce vara, că veneau ploile, zăpezile şi iar se ridica brâul de umezeală. Mama aşeza patul nostru acolo unde era mai uscat peretele. Dar umezeala aceea ne intrase deja în oase. În schimb, eram proprietari. Nu mai plăteam chirie la Domnişoara şi, singurele relații cu ea se petreceau la gardul din fundul curții, unde ne striga.

Nu se ştie de ce nu se măritase niciodată. Unii spuneau că avusese un logodnic care o părăsise şi ei, îi cam săriseră mințile. Dar era blândă şi nu făcea rău nimănui. Să fi avut vreo 70 de ani atunci când noi ne-am mutat. A mai trăit peste zece ani, iar ultimii ani i-a petrecut la azilul de bătrâni. În curtea şi casele ei s-a mutat cu chirie madam Dorina Doroftei care avea un băiat, Sile, prieten cu Ion şi o fată, Maricela.

În casa părintească am stat până la 19 ani, după care am pornit spre alte tărâmuri. Aveam să mă întorc după puțin timp lui să-mi zidesc singură o casă nouă, în locul liliacului de la poartă, acolo unde mă jucam cu arici, melci, şopârle şi greieri, precum Lizuca în Dumbrava minunată. Aveam şi un Patrocle care era de fapt, o Patroclă, pe care strigam Fâța.

Azi, de Ziua tuturor răposaților, mi-am adus aminte de Domnişoara

şi am rostit în gând o rugăciune pentru sufletul ei zbuciumat, însingurat, dar nu din cale afară de rău, dimpotrivă.

O luminiță pentru cei care au plecat singuri în lumea în care poate şi-au regăsit iluziile. Poate că acolo, Domnişoara şi-a dres rochiile, pălăriile, danteluțele, pantofii ei scâlciați, paltoanele cu blănuri roase de molii la gât şi, mai ales, şi-a găsit bijuteriile false, de sticlă colorată, pe care ea le purta cu atâta distincție şi mândrie, precum „Prețioasele ridicole”, ale lui Moliere.

2 noiembrie 2008

POVESTEA SEMNELOR DE PUNCTUAȚIE

PUNCTUL NĂZDRĂVAN

Avan, avan, haideți să vă povestesc despre PUNCTUL cel năzdrăvan.

Era el năzdrăvan dar nu costa nici un ban. Era gratuit şi foarte vestit. Se zice că totul începea de la el şi tot cu el se sfârşea. Părerea mea. Totul a început de la punct dar parcă se născuse defunct. Adică, sfârşea mai mult decât începea. Sfârşea ceva, o propoziție sau o frază mai brează. Cu figura lui gravă şi cu vocea firavă, se aşeza în calea cuvintelor. Şi până acestea apucau să respire, punctul semnala:

-Stai! Oprire! Până aici. (În pădure la nişte pitici). Sau, până acolo. Cu nava Apollo. Pe Marte sau pe Saturn. Dar punctului nu-i plăcea să umble de colo-acolo. Îi plăcea să stea, ca pe boltă o stea. Se opjntea şi se-nfigea pe hârtie precum tichia de mărgăritar pe scăfârlie. Precum uriaşul Neghiniță pe un obraz de fetiță.

Punctul meu era scund şi rotund. Numai pântec şi fund. Semăna cu o gămălie de ac. Şi nu-i puteai veni lesne de hac.

Avea personalitate fiindcă învățase la facultate. La Facultatea de

semne celebre, mai ceva decât cele din cărțile de algebre. Şi geometrii fistichii, pline de linii, cercuri şi curbe care ar putea până şi mințile să-ți disturbe.

Ştia pe de rost teoria chibritului sau a scrisului şi cititului. Încă din pruncie ştia ortografie şi ortoepie. Şi multă gramatică, un pic cam emfatică, adică-ncrezută. Cu toate că e buclucaşă şi cam limbută, foarte mult te ajută. La ce te ajută? La vorbit corect şi cu efect. Aşa ca să stârneşti aplauze fără pauze.

Taina aceasta a scrisului, vai, e ca bătaia, ruptă din rai. E drept că te face deştept. Dar îți face capul toacă, de simți că mintea începe să-ți coacă.

Mai bine, hai să-i explic.

Mic-mic, dar cu folos, punctul acesta luminos şi totodată întunecos, putea întoarce pe dos o poveste dacă nu prindeai iute de veste. Cum?

Vă spun chiar acum.

Stăteai şi te cruceai într-o răscruce, fiindcă nu ştiai unde te poate conduce. În jos, în sus, la dreapta, la stânga sau în diagonal, de-a curmeziş, pe furiş, târâş-grăpiş, în mijloc de frază ori de cuvânt, punctul îşi lua brusc avânt şi ca un fluieră-vânt, despărțea povestea în două, în nouă ori în 99. Până apărea lună nouă.

O fă-râ-mi-ța! Auzi dumneata!

Măcar o virgulă să fi fost s-ar fi dovedit mai cu folos. Fiindcă ea putea continua, dar aşa?

În sfârşit, s-a făcut luntre şi punte de parcă ar fi escaladat un munte şi şi-a mai luat două puncte. S-a aşezat frumuşel în mijloc şi nu mai putea fugi şi amăgi.

Ei, punctele cele trei, (…), vrei nu vrei, trebuie în răspăr să le iei şi să le legi cu un curmei. Pentru că după ele urmează ceva, un gând, o idee. Puteai coti pe alee şi întâlneai (dacă nu te fereai!) un ditamai semn de-ntrebare (?) care-ți dădea fiori de spinare. Bufant şi elegant, ca o trompiță de elefant, el stătea înfipt în cărare. Ca un baston încovoiat, tocit

de atâta peregrinat. Noroc că punctul de jos îl susținea, maiestuos. Să se mire, cei cu obrazul deosebit de subțire. Ba şi cei cu obrazul gros, cât era semnul de-ntrebare de firoscos. Căci, se întreba, iscodea, scotocea, se socotea şi se minuna. Uite-aşa!

Nu era ca țârul acela de semn de exclamare (!), un slăbănog care stătea drept în picioare. Adică într-un picior, mare nevoie şi zor. Şi sub el, PUNCTUL triumfător. Că e atâta nevoie de el în scriere şi-n vorbire, încât nu-şi mai încăpea în fire.

Şi cu ce crezi că te-ai putea mâine trezi, decât cu punctul pe „i”?.

Fără punct, ca şi cireaşa de pe tort, „i”-ul ar fi ca şi mort. N-ar valora chiar nimic, oricât s-ar socoti dumnealui de voinic. Ar fi un băț subțirel, ca un ginere tinerel.

Dar aşa, el singur sublinia ce voia. Şi ce-l tăia capul, adică punctul poznaş.

Hei, băiețaş! Ia stai! Mi-am adus aminte de cele două puncte (:).

Aşezate după cuvinte, ele te invită la luarea aminte.

Aşa că trebuie să le țineți minte.

Fiindcă explică un fapt. Singur punctul nici n-ar fi apt. De aceea-şi ia ajutor un punct asemănător. Îl aşează mai sus, la etaj, sau mai jos, într-un fel de ataş. Ori în atelaj.

Dacă-i pune şi-o virgulă jos, (;) va părea majestuos şi se va opri o clipă de respirare, pentru a-şi lua picioarele la spinare. Sau aripile la zburare. Şi…zvââââr! Din nou pe cărare.

Pe CĂRAREA LIMBII ROMÂNE, unde PUNCTUL veşnic rămâne.

Un semn însemnat, altfel, de el nu s-ar fi aflat nici într-o mie de vieți ale unor fleți.

Gata. Am plecat.

Nu uita să pui după mine trei puncte (…) de suspans, altfel, rămân în balans.

Şi nu mai ştiu ce urmează în povestea aceasta, cât se poate de

trează. Sau de brează. Sau de sfârlează cu fofează, scrisă în limba titirează.

Tu însă, cutează şi foloseşte PUNCTUL din plin, la toate semnele cel puţin.

Că o să ai nevoie de ele, când nu te aştepţi, or să te scape de belele.

Ori de minciunele.

Şi nu uita, ajutător sau adjunct, punctul rămâne, fără doar şi poate, un PUNCT.

16 noiembrie 2008

POVEŞTI DIN SPUZA VETREI

POVEŞTILE CUMETREI

Poveştile cumetrei, adică ale vetrei bătrâne, pot să ţi le spun până mâine, că tot nu se isprăvesc. De aceea, nici nu catadicsesc, ca să nu vă fac curioşi. Cum? Ele-s doar „gogoşi”?

Bine, fie. Dar sunt gogoşi de hârtie. Sau pe hârtie.

-Mai bine-ar fi, scovergi, floricele, păcatele mele… Le-aş putea gusta şi eu că-mi aduc aminte mereu de ele. Şi de cartofi copţi, de bostanul felii, copt cu zahăr în el, ba şi câte un măr copt, mai măricel. Câte bunătăţi, pregătite-n cuptor de oamenii din popor! Ce de pesmet care se mânca la „banchet”!... Banchetul piticilor, fireşte, cu seminţele de bostan, care nu costă un ban, cu seminţe de floarea soarelui sau susan, fără un gologan! Dar, mai ales, cu poveşti coapte parcă în ţest. Coapte-n jar, să mai uiţi de amar. Ehei, n-ai habar cum mi-a pus focul inimioara pe jar! Inima-n spuză ca s-o chem iar pe muză!

Poveştile sunt mai frumoase pe anotimp friguros, atunci când simţi că gerul te pătrunde la os. Şi te tragi binişor la gura sobei, oasele să ţi le

înmoi, şi te-ntinzi, te înfoi, apoi aşa, relaxat, te apuci de cântat sau de recitat. Cel mai bine te-apuci de visat.

Cumătra vatra le strânge pe toate între cărămizile ei dogorânde şi ne dă sfaturi blânde. A auzit la viața ei mii şi mii de istorii şi istorioare, care mai de care mai strălucitoare. Fiindcă şi ea născoceşte, pofteşte mata şi-o ascultă, fără vorbă multă. Fiindcă, fireşte, dacă n-o asculți, „se răceşte". Şi o sobă sloi, nu-i de noi.

Aşa că stai locului ca să pun început jocului.

Că are focul ăsta o gurăăăăă, cât o ditamai şură. Şi nişte limbi ascuțite, pasămite, care spun poveşti ne-mai-po-me-ni-te! Răspândeşte căldură dar uneori te poți alege şi c-o arsură. Fii atent şi evident n-o să pățeşti nimicuța. Hai mai bine să o chemăm pe cumătra aici, că tot s-au strâns vreo şapte pitici. Şi sunt neastâmpărați, altfel, n-ar fi frați.

Ne mai trebuie şi-o Altă ca Zăpada. A, am găsit-o, e Ada. Maştera e-o vecină cam curioasă, de aceea am trimis-o acasă.

Stai să vezi. De cum te aşezi, dai cu vătraiul în spuză şi aterizează năstruşnica muză!

-Ce, te amuză? Am zis bine. N-are trai cine nu ştie ce-i acela vătrai.

Aşa că, hai, scormoneşte prin jar şi vei afla, ce n-ai habar.

Ei, vezi că din jar sar scântei! Ele sunt fructe de foc, bobițe incandescente, dar foarte virulente! Cum te ating, te frig de te faci covrig. Cu asemenea arsuri, îți trebuie unsori şi tincturi să-ți treacă. Dacă ți-a trecut, suie-te pe cuptor şi acolo, trai neneacă!

Poți să tragi aghioase de parcă ai fi mâncat paparoase. Sau papanaşi fără oase.

Dacă-ți mai toarce şi-o mâță de țâță la ureche, caută-ți o carte mai veche. Fără scoarțe şi îngălbenită şi nemaipomenită.

Din ea vei citi şi la rândul tău, vei povesti. Poveşti cu babe, cu moşi, găinuşe, cocoşi, balauri veniți de pe coclauri, zmei şi lei paralei. Ba şi vrăjitori care-ți dau fiori, numai cât auzi de ei, nepoții mei.

Cumătra vatra îi cunoaşte pe toţi ca pe hoţi. Au trecut pe la ea în şir şi au semnat în carte, ca tu să ai parte de poveşti şi să creşti. Pentru că poveştile, iată, nu au moarte!
Au vrut mulţi cu minţile treze, să le cam lichideze. Dar n-a fost chip, fiindcă ele, din nimic se-nfirip. Şi te trag de mânecă ori de surtuc să te-aşezi pe un scăunel sau pe canapea şi, pe-aici, pe colea, să te integrezi!

Adică să începi să visezi. Şi să brodezi întâmplări din patru zări sau de colea. Aşaaa. Ia să vedem! Pe aceasta o ştii, cu un băieţel care locuia în Oraşul Soarelui?

Cam, cam. Nu-l chema Habar-n-am?

Ba da. Atunci să căutăm una de colea. O ştii pe aceea cu Minciunica?

Cum? Nu-ţi aminteşti nimica din ea? Minţeaaaaa! Îi plăcea să spună minciunici de îngheţau apele pe aici. Le spunea tuturor, la copii ca şi la bunici. Se vâra în ureche şi parcă erai apucat de streche. Îţi turna la gogoşi ca să-i aduci cofe de moşi. Sau caltaboşi. Fiindcă-i plăcea caltaboşul preparat cu ardei roşu.

-Ia mai pune o buturugă pe foc! Şi hai să începem un joc. Cine ştie cele mai multe poveşti, auzite-n fereşti.

-Cum auzite-n fereşti? Iac-aşa, căci, numai suflate de vânt prin cercevele, prind viaţă poveştile acele. Cu zâne bune şi rele, cu piticoţi de doi coţi. Cu moşi dalbi în nădragi, arătoşi şi dragi. Şi cu băbuţe slăbuţe, cocoşate şi micuţe. Cu o droaie de nepoţei. Ca şi voi, dragii mei.

Tot cumătra, când se încinge, dogorăşte şi duduie de parcă suduie, ispitită de muză. Şi scoate din spuză câte un basm, o povestioară despre tot ce zboară. Şi nu într-o doară.

Tu s-o asculţi cu luare aminte şi să le ţii minte.

Te roagă cumătra, fierbinte.

Galaţi, 27 noiembrie 2008

POVEȚE - POVEȚE

CUM SĂ SCRII O POVESTE

Cum, n-ați aflat? O să vă povestesc imediat, cum se scrie o poveste sau măcar un rezumat. Ca să-l treci imediat pe curat.

Întâi şi-ntâi arunci o privire peste întreaga fire, să nu ți se pară o nălucire.

Apoi intri-n bibliotecă, pe o potecă. Aşa… ai ajuns pe un tărâm fermecat. Nu trebuie să bați la uşă neapărat. O să te-ntâmpine-n uşă o zână cu ochi de păpuşă. O-ntrebi imediat:

-Mai este mult până înainte, că nu mai țin minte.

Ea te va conduce prin labirint. Şi mergi şi mergi pe un covor de cergi care se prefac într-o carpetă fermecată. Urci pe ea şi-ți iei zborul îndată.

Cum unde? Pe tărâmul închipuirii şi al fanteziei, până auzi cântecul ciocârliei. Atunci înseamnă c-ai ajuns direct în poveste. O străbați apoi cap-coadă, ca să vezi dacă firele de iarbă se înnoadă. Dacă are ițe-ncurcate, atunci, nepoate, pune-te să le desfaci, nod cu nod, ca pe ochiurile de la năvod. Cum care năvod?

Năvodul de prins broaşte, raci şi cataloşi, adică galoşi sau catalige (un fel de papuci fermecați, pierduți de-un gânsac pe lac). Sau de-un pitpalac? În fine, nici n-apuci să zici:Țac-pac, şi-ai prins o gheată căscată, aruncată astă vară de o nepoată.

Dacă povestea n-are început şi sfârşit, ea o să te prindă negreşit. Căci o să inventezi tu ceva nostim şi nemaipomenit, să fie atractivă la citit. Şi la împăturit. În patru, în opt, în şaisprezece, în treizeci şi doi. Şi-atunci, hop şi noi s-ascultăm până nu ne-apucăm să căscăm.

Eroii, dacă n-ai de unde să-i iei, întreabă-i pe prichindei. Fiindcă ei ştiu o mulțime de eroi şi de eroine. Dacă nu, n-ai încotro şi trebuie să-i inventezi. N-ar strica să-ți faci rost şi de vreo câțiva zmei. Sau lei-paralei.

Buni şi ei. Pentru asta nu trebuie decât să visezi. Nu crezi?

Poftim! Îți vând un vis şi precis te va inspira pentru povestea ta. Încearcă şi vei vedea. Îți trebuie apoi un cadru potrivit. Un codru întunecat şi vestit, un palat fermecat, nişte munți foarte înalți şi înzăpeziți.

De ce zâmbiți?

Munții, doar se ştie – pot fi şi de carton sau de hârtie. Verzi cu alb, pământii, aşa cum sunt pe pământ sute şi mii.

De pe muntele cu o cuşmă de zăpadă, poate coborî o cascadă.

Şi jos, un lac limpede şi majestuos. În el vin să bea apă cerbi şi căprioare, ba şi berbecuți şi mioare. Şi cai năzdrăvani, beau apă vie din lac.

Acum însă trebuie să tac şi să vă las pe voi să născociți povestea de joi. Gata. Eu tac mâlc.

Nu uitați. Povestea trebuie să aibă şi-un tâlc. Adică o învățătură care să-ți pice mură în gură. Barem rămâi cu ceva.

Subiectul poate să lipsească. Şi-aşa începuse să mă plictisească. Cine mai e atent la subiect, chiar dacă acesta are efect?

Acum contează doar cadrul şi eroii pe care-i găseşti cam pe la mijlocul foii.

Să-i întorci pe toate fețele, cu bastoanele şi cu bețele. Care bețe? Bețigaşele de înghețată ori din povestea ta fermecată.

Dacă scrii o poveste fără înghețată, ai făcut-o lată.

Nu va avea nici un gust şi nu-mi pare just.

Poți să adaugi şi câteva praline din cele mai fine pe care, cine crezi că le va păpa? Tot dumneata! Dar cu măsură, să nu-ți strici bunătate de dantură.

Ei, ce mai lipseşte? Vreun peşte? Vreo balenă? Vreo meduză cu trenă?

Ce să caute aici, că doar nu eşti la mare, în plin soare!

Aici poți doar întâlni cel mult un arici. O veveriță cu coada stufoasă, că e arătoasă şi dă bine din coadă. Dar ea, țuşti! în stejar după ghindă, cine poate s-o prindă?

Multe, multe ciuperci cu un picior sau berci (fără coadă!) bune de făcut terci sau tocană.

Aici îţi fac o dojană. Dacă te-apuci să mănânci ciuperci mii şi mii, o să te doară burtica, să ştii.

Tot mai bune sunt acrele poame, că-ţi mai ţin de foame. Deşi-ţi fac gura pungă şi alergi ca oiţa la strungă. Să te tunzi. Că altfel în poveste nu mai poţi să pătrunzi.

A, am uitat. De sfârşit n-ai nevoie neapărat. Poţi să introduci un suspans, mult şi bine, ascultă la mine.

Misteru-i mister şi toţi se ceartă pe el. Dar nimeni nu vrea să-l dezlege, se-nţelege.

Te prinzi mata? Nu? Ba da!

Aştept veşti despre câte poveşti ai născocit până joi.

Şi-apoi, de joi până joi, până-n ziua de-apoi.

Galaţi, 22 noiembrie 2008

POVESTEA CAILOR VERZI

Să vezi şi să nu crezi. Într-o zi, pe unul din pereţii casei mele, zburdau doi cai verzi. Pluteau aşa, în zbor şi se apropiau încetişor. M-a trecut un fior.

Se ştie, să alergi după cai verzi pe pereţi, nu e uşor.

Dar eu voiam să mă ia şi pe mine pe şeile lor, în zbor.

Am alergat, i-am strigat, i-am îmbiat, i-am rugat. Neîncetat.

Unul din ei era cam neţesălat.

Celălalt îşi flutura coama nestingherit şi am crezut că m-a auzit. Era foarte ferchezuit. Pieptănat şi curat şi cu şuviţe în coadă împletit şi legat.

Pace bună, să putem călători împreună. Ei aveau altfel de planuri, pesemne, de pildă să spargă lemne-n copite. Pasămite, cailor verzi nu le

place prin pereți să te pierzi.

Să visezi, da, e cu totul şi cu totul altceva. De-aia mi-am zis: tot omul are dreptul la vis. Cu ei sau fără ei, mie-mi place să visez, dragii mei. Şi cu cât este visul meu mai înşirat, cu atât îmi pare mai adevărat. Precum mărgăritele înşirate, în povestea lui Victor Eftimiu, nepoate.

Cine n-a citit „Înşir-te mărgărite” în întregime sau pe sărite, să poftească şi să citească. Fiindcă-n povestea aceasta întâlneşti, vrăjitoare, zmei, Feți-Frumoşi, pețitori serioşi şi pe Zâna florilor, Sorina, feri-o-ar vina!

Ei, dar hai, am pornit de la cai şi-am ajuns la flori, ori la meteori. Cum să zbori pe pereți, printre atâția ochi verzi, ca de ereți? Schimbă decorul cu meteorul şi pregăteşte-ți zborul. Fără supersonic şi fără nici o rachetă, poți ajunge lesne pe altă planetă. De-aia-mi spun mie confrații şi papparazzi (cam fără etichetă): „Parcă eşti de pe altă planetă!”

Da. Chiar aşa. Am şi eu planeta mea, aşa cum Micul Prinț o avea. Ea este o stea îndepărtată, lângă Alcor situată.

Stelelor, mai abitir, le place să stea lângă Altair. Ori aproape de Aldebaran. Acolo trag drumeți visători ca la han.

Aldebaran e o planetă cochetă, strălucind ca un far. Am văzut-o la Planetar.

Ce mai distracție cu această atracție față de stele!

Stelele nu stau locului măcar, ci umblă pe cerul, fără hotar. Încolo şi-ncoace, pe unde le place. De la nadir la zenit şi-apoi se întorc pe propriile raze, de unde-au venit. Încalecă pe orizont fără să țină cont că zarea, cât e ea de zare, se poate pierde în depărtare. Sau se poate-îneca în mare. Spune-mi, tu poți să-ți aduci zarea aproape, de pildă, sub pleoape?

Nu poți. Că doar zarea nu are roți.

Dar să mă întorc la căluții mei verzi, fără de şei.

Dragii mei, erau arătoşi, majestuoşi şi frumoşi. Aveau culoarea ierbii-n otavă şi-n fața lor era o tavă cu jar. N-ai habar cum s-au repezit ca nişte căpcăuni la tăciuni!

Măi copii şi i-au dat gata, urgent, evident. Acum să te ții! Că au căpătat puteri paranormale, auzi matale!

Adică te duc şi te-aduc, pe aripile închipuirii, dincolo de marginea firii.

Unde este asta, veți spune?

Mare minune! Acolo unde căluții aleargă în spume, înstelați şi neînşeuați, făcându-te să născoceşti, atâtea poveşti încât nu pridideşti să le spui şi n-ai unde să le mai pui! În desagă, în lacră, în spuza din vatră sau acolo unde nici câinii nu latră! Mie-mi spui?

-Vino-ncoace! i-am spus căluțului, îmbiindu-l să se joace. Vino să-mi ții de urât.

Calul nu voia nici cât negru sub unghie. Sau nici atât.

Ce să fac să ajung ca şi ei, sus pe stei, m-am întrebat. Pe colțul de stâncă de unde se cască o prăpastie-adâncă. Să culeg flori de colț catifelate şi să inspir aerul rarefiat, pe săturate. Precum caprele negre care sar din piatră în piatră cățărându-se iute, pe cărări neştiute.

Aş vrea să zbor cu ei pân' la nori, ferindu-mă de meteori, care-s ca nişte pietroaie, greoaie. De te ciocnesc, ai făcut-o de oaie.

-Fereşte-te de aceşti bolovani, măi băiete şi voi, fetițelor mai cucuiete.

-Dă-te la o parte, duduie, dacă nu vrei să capeți vreo cincizeci de cucuie.

Meteorii vin c-o viteză uimitoare, bădie şi te lovesc, direct în scăfârlie Uite, unul se-apropie chiar, trece prin cărămidă, prin țigle, prin lemne, prin var şi poposeşte, obosit şi transpirat, pe covorul meu fermecat.

E colțuros şi nervos, tocmai s-a răcit căci era incandescent, ca un glob luminiscent de foc arzător.

Aterizând în decor, e ca un tăciun uriaş stins într-un lac de lângă imaş. Sforăind, fornăind din materia lui stelară, le dă astrologilor apă la moară. Ei se întrec să ia probe din el în laborator şi le cercetează, ceea ce nu e uşor.

Câte elemente nu găsesc, n-am cuvinte să vă povestesc!

Unele-s noi, pe care, astrologii, ca să te-ajute, le numesc elemente necunoscute.

Caii mei însă, pasc iarbă acum din covor şi din când în când

necheează uşor. Fornăie şi dau nervoşi din copite sub privirile mele uimite. Îi îmbii cu fân proaspăt din şură. Ce tevatură!

Să ții în casă cai verzi care te-ndeamnă în reverii să te pierzi!

Încercați şi voi. Dar numai de joi până joi. Sau de luni până luni să vedeți că nu spun minciuni. Căci atunci, caii verzi, precum ochii de berzi, vor veni la tine pe covor, coborând din perete, încetişor.

Ca să-ți spună, nechezând: SOMN UŞOR!

Galați, 29 noiembrie 2008

POVEȘTILE MOȘULUI DE ZĂPADĂ

MOŞ ARDEI

Moşul de zăpadă moțăia în colțul de stradă. Era seară. Paşii se afundau în zăpadă ca-n ceară. Fusese ridicat în ajun de un băiețel bun. Acum stătea stingher şi posac, fiindcă adunase multe poveşti şi nu avea sac unde să le pună. Nimeni nu ştia de unde le culege şi le adună. Le găsise în vreo văgăună?   În codrul cel des, plin de poveşti cu înțeles? La câmpie, unde poveştile cresc, o mie, precum spicele pe hat, vă jur că e adevărat. Sau în vreo peşteră pustiită, între o stalactită şi o stalagmită?

Dar el le avea, le ştia şi tuturora le povestea. Care avea timp, le asculta. Care era mai grăbit, nu-l înțelegea cel Mucalit. Pentru că avea Moş Ardei un vocabular! Cum, mai rar aveai să întâlneşti. Numai bun pentru scris poezii şi poveşti. Plin de cuvinte rare şi cu semne de întrebare.

Deoarece avea nasul roş (deşi nimeni nu-i făcea nici un reproş!) copiii îi spuneau Moş Ardei. Veneau ziua la el prichindei şi-l necăjeau:

-De ce ai un nas ascuțit, Moş Ardei?

-Iac-aşa, le răspundea fâstâcit. Ca să mă întrebați voi. Ardeiul e cea mai de soi legumă din toate. Şi nu mai dați atâta din coate, că mă loviți. Sau nu auziți?

Copiii se înghionteau şi chicoteau. Îl întrebau vrute şi nevrute, ştiute şi neştiute.

El se bosumfla uneori, sau nu mai ştia ce să răspundă. În plus, câțiva căței cu păr creț ori sur, lătrau de zor împrejur. Îl hămăiau şi-l îngânau. Căci era terenul lor şi iată, acum, moşul acesta, ca un căpcăun, se proțăpise în stradă, cu mantia lui de zăpadă.

Poate are pretenție şi la o cuşcă, pe care să scrie: „Om de zăpadă care nu muşcă!"

Aşa gândea lioata de câini şi căței, vai de ei!

-Stați liniştiți, potăi, nu-mi pun eu mintea cu voi!

Dar unul, mic şi nervos, deodată, harşt! muşcă din pulpana poalei sale albe, pe care străluceau steluțe dalbe.

-Ah! m-a durut, țipă Moş Ardei, abătut. Ce te dai la mine, arătare bălaie, crezi că-s vreo pastramă de oaie?

Cățeluşul, după ce scuipă zăpada din bot, scoase limba de-un cot şi zise:

-Mare netot mai sunt, dacă iarna mănânc îngheţată şi nici măcar asortată!

Dar Moş Ardei, dragii mei, de atunci a rămas însemnat la un şold şi se ferea de câini, dând din mâini, adică din mătura lungă, doar aşa să-i ajungă şi să alunge, creaturile astea nătânge!

De copii, ce să zic? Unii-i îmbunătățeau alcătuirea, alții se cam pierdeau cu firea şi-l jumuleau, ba de un nastur, ba de un cartof.

Uf! Copiii ăştia! Îmi fac mare năduf! În loc să se joace cu mine de-a ascuns, unul s-a apucat şi m–a tuns. De ce să mă tundă? De claia de fân rotundă ce o aveam pe scăfârlie, parcă era părul zburlit al lui Ilie!

De atunci am rămas chel, ca piticul acel spân, fără stăpân.

Mă cam trage curentu-n urechi. Şi nici cu hainele astea vechi nu mă-mpac, zicea moşul posac.

Dar nimeni nu-l asculta.

Văzându-l cu urechile rebegite, într-o zi, o fetiță l-a întrebat, pe negândite:

-Vrei să mergi să te încălzeşti puțin la mine-n apartament? E loc destul şi măcar, nu e curent.

-Nu, mulțumesc, aici am aer suficient. Dacă merg, o să transpir abitir şi o să curgă şiroaie sudoarea la tine-n odaie. Se udă covorul şi parchetul. Şi bietul bunic o să fie nevoit să se aplece şi să şteargă apa. Şi doar ştii că-l doare spatele tare. De-aia-ți zic:

Mai bine stai aicea cu mine, fetiță. Uite, ține un măr pe care mi l-a vârât în buzunar un coşar, care a trecut pe aici şi mi-a pus şi vreo trei nasturi din cărbuni.

Fiindcă erau lipsă.

Fetița rămase cu moşul până spre seară, să-i țină de urât, afară. Apoi, mămica o chemă în casă.

-Mămico, te rog, mă mai lasă puțin. Stau aici, cuminte, cu Moş Ardei. Dacă vrei, adun-ne tu de mâncare, că ni-i foame tare.

Mămica, bună la suflet ca orice mămică, le aduse o tavă cu plăcințele. Cerul era plin de stele. Un cer senin şi clar, ca de cleştar. Dar era ger-geruleț şi fetiței îi înghețase năsucul. Mai mare buclucul!

-Moş Ardei, nu vrei să vii, măcar în hol, să te dezmorțeşti puțin? Că aici, e de-a dreptul un chin…

Moş Ardei se învoi şi o însoți.

Ce-a urmat, n-am mai aflat.

Destul că fetița, a doua zi era tare necăjită, că Moşul începuse să plângă. Iar lacrimile lui să se strângă pe gresia trandafirie, până au format o băltoacă alburie. Din el a mai rămas, ca amintire, ardeiul, mătura şi oala de pe cap. Plus vreo trei tăciuni şi-un cartof.

Of!

Ce viață scurtă a avut bietul Moş!

Acum, la culcare, copii, poate vine Moş Ene sau Moş Cocoloş să vă spună o poveste nouă!

Dar ce văd? Aveți genele scăldate în rouă? După Moş Ardei?

Nu-i nimic, dragii mei, o să construim mâine altul leit. Şi mai mucalit.

Acum, fiind ziua lui Moş Nicolae, cu traista cu bunătăți, băiete, fă-ți ghetuțele şi aşează-le la uşă. Şi tu fetiță, lustruieşte-le bine, poate o veni şi la tine.

Galați 6 Decembrie 2008

CARAVANA CU POVEȘTI

POVESTE PRIBEAGĂ

Am cules de pe drum o poveste pribeagă. Nici cap, nici coadă n-avea. Cine s-o dreagă? Vreun spiriduş? Vreo mătuşă sau vreun mătuş?

M-am uitat bine la ea. Se poticnea, şchiopăta, Mârâia. Se văieta. Gemea. Se clătina pe picioare. Şi mai avea şi o mulțime de semne de întrebare.

Ce să fac cu ea? S-o duc la mine acasă? Puşchea!... Că n-o să mai scap de belea. O să se țină scai de mine, fără pic de ruşine.

Să mă leg s-o dreg şi tainele să-i dezleg?

Trebuie să fac ceva cât nu-i prea târziu şi vine altul şi-o ia, ca pe-o acadea.

Avea sărmana un ochi închis şi altul deschis. Spre Paradis.

O fi venit dintr-un vis?

O fi venit dintr-o dorință?

Cu neputință. Ce, dorințele le iei aşa, de unde vrei, de unde nu vrei? Ca pe puişorii de lei? Eheiii!...

Stați să vă spun cum începea, cam de pe la sfert. Cam aşa.

E cert, în natură există, lucru ciudat, o formă cubistă numită pătrat. Ce să fie, nici acum n-am aflat. Are laturi egale, cum sunt vorbele dumitale.

Pe o muchie destul de ascuțită şade nada asta plictisită. Când nu mai poate sta cocoțată, sare-n picioare ca la armată, în poziție dreaptă şi

stă aşa până la Sfântul Aşteaptă.

Care, vine-nu vine, ca pe ape line.

Oarecum scurtă şi lată, nada parcă era fermecată. Atrăgea. Ispitea, convingea şi te supunea.

Un iepure şchiop sosi în galop (un galop ţopăit în trei picioare şi coadă, mai bine zis, noadă). Mustăcea şi urechile îşi lungea şi dinţii şi-i ascuţea într-o carotă. Dulce şi zemoasă şi portocalie. Cam fistichie, luată dintr-o livadă pe veresie. Adică pe datorie. Mai avea un căpeţel între dinţi, când apăru un viţel.

Stătuse ce stătuse bălţatul la poarta cea nouă până începuse să plouă. Atunci o porni la plimbare să mai facă o schimbare.

-Hei, salutare! strigă viţelul la iepuraşul care nu contenea cu rosul morcovelului portocaliu.

-Vă ştiu…nu vă ştiu, domnule viţeluş, nu-mi aduc aminte acuş, fiindcă mă doare un dinte din faţă…

-Hai să ţi-l leg cu o aţă de un arbor pitic. Şi cât ai zice: „tic-tic!" îţi zboară direct în guşă de cioară. Ea-ţi va aduce unul de-oţel, bietul meu iepurel, să poţi roade carota cu el.

Zis şi făcut. Într-o clipită, Ronţăilă rămase ştirb şi peltic. Nu mai putea pronunţa nici cuvântul morcov măcar, iar Lelu-Bălţătelu, viţelul plecase cu pas rar, fără să privească în urmă măcar.

Dădea din coada plină de scaieţi şi de bălegar peste care, câteva muşte se aşezau cu obrăznicie. Măi să fie! Făcea din coadă „plici-plici" şi băga muştele-n frici.

-Hau-hau, se auzi dintr-un tufiş, un fel de lătrat cam nervos.

Era Laţi, căţeluşul sârmos şi lăţos care ascunsese acolo un os. Şi acum scormonea, scormonea şi nu-l mai găsea.

Îi venea să latre la lună de supărare. Dar tocmai atunci apăru pe cărare, o jună căţea, care se lingea pe botic.

Laţi nu mai zise nimic, să nu-l creadă lumea calic. Clefăi, mormăi, căscă, se scărpină de parcă ar fi cântat la chitară un cântec de inimă amară. Şi apoi se pregăti să-şi ia coada la spinare după splendida arătare.

Voia să-i arate că-i galant, cățelandru-berbant şi nu se caliceşte la un os, oricât ar fi fost acesta de gustos.

Tot atunci apăru pe neaşteptate un şoricel.

Dar în poveste nu mai e loc şi de el.

Cum v-am mai spus, n-are coadă, nici cap şi nu toate lighioanele încap.

Să ne descotorosim de mişel.

Şi cum Lați plecă după cățea, să ne lipsim şi de el şi de ea.

Rămâne iepurelul – minus morcovelul. L-o fi mâncat, l-o fi păstrat pentru când i-o creşte dințişorul la loc?

Cui îi pasă?

Pun mâna-n foc că nu ştiți ce s-a mai întâmplat.

Adevărat?

Gata. Am plecat că sunt şi eu aşteptat.

Imaginați-vă acum, că pe mine m-a lăsat căruța cu muze în drum.

Şi povestea s-a evaporat ca un fum….

Galați, 20 noiembrie 2008

POVEȘTI CU VIEȚUITOARE

COLȚUL VIU

Tare mult îi plac ştiințele naturii micuței Adina! Toată grădina-i a ei, cutreierând fiecare colțişor ca să-şi aleagă un locuşor de amenajat un zoo-parc adevărat.

Nici nu ştiu când a făcut rost de câteva cuşti şi alte ambalaje din sticlă, nuiele, să le construiască locuințe din ele micilor viețuitoare cumpărate din târg de tata mare.

Un asemenea colț viu, e drept că văzuse numai la şcoală şi socotea

că nu-i mare scofală să te ocupi în exclusivitate de animalele, care locuiesc în captivitate.

Zis şi făcut. Nu i-a trebuit mult să treacă la fapt, cu un pisic tărcat, fără mamă, care nu ştia să pape, şi-i dădea zilnic cu biberonul, o sticluță cu lapte. L-a adoptat, cum s-ar spune şi imediat i-a căutat un nume. Tobi i s-a părut cel mai potrivit şi se pare că nu a greşit.

Între timp, Tobi a deschis nişte ochişori rotunzi, fosforescenți, curioşi foc şi peste tot locul prezenți. Adina i-a făcut ghemotoace de lână sau motocei să se joace Tobiță cu ei, de când mijea soarele, până se ascundea pe un dâmb, dindărătul livezii de pruni.

Apoi a mai primit de la un unchi o pereche de iepuraşi bruni şi o broască țestoasă bătrână, care se numea Ema.

Cu iepuraşii a fost uşor să le dea morcov şi varză, din răzor. Dar cu Ema, asta-i dilema, nu ştia cu ce s-o hrănească, pentru ca să trăiască, cel puțin trei sute de ani. Să-i dea bostani, să-i dea gutui, să-i dea râme groase cum îi dădea cloştii cu pui?

Până la urmă Ema s-a descurcat singură, fără cuțite, furculițe sau lingură, cum îi pregătise Adina. Grădina imensă era suficient teren de investigat pentru hrană: găsea frunze pe care le toca mărunt-mărunt ca la tocană, păianjeni, şopârle, din preajma unei minuscule gârle şi fel de fel de vietăți micuțe, mai dolofane sau mai slăbuțe.

Pe urmă, tatăl Adinei a construit un acvariu chiar în solar, în care a dat drumul la gubi argintii şi xifori, peştişori pe care fetița îi hrănea zilnic cu lingurița (lingurița cu tubi şi purici de baltă, bineînțeles). Şi adesea îşi petrecea ore întregi şi nu-n van, în fața acestui ecran, să privească spectacolul dat de micuții peşti, care se jucau printre alge şi plante cu trenă, frumoase şi grațioase ca nişte balerine cu ochii verzi, vaporoase. Într-o duminică, din piața de păsări, mămica i-a cumpărat un papagal verde cu roşu, pe care l-a botezat Zisu, întocmai ca-n visul pe care-l avusese Adina cu o seară înainte. Era un papagal vorbitor, dar ştia cuvinte puține, abia dacă dădea bună ziua şi spunea cum îl cheamă. De bună seamă, fostul stăpân

nu-l învățase mai nimic, de teamă să nu capete-un tic. Aşa că Adina s-a pus să-l învețe un pic alfabetul. Bietul de el! Nu ştia să-l pronunțe nici pe „Ghe”, nici „Haş” şi nici Y grec (i-grec), deşi nu se poate spune că avea capul sec.

Dar păsărarul Ilie îl ținuse numai în colivie şi, de plictiseală, Zisu învățase la nimereală graiul pisicii Matilda şi al dulăului Bică. Ba chiar al şoricelului alb, pe nume Mitică. Asta e! Dumnealui ştia să imite viețuitoarele casei, fără să țină cont de caracteristicile rasei.

Colțul viu mai avea şi o mulțime de insecte mici: libelule, cărăbuşi şi furnici. Avea şi două gărgărițe care locuiau pe tulpinile de romanițe.

Nu mai pun la socoteală colecția de fluturi din insectar, exemplare pe care le întâlneai foarte rar.

De curând şi cloşca a scos nişte pui de curcă pestriți, care i se încurcă Adinei printre picioare. Şi fiindcă mai au mult până se dea aripioare, fetița îi îndoapă zilnic cu mâncare: tocătură de iarbă (fără s-o fiarbă), fiindcă lor le place trufandaua, ca şi nouă - halvaua, gălbenuşul de ou şi mălai, (adică scrob cu mămăligă).

Crezi mătăluță că puii de curcă se-ncurcă, mâncând cine ştie ce ierburi amare, înainte de culcare? Ei aş! Ei vor să fie ca puii de la oraş care mănâncă numai parmezan sau pandişpan, trigoane cu nucă şi alune, care-s foarte bune. Dacă nu le dai (ai sau n-ai, trebuie să le dai!) se apucă de țiuit de-ți trece pofta de dormit.

În fine, mai are Adina şi-un pui de gâscă bălai, numit Culai, ca un ghemuşor de lumină, sau ca mierea de albină.

Şi fiindcă orice Colț viu trebuie păzit de un câine, îi vom aduce noi mâine un dulău cumsecade, dăruit de un bade la Stâna de Deal sau de Vale. Şi vai de picioarele dumisale, cine va îndrăzni, nepoftit, să se înfrupte viclean, din vreun membru al acestui clan de viețuitoare, care deja s-au împrietenit şi trăiesc împreună, într-o iubire aproape nebună…

Galați, 21 decembrie 2008

POVEȘTI CU ÎNGERI

DARURI, DARURI...

Cine n-a primit măcar o dată în viață un dar, să înainteze un pas pe trotuar. Cum, nici nu ştiți ce-i acela un dar?

Dar e de-ajuns să priveşti seara spre cer şi să-ți alegi din stele un colier. Fiecare stea îți va îndeplini o dorință. Aceasta însă, e cu putință, numai dacă ai fost toată ziua ascultător.. Stelele află uşor dacă meriți răsplată şi nu sunt deloc rele de plată.

Dacă ai mai multe dorințe decât stele, tăinuieşte-le în două cufere grele. Apoi le scoți de acolo câte una sau două, ori de câte ori începe să plouă şi tu ai o dorință nouă. Ea îți va fi îndeplinită imediat sau mai pe îndelete, aşa cum vine Moş Neculai iarna, să-ți pitească daruri, în ghete.

De pildă, vrei o cămilă cu un robinet în cocoaşă şi steaua îți va da o pântecoasă gogoaşă. Vrei un dromader şi-şi vor fi dăruite două steluțe de ger, care strălucesc pe fereastră. Vrei pasărea măiastră şi ți se v da o beretă albastră. E de prisos să mai spun că darul cel mai de preț şi mai bun este cel visat încă din ajun.

Astfel, un giuvaergiu te îmbie c-un măr auriu. O precupeață, cu pătrunjel, leuştean sau altă verdeață. Un fotograf îți va da un portret cu autograf. Două neveste îți vor croşeta o poveste, o brodereasă îți va coase o broderie aleasă. Un dresor de fiare – îți va da nişte articole din ziare. Un scriitor de copii îți va dărui întotdeauna cu bucurie, o felie de copilărie.

Un papagal vorbitor dacă-ți doreşti neapărat şi nu găseşti, nu fi alarmat, cumpără-ți un pui de sturz, şi învață-l să nu mai fie ursuz şi să imite săritura de pisică. Nu strică un arici să îmblânzeşti, spunându-i o mulțime de poveşti cu furnici, altfel ai putea să-i strici impresia bună despre veverița care-a găsit o alună fermecată în pădure. Un urs, după câteva ture îți va dărui o cană cu zmeură sau cu mure, pe care să ai grijă să nu ți le fure şi să rămâi păgubit. Dacă totuşi ți se întâmplă una ca asta, nu trebuie să plângi

fiindcă năpasta va fi de scurtă durată. Îți vei reaminti pe dată de moşul care l-a luat pe „mor” în brațe de s-a speriat şi cocoşul cel roşu şi despre cele două rațe gemene cu moț care făceau negoț cu puf.

Cere-i atunci unei steluțe, un pămătuf luminos şi ea-şi va lăsa cu sfială pleoapele-n jos. Cere-i aripi, un zbor să-nfiripi şi ea îți va permite să te înalți tot mai sus pe bolta nespus de senină ca un arc de lumină.

Deci, orişice dar ți-ai dori, să ştii: stelele serii, ca nişte făclii, ți-l vor îndeplini.

Dacă ieşi iarna în stradă vei vedea numai pitici de zăpadă. Pe ei nu trebuie decât să-i vrei pentru că nu sunt grei, ci uşori ca şi fulgii şi, dacă de timiditate roşesc, atunci se topesc.

O verde ferigă te cam intrigă, aşa că alege-ți un brontozaur de pe vechiul coclaur. Cât despre balaur, e bine să nu ți-l doreşti niciodată, oricât ți-ar fi inima de întristată, fiindcă el nu se deosebeşte defel de un zmeu obişnuit şi vei fi de-a dreptul uimit când ai să vezi cât foc şi câtă apă pot să încapă în gurile lui pofticioase, şi în privirile lui sticloase, câte fulgere furioase.

Însă, îți spun: alege-ți un porumbel. Cu el vei putea călători pe orice meridian, aproape un an, fără nici un ban.

În schimb el e mesagerul de pace, din cele mai vechi timpuri încoace.

POVESTEA DIN CUVÂNT

Povestea pe care vreau să ți-o spun, copile, nu se află-n cartea de citire. Nu se află nicăieri pe pământ, decât la mine-n cuvânt. Povestea mea fermecată vine din cer, de la Tată. Mi-a adus-o un înger ceresc, pe când eram pe cale să ațipesc. Şi-o să rog vântul să nu mi-o zboare, fiindcă e culeasă din soare. Din soarele blând al iubirii, împărțitorul cel drept al fericirii.

Povestea mea va fi ca o jucărie, pe care o găseşti într-o casă de

hârtie. E o poveste plină de lumină, ca dimineața aceasta senină.

În ea este vorba despre o Măicuță şi-un Fiu şi aş vrea să ştiu, cine nu o iubeşte pe blânda Fecioară, al cărei Fiu este Domnul Iisus, bunăoară?

Nu trebuie decât să citeşti câteva rânduri din acest Abecedar al Iubirii, pe care-l cunosc toți copiii de la un capăt la altul al omenirii. Vei afla o mulțime de pilde şi adevărate povețe care, bineînțeles, or să te învețe cum să trăieşti minunat, ca un creştin adevărat.

Fără să citeşti cartea aceasta de căpătâi, nimic n-o să poți face mai întâi. Ea te ajută mai mult decât o mie şi o sută de cărți prevăzute cu desene şi hărți, să călătoreşti orişiunde, acolo unde nici cu mintea nu poți pătrunde.

De asemenea, vei afla de ce trebuie să te fereşti, până te vei învrednici să mai creşti.

Încă un lucru vreau să ştii neapărat: în cartea aceasta frumoasă vei găsi un model vrednic de urmat.

Poți să citeşti oricând, seara şi dimineața, căci în ea vei găsi
CALEA, ADEVĂRUL şi VIAȚA!

VIS CU ÎNGERI

Am visat că doi îngeraşi mă duceau la culcare pe aripioare de fluturaşi. Şi uimit, m-am pomenit cu polen poleit. Mă tot legănam agale, pe un leagăn de petale. Pisoii nu mai prididеau să coboare pe horn şi să-mi toarcă basme cu ursitoare. Şi în bezna necuprinsă, îngerii țineau o candelă aprinsă. Atunci, în liniştea aceea deplină, am auzit aşa ca o muzică divină. Nişte flaute veniseră-n somn să mă caute. Nişte harfe mă-nfăşurau în sunete ca nişte eşarfe. Viorile măiestre vioreau pe la ferestre. Şi peste tot vedeam numai chipuri celeste, serafimi anonimi mă purtau binişor pe-o saltea de nor. Salteaua era plină cu puf de păpădie, de-aceea era alburie. Şi în zefirul care stătea abia să adie, visele au început să mă-mbie. Voiau să mă prindă într-un joc în oglindă.

Aproape, aproape, ca-ntr-o oglindă de ape. Ca un lăicer era oglinda aceea de cer. Atât de clar încât părea de cleştar. Cum să nu mă prindă acest dans îngeresc în oglindă?

Acesta a fost visul în vis pe care l-am avut în abis şi aidoma vi l-am descris.

Apoi am văzut un înger străjer peste cer. Veghea, pasămite, visele nepoftite. Pretutindeni simţeam o respirare de îngeraşi în adorare. Şi-a început să răsune vocea îngerului în rugăciune:

Sunt trimis de Domnul
ca să-ţi apăr somnul
puişor gingaş, nani, copilaş!

Buna Maică să te culce
să-ţi aline somnul dulce,
Să-ţi aştearnă pat curat
pe un sân înmiresmat.

Să-ţi aducă har cu har
de la Sfântul ei altar.
Lujeri mici de lăcrămioare,
rouă în mărgăritare,
răsărite în pocale,
darul lacrimilor sale…

Apoi am simţit, ţin minte, pe frunte o mână fierbinte. Şi am văzut cum coboară lin de sus, mâna caldă-a lui Iisus.

Ca o stea, pe inima mea.

Şi-n mângâieri de clavir, un nebunatic zefir, mi-a trecut prin păr miresme de măr. Am stat aşa nemişcat, uitând parcă şi de respirat, până când mâna aceea divină, m-a binecuvântat…

Galaţi, 18 octombrie 2008

POVEȘTILE NATURII

POVESTE ÎNFLORATĂ

Haideți odată să vă spun o poveste înflorată. N-aveți frică e o poveste frumoasă de pică. Despre o bătaie cu flori petrecută în zori. Stați să vă povestesc până nu mă nimeresc. Fiindcă uneori, oamenii ar dori să iasă la promenadă, la şosea sau pe stradă, în zilele de sărbători şi să-şi arunce unul altuia – flori. Să stea aşa, pare-mi-se, cu brațele larg deschise şi să primească în zori, o ploaie de flori.

Pentru aceasta le-ar trebui crenguțe-nflorate, lujeri şi tulpinițe de garofițe.
Crini mai ales, pentru că florile-acestea, se ştie, dacă mori, imediat te învie.

Trandafirii au ghimpi şi sunt foarte eficace în războiul cu fiare şi dobitoace.

Câteva lalele pot ține loc ce surcele, numai să nu-ți scoți ochii cu ele, Doamne fereşte cine le foloseşte.

Lăcrimioarele, da, că-s simțitoare şi cad pe obraji ca o ploaie de rouă pe grumaji. Dacă suferi, vei primi o căldare cu nuferi.

Cu ghioceii se bat copiii mai măricei şi de-atâta miros îşi frâng os cu os.

Fetele îşi aruncă violete în plete şi apoi flori de măr să le înflorească în păr când o să mai crească. Ce să mai amân, îți zic, busuiocul se aruncă în sân sau se ține după ureche, c-aşa e mitul, fetele să-şi viseze ursitul.

Din flori de cale bărbații sorb licori de ambrozie ca din pocale, nectaruri de zei din brebenei, şi-apoi le aruncă în spate, ca pe potoavele uzate.

Deşi-i o floare regală, cala e din cale afară de rară.

De sărbători copiii te servesc cu mâțişori. Sau îşi fac stele din lumânărele şi adunați la geam sau în tindă, te colindă.

Câte stele nu poți aprinde cu gălbenele! Câți meteori cu bunghişori, câte lumini-luminițe cu dumitrițe!

Cu gherghine se poate dezlănţui un război în lege ca unul cu ciomege. Normal că nu te poţi bate cu flori de potbal. Poţi doar să le foloseşti drept scuturi ca să te aperi de fluturi.

Din flori albe de nalbe poţi să-ţi faci salbe, brăţări, acătări şi scapi de supărări.

Cu păpădia poţi să razi oricui scăfârlia, dându-i la moacă în serios sau în joacă.

De gladiole, ce să mai spun, par săbii cu care poţi să răpui căpcăuni.

Capsulele de maci sunt bune ca să ataci inamicul fără sfială şi se va îmbolnăvi de o boală mortală: trasul la aghioase printre atâtea flori deosebit de frumoase.

Cu asemenea arsenal, cum să vă zic, orice război e un nimic, un fleac, o bagatelă. Nu-ţi mai trebuie umbrelă ca s-o agăţi în cui dacă ai floarea soarelui şi-o porţi pe chelie ca o tichie.

Tare-aş vrea să mă bată cineva cu flori albastre de nu-mă-uita! Să-mi facă „bum-bum" cu efluvii întregi de parfum. Sau cu buchete de liliac să-mi vină de hac. Cu frezii cum fac francezii. Măcar cu levănţică să-mi mai uit de frică. Sau cu sulcine, să mă simt bine. Cu petunii că doar nu dau hunii!

Să-mi facă un cucui cu floarea cucului. Să-mi zică: Hei, mâinile sus! Şi să mă-mpuşte cu stânjenei, cu flori de lotus şi tei. Să mă bombardeze de pe metereze.

Însă mai bine e să primeşti în piept imortele, fiindcă ele, lila precum sunt, nu se scutură-n vânt, ci sunt nemuritoare cum ar trebeui să fie orişice floare.

Vin băieţi călăreţi să se bată cu flori de scaieţi. Vin şi vin să lupte cu flori de ciulin. Fiindcă florile de spini nu rănesc decât pe cei ce iubesc.

Cu atangicul se bate numai bunicul fiindcă a observat: floarea aceasta roşie şi portocalie e mai bună dintr-o mie la răpus adversarul. Poţi să aduci cu carul zambile, nu vor ţine loc de cartuşe şi bile. Aşa că e mai bine să foloseşti portolaci când vrei să ataci. Înarmat cu zorele, poţi să participi la lupte grele.

Ce de fiori îmi produce bătaia cu flori! Inofensiva bătaie cu roze şi tuberoze.

Pui capăt răului cu mustața flăcăului. Tai capul zmeului cu gura leului. Cu crăițele aperi zeițele. Acoperi larma numai cu violete de Parma.

Faci multe parale dacă vorbeşti gângurit, cu petale. Sfâşiat de atâtea miresme nu mai poți muri lesne.

Şi de-atâta parfum de tuberoze, te vindeci de porice nevroze.

Cu o floare de gulie te aperi de melancolie. Cu o crizantemă rezolvi orice problemă.

Şi uite-aşa, cu petale, stamine, pistil, poți să duci un război foarte util, în luna aprilie, să dezarmezi fluturii şi libelulele, să le mai tacă gura, fiindcă de glasul lor nu mai pot deloc să sfor-sfor în pridvor. Când să cutreier pădurea, ograda, greierii vin de aiurea şi-ncep sfada. Şi nu mai pot să mai mor de țârâitul lor.

Nimeni nu-mi vine într-ajutor şi de dor de florile-aceste, eu mă retrag din poveste binişor şi vă spun: Somn uşor!...

23 septembrie 2008

DOR DE DUCĂ

Şi-acum, s-o pornim în goană, hai, ca haiducii lui Şapte Cai. Şapte cai logocai care te pot duce în rai. Cu şapte stele logostele în frunte, țintați de parc-ar fi frați. Cai ce poartă numai prinți în spinare şi scapără foc la picioare. Care nu numai că nu au grai grăurean, dar nechează din zori până-n amiază. Au cozile împletite dintr-o mie de fire, să poftească cineva să se mire. Care, dragii de ei, din copite scot numai scântei. Ca nişte lei-paralei, zboară pe coamele vântului, cu mult deasupra pământului. Zboară ca o sfârlează fără fofează. Şi-n toate graiurile nechează şi pe toate plaiurile galopează. În galop, trop-trop, pe lângă plop, pe lângă stejar, mâncând jar.

Pe un asemenea năzdrăvan armăsar, să plutim în văzduh ca pe un lac de cleştar, biciuiți cu har. Împroşcați cu stele să mai uităm de rele.

Pudrați cu polen pentru ten. O herghelie de cai neînşăuați, proaspăt spălați şi țesălați.

Să ne plouă cu rouă-n mărgăritare din cap până-n picioare. Soarele să ne mângâie din creştet până-n călcâie. Să fim acoperiți cu pudră de lună nouă, să nu ne mai ningă şi plouă. Peste plete să ningă doar cu margarete.

Peste albe pestelci cu cornițe de melci.

Cu Pegasu-n frunte, să ne facem luntre şi punte şi să ne pierdem în amănunte.

O herghelie de telegari condusă de un grup de ştrengari. Să ne luăm în buzunare cât mai mjult aer de respirare. Ca pentru o sărbătoare.

Să ne împresoare ca o nălucă dorul de ducă.

Gata. Sfârşiți hărmălaia. Că doar nu ne jucăm de-a puia-gaia. Şi nici de-a ielele, încălecați pe toate nuielele. Nici măcar de-a cocoarele, călare pe mătură precum vrăjitoarele.

Cât suntem noi de voinici, pocnim din bici să punem aripi caleştilor să ne ducă de-a dreptul în Țara Poveştilor!

TUIUL DE CAIS

Venise pe lume dintr-un sâmbure mic de cais şi ca dintr-un vis se deşteptase anume, într-o dimineață cu cer limpede, clar.

Aşadar, cum dechisese ochii din frunzulițele mici şi umezite de rouă, de parcă atunci ai fi zis că începuse să plouă. Se răsuci puțin cu fața în sus, spre lumină, să se îmbete de zarea aceea senină. Tocmai atunci trecu pe acolo un cărăbuş, cu o desagă-n spinare, doldora de semințe în floare.

-Ei, unde mergi aşa grăbit? întrebă lăstarul abia şoptit, fiindcă trebuie să vă spun că de firav ce era, nu avea nici putere să vorbească şi era de ajuns orice adiere de zefir să-l smulgă ca pe un fir-firişor de prea crud grâuşor.

-Sunt de rond, îi dădu răspunsul cam răguşit, cărăbuşul grăbit. Şi,

în fond, nu ştiu cine eşti şi nici de unde ai apărut şi tu, aşa deodată aici în grădină, tocmai lângă tufele de sulfină, unde stau eu de pază să nu-mi fure vreo rază păianjenul brun şi să-şi țeasă din ea pânză de casă.

-Cum adică? întrebă lăstărelul cel crud ca firul de iarbă. Cărăbuşul tuşi uşor în barbă, se cățără cât ai clipi pe o frunză de dud şi luându-şi avânt pe o scamă de vânt, ateriză drept pe o buturugă şi în limba lui cărăbuşească, începu să sporovăiască:

-Am treabă, nu mai pridi desc cu rondurile peste grui, ca să nu mai pun la socoteală că am patru pui cărora trebuie să le aduc de mâncare, la fel ca oricare părinte vrednic. Ce mă tot ții de vorbă că mi s-au uscat colacii în torbă?...

Şi zicând aşa, plecă mai departe lăsându-l pe puiul de cais puțin cam nedumerit. Dar iată că, nu după mult timp, s-a nimerit să se ivească în preajmă, un fluture galben cu multe buline care părea că zburdă, fugărindu-le pe albine.

-Aşteaptă! Vreau să vorbesc cu tine, strigă din răsputere micul lăstar, drept ca un paj sau ca un vlăstar de împărat, fiindcă între timp mai prinsese curaj şi avea deja calitățile unui copac adevărat.

-Ba, să mai creşti, i-a spus-o de la obraz nestatornicul fluture, crezând că-i face în necaz. De altfel, nu pot să-mi scutur pulberea de polen auriu pe frunzele tale pitice Şi-apoi, nici nu ştiu de ce gen eşti. Eu o iubesc pe floarea aceea cu lujer subțire al cărei mire voi fi curând, spuse dintr-o suflare, zburând apoi către floare.

Caisul nu mai contenea să-l admire, dar în acelaşi timp îşi rotea frunzulițele de uimire. Cum adică, el se trezise singur-singurel, fără treabă, fără vreo rudă, prieteni, frați alăturați, să-l învețe, să-i spună, măcar un cuvânt, măcar o minciună?

Înălță căpuşorul şi privi mirat în jur. Prin aerul pur jucau sârbe şi hore fel de fel de gâzulițe multicolore, albe, verzi, galbene, cenuşii… Tuşi de emoție când o gărgăriță cu rochie roşie, plină de buline negre poposi ostenită în vârful tulpinii tocmai în bătaia luminii, unde răsărea somnoroasă, o frunză de puf.

-Uf! Ce-am obosit, rosti gărgărița cu un comic năduf. Şi soarele cât dăgorăşte de tare, abia mai pot să stau pe picioare! Sau pe aripioare. Am să mă odihnesc puțin. Dar ia stai nițel! De unde-ai răsărit aşa frumuşel? Parcă ieri nu te-am văzut, vecine, printre sulcine, aici lângă casă. Hai, lasă sfiala şi spune-mi!...

Caisul se pierduse de-a binelea în noianul de vorbe gărgărițeşti cu înțelesuri aproape necunoscute. Ar fi vrut să-şi mute privirile-n jos, dar îl incomoda grozav făptura aceasta grăsuță care i se aşezase în vârf ca o pălărie de ciupercuță.

-Ştii, eu m-am născut abia azi dimineață – şi un val de roşeață, adică de verdeață, i se răspândi în întreg trupuşorul. Deocamdată nu ştiu nimic şi m-apucă dorul de mama caisă şi de tata cais. Ca prin vis îmi aduc aminte de ei precum şi de ceilalți frați ai mei. Ehei, ce mulți eram în castronul de lut, care de care mai limbut. Se lăuda c-o s-ajungă cu crengile lui să împungă cerul şi norii, când se vor naşte iar zorii. Şi cum stam strâns lipiți unul de altul, un sâmbure a făcut saltul de pe masă, jos pe podea. Credea c-aşa-i va fi mai uşor să iasă în curte şi țup! acolo-n grădină, lângă tufele de sulfină.

Nu mai ştiu dacă şi ceilați l-au urmat fiindcă tocmai atunci, unui băiat din casă îi venise pofta să mănânce un sâmbure dulce la miez. Mi se părea că visez când îşi introduse mâna-n castronul de lut. Ce hărmălaie a început, cum ne mai înghesuiam toți, mai potoleşte-i dacă poți! Până la urmă, ce credeți, m-a nimerit chiar pe mine. Îmi tremura dulce şi coaja cea tare de asemenea grea încercare.
Băiatul pe care-l chema Jan, mă strivea în pumn ca-ntr-un cleşte şi cât a zice „peşte!”, apucă un ciocan de coadă, mă aşeză pe o piatră netedă şi vru să mă lovească în cap. Ca să scap, mi-am făcut speriat avânt şi într-un cuvânt, am aterizat pe pământ printre straturile proaspăt săpate. Tocmai atunci începuse să plouă şi stropii mi-au făcut bine. În fine am reuşit cu chiu cu vai să fug de la moarte. Dar necazul era altul: frații mei erau acum departe. Şi cine ştie ce soartă or să împartă? M-am trezit singur singurel, un biet copăcel care abia la anul va face flori şi va dărui rod.

Şi spunând aceastea, lăstărelul se frânse-n tulpină şi plânse, cu frunzulițele strânse.
Gâzele din preajmă care ascultaseră cu trompițele-n aer povestea, parcă trasă din caier îi ziseră care mai de care:

-Nu plânge, tu eşti prietenul omului şi totdeauna el te va apăra de nevoi.

-Mai rău de noi că, din nebăgare de seamă, oricine ne poate ucide, strigă alta. Şi-apoi tu vei avea mulți ani de trăit de acum înainte, pe când noi suntem efemeride.

-Adică trăim o zi, două, sau în cel mai fericit caz – nouă, adăugă încă una cu întristare. Suntem mici făpturi ale lui Dumnezeu şi mereu trebuie să ne apărăm de ceva: ba de o gâză mai mare, cu poftă de mâncare, ba de-o şopârlă din iarba de peste gârlă, ba de-o broscuță flămândă care stă la pândă. Şi în plus noi nu dăm nici măcar poame, ca să țină omului de foame. Noi nu dăm nimic, zburăm şi atâta tot. Viața noastră-i un continuu zbor. Crezi că-i uşor? Ce să facem? Nu avem nici o vină că nu prindem ca tine rădăcină.

Lăstăraşul asculta ca vrăjit. Nici nu şi-ar fi închipuit că există pe lume o mulțime de gâzulițe îmbrăcate-n costume atât de diverse, unele colorate intens, altele şters. Grădina era atât de plină de viețuitoare care trăiau sub acelaşi soare, fiecare la umbră sau în lumină, orânduite după aceeaşi lege divină. Cu mintea lui tânără, socoti că nu fusese uşor pentru Atotputernicul Creator să zămislească atâtea specii de viețuitoare sub soare, care mai de care. Se bucură dintr-o dată că nu-i singur pe lume şi i se păru că anume fusese creat în acest mod ca să împartă omului rod.

O rază de lumină anume îl atinse pe căpşorul lui de copil, îl prinse apoi de frunze cu fire nevăzute şi-l înălță către soare pe drumuri dinainte ştiute. Copăcelul mai crescu aproape câteva şchioape, ajungând tufele de sulfină. Cu mica lui rădăcină se prinse bine-n pământ şi aşteptă plin de curaj să înfrunte prima pală de vânt.

Şi, asemena lui, copile, şi tu ai fost creat, dintr-un sâmbure fermecat, duă rânduiala cea dreaptă a firii, să dăruieşti la rândul tău roadele sfințeniei şi ale iubirii.

POVEȘTILE PĂDURII

IMITATORUL ICHIM

Maimuțoiul Ichim era un imitator desăvârşit. Ce să mai vorbim!

Ştiu din auzite că putea să imite orice – de la mersul pe bicicletă la aprinsul țigării de la brichetă.

De la cititul ziarului, la învârtitul scaunului rotativ al barului, c-un pahar mare în față, din care să soarbă oranjadă din fire de iarbă de fiare (care are mare căutare, putând deschide o mulțime de uşi pe la sus-puşi).

Putea inima fără o vorbuliță chiar şi săritura de canguriță.

Buzunarul ei plin nu-l putea imita şi asta-l cam supăra. În schimb, fără nici un ocol, putea să imite buzunarul gol.

Mai ştia cum fac perii ascuțiți ai periuței de dinți (nu mă întrebați, vă rog, cum), putea să întruchipeze un şarpe fără costum, un foarte bătrân stejar şi chiar un făraş cu jar pentru un murg costeliv.

Uneori, în mod abuziv imita cleiul tămâios de copac sau cum se prăjesc ouăle la capac. Şi atunci hazul era fără precedent.

Recent, un copil i-a cerut să imite o rază de soare în plină acțiune, la mare.

Bietul de el! Nisipul ştia-l imita, din auzite, dar o rază de soare? Dumnezeule mare! Şi-apoi, el nu fusese niciodată la mare, el îşi dusese traiu-n pădure şi când era mic, ar fi putut să jure că lumea toată e alcătuită doar din bananieri şi liane care îi dăruiau lui fructe bune, banane.

Între timp, călătorise destul ca să-şi dea seama fără-nconjur că lumea e mare şi că nu poate fi cutreierată de nişte biete picioare. Şi fiindcă îşi făcuse iluzii, s-a nimerit ca în cele din urmă să ajungă iluzionist la un circ renumit.

Ba dădea lecții de acrobație la trapez unui ursuleț obez care căpătase un tic de vorbire. Şi fiind peltic, în loc să strige: Mă-nsor! o ținea una şi bună: Mor! Mor! Ceea ce era cu totul şi cu totul altceva. Susținea că toate

oasele-l dor şi că i-ar prii cățărarea pe frânghie-n sus, iar de acolo ajungea la capătul opus, prin aer, zvâââârrr! până când Cioroiul Cât-Câr îl dădea cu măturoiul afară din arenă, pe motiv că are migrenă. Şi se ştie, când ai migrenă, nu suporți nici un fel de gălăgie.

Cât-Câr plângea demult de migrenă, din pricina zgomotelor de fiare neobişnuite din cuşti. Dar nici să-l împuşti nu voia să-şi părăsească serviciul. Şi-apoi, mai căpătase şi-un viciu: îi plăcea să o contrazică pe papagalița Chiriachița. Orice frază rostea ea, el i-o întorcea: Cra! Cra! nu-i aşa. Ce mai, avea mania contrazicerii, fără îndoială.

Dar să revenim la Ichim. Ca să iasă din asemenea încurcătură, şi să nu-şi piardă din fală (fiindcă ajunsese faimos, cu darul său de a inima, fără cusur, animalele dimprejur), într-un cuvânt, să iasă basma curată, pentru prima dată în viață apelă la un dresor care era un tigru bengal începător, dar chibzuit şi înțelept.

Îl linguşi mai întâi că-i deştept şi-apoi îi spuse necazul cu raza. Cum să mimeze un lucru imposibil de văzut? E de necrezut ce le poate trece prin minte copiilor acestora veniți la spectacol. Nici un miracol nu l-ar fi ajutat în asemenea privință.

Tigrul Cicerone îl ascultă cu bunăvoință, chibzui îndelung (câteva clipe) şi-i spuse fără să clipească:

-Trebuie să imiți doar două aripi deschise şi-o pală de vânt.

Într-un cuvânt, Ichim acceptă ideea, fiindcă-i părea plauzibilă. Şi de ce două aripi? o să mă întrebați, părându-vă incredibilă această posibilitate.

Uite-aşa, să aibă pe ce călători raza aceea invizibilă.

NOTĂ. Vă rog nespus, să nu credeți o iotă din cele ce v-am spus.

Galați, 17 decembrie 2008

LUPUL CĂRTURAR

Trebuie să vă spun mai întâi, că nu mi-am propus să mă ocup numai de bătrânul lup, cu toate că dintre toate animalele, el este un erou arhicunoscut, cale de multe ocale, aş putea să spun, fără teama că greşesc, în întreg neamul animalicesc. Dar trebuia să-mi rezerv bucuria să-l înfăţişez, bat-l pustia! Sau fantezia!

Bătrânul Lup, atât a aşteptat şi ţup! la mine-n poveste, luându-mă cam fără de veste. N-am mai putut ocoli subiectul, deşi proiectul era altul. Şi-aşa a devenit bătrânul Surache erou pozitiv şi sub nici un motiv nu i-aş schimba povestea despre care s-a cam dus vestea. Surache era însă, contrar aşteptării, un lup cumsecade. De ce nu-ţi vine să crezi, bade? Numai pentru că ai cunoscut şi dumneata la oi, un lup lacom cât doi? Nu poţi înţelege că acesta este un lup mai de soi, contemporan cu noi şi care trăia nu în pădure sau în zăvoi, ci într-un cartier cu blocuri noi?

Aş zice că nu era altul ca el, dar lupul nostru avea un strămoş drept model. E drept că acesta trăise acum vreo opt sute de ani, dar, credeţi-mă, făcea o groază de gologani. După ce mai înainte băgase spaima în oameni şi dobitoace, lupul din Gubbio n-a avut încotro şi s-a lăsat îmblânzit de un sfânt vestit de talia unor sfinţi renumiţi din Italia, Sfântul Francisc. Şi nu risc nimic dacă vă spun că Francisc era cel mai sărac muritor care, cu toate că nu avea nici frac, nici sandale, ci doar o rasă cât se poate de roasă, venea oamenilor în ajutor, vrând să le facă viaţa mai dreaptă şi mai frumoasă. Şi ce mană cerească! Lupul hain, nărăvit la tain de vite şi copii, a dat laba cu Francisc. Şi să ştiţi că i-a promis de atunci încoace, să nu mai atace niciodată dobitoace. Şi a mai trăit lupul mai apoi, un an sau chiar doi, hrănit din mână de copii, până i-a venit sorocul şi şi-a dat obştescul sfârşit, plâns de copii şi săteni ca şi cel mai iubit dintre pământeni.

Cu asemenea strămoş, Surache nu putea, vezi bine, să se comporte ca un fietecine.

Aşadar, era politicos cu fetiţele şi, lucru rar, chiar cu bunicile. Ocolea cu grijă furnicile, să nu le strivească sub labă, cu alte cuvinte era un lup foarte de treabă.

Am să-ncerc să vi-l descriu: îmbrăcat îngrijit, totdeauna în costum cenuşiu, încălţat cu ghete cu scârţ în cele patru labe subţiri, e-adevărat, ca nişte scoabe, dar cu unghiile tăiate şi frumos îngrijite, aşa încât, toate bătrânele erau îndreptăţite să-l simpatizeze. Ba chiar unele coafeze s-au oferit să-i pieptene blana, bucătăresele să-i pregătească hrana, bătrânii să-i ofere ziarul la scară, uitând că dânsul e fiară şi că altul e la ei alfabetul.

Bietul lup, nu voia să refuze pe nimeni pentru că n-ar fi fost elegant şi se prefăcea că citeşte, luându-şi aere de savant.

Ba, uneori descifra câte un titlu cu litere mari, după ce mai înainte îşi punea ochelari, litere învăţate după pancartele din pădure. Ar fi putut să jure că ştie aceste lucruri de-o veşnicie. Şi chiar îi plăcea să înveţe carte, de care, în pădure, de pare, nu prea avusese parte. Ba deprinsese şi socotitul, dar asemenea lui Stan Păţitul, nu prea se lăuda-n gura mare, de teamă să nu-l ia cineva peste picioare.

Domnul nostru Lup avea un ţel pe-al vieţii făgaş: voia să se civilizeze la oraş, pentru ca apoi, reîntors în desişul de codru să se dovedească a fi modru să predea şi la dobitoace ştiinţa de carte, de care animalele nu au parte.

Asista cu plăcere la lecţiile de istorie şi reţinea datele, fiindcă era totuşi un lup cu „glagorie", adică avea mintea dezgheţată, orice băiat sau fată îl testa până unde ajunsese cu învăţătura. Şi ca să sfârşim tevatura, vă spun că Surache ajunsese să participe şi la olimpiade dând răspunsuri record. Ştia să se orienteze fără busolă unde e Polul Nord, unde-i vestul şi chiar ştia ce înălţime are Everestul. În faţa atâtor dovezi de ştiinţă şi chiar elocinţă în exprimare, toată lumea a fost de acord să-i acorde titlul de cărturar, titlu care se acorda foarte rar. Chiar şi-un pădurar care asistase întâmplător la examen, a spus:

-Este uluitor! Nu-mi vine a crede că se poate. Dacă mergem într-un

asemenea ritm, animalele toate vor învăța ca şi el, devenind animale model!

Acesta de fapt, fusese şi scopul, precum v-am destăinuit, fiindcă nu aveam nimic de tăinuit.

Surache, după examen, s-a reîntors, cum era de aşteptat, în pădure. Ar fi putut să jure că va fi aclamat chiar la sosire dar, să nu vă mire, dobitoacele nu cunosc ce-i talentul şi harul şi, la toată ştiința lui, dobândită cu carul, în ani de zilnică trudă, ele i-au răspuns cu temeinică ciudă, dar cu îndreptățită mirare:

-Şi dacă acum eşti mare învățat, n-ai să te mai pui pe mâncat oi, niciodată?

Întrebare retorică, de bună seamă, căci se ştie, orice lup părul şi-l schimbă, însă năravul… Na, puşchea pe limbă!

Dacă s-a îndreptat sau nu lupul, ce importanță mai are, asta poate judeca fiecare, cum e mai bine să fii.

Aşadar, dragi copii, întâmplarea cu pricina are, ați văzut, o morală: degeaba mergi la şcoală şi înveți atâtea lucruri frumoase, dacă nu-ți îndrepți conduita, făcând obrăznicii cu nemiluita.

Ştiința trebuie să te facă mai generos şi mai bun.

Eu cam atât am avut să vă spun.

Galați, 17 decembrie 2008

PUIUL DE URS

Într-o zi un pui de urs foarte înțelept, căci urmase un curs de specializare în drept la Academia ursească, aşa că ştia să vorbească în toate limbile pădurii, vru să organizeze un concurs de dicțiune pentru a turna un film de ficțiune. Pentru asta încercă să adune toți puii de cangur, de vulpe, de iepure, puii de ciocănitoare, care-i serveau drept ajutoare, cei de rață care se vârâseră-n fața camerei de luat vederi, puii de găină care aveau diferite păreri despre lumină şi reflectoare. Astfel ajunsese

pădurea plină de odrasle de animale care făceau figurație pentru un film de animație.

Ursul îi vârî sub stropitoare ca să facă iute câte un duş, le scărmănă blana nițeluş să arate mai bine şi-i stropi cu tuş.

Îl chemă pe godac care era cam posac, dându-i poruncă s-aducă şi-un greier în frac, şi-o broscuță din lac.

Apoi îşi drese glasul c-un ou şi glăsui atât de tare încât se auzi până la marea cea mare:

-Stimați pui, le zise, agățându-şi în cui pălăria de pai. Suntem în luna mai şi pe prund, dovadă că pământu-i rotund, toate albinele au purces la cules stropi de soare de la fiecare floare şi polen pentru ten. Fiindcă buna lor matcă le-a dovedit că numai laptele obținut în stupinele din ținut are efect în procesul de întinerire. Aşa că voi da citire unui regulament de desfăşurare a scenariului. Dacă cineva are vreo întrebare, s-o pună imediat. Dar fiindcă n-am terminat, cer din nou îngăduință şi ascultare, altfel nu-i cu putință să ne înțelegem. Vreau să alegem un regizor peste toate graiurile de dobitoace.

Acel ce va şti a rosti limbile animaliceşti pe dinafară va fi declarat VIETATE RARĂ – bunăoară, papagalul care cunoaşte până şi orăcăitul de broaşte – se poate spune că-i rara avis in terris, cu atât mai mult filomela care poate cânta noapte de noapte imitând orişice şoapte.

Bineînțeles că vor avea drepturi egale şi celelalte animale, până şi canarii cei galbeni şi pisoii tărcați, purceluşii bălțați, iepurii de Angora, care-ți spun imediat cât e ora, coconițele gâşte, care mănâncă toată ziua găluşte şi chiar neamurile de țânțari şi de muşte.

Peştii nu intră în concurs, mai glăsui puiul de urs, fiindcă sunt din fire ursuzi: fie că tot timpul sunt uzi, fie că se zbat pe uscat, că aşa le-a fost dat.

O presură, cu alură de cântăreață artistă, coborî din trăsură şi tristă, îşi drese glasul c-un ton de diapazon, picând în vorbă ca musca în ciorbă:

-Cine are gură să strige că frige şi să nu mai sufle-n iaurt. Pe scurt. Pe încercate, care pe care, ca la alergare sau la concursul de şotron. Numai acel care se va dovedi, fără drept de apel, cel mai bun filolog, cel mai deştept şi mai telegenic, să-nvingă. Nu să înfigă o seringă cu apă chioară în biata mea inimioară. E clară?

Atunci, un buldog răguşit şi fălcos lătră de întoarse pădurea pe dos:

-Dar la cei fără stăpân nu vă gândiți că n-au ce să roadă şi umblă cu oscioare făcute covrig şi vârâte în coadă? Sunt atâția căței haimanale, fără hăinuțe, fără sandale şi mai ales, fără chioare parale. Pe cine doare? Fiecare se preface bolnav de lingoare. Halal adunare! Socot că se cuvine aşadar, să procedați democrat: să mă alegeți pe mine regizor, neapărat. Sper că nu e nimeni care să se opună, altfel încep să latru la lună şi-o să fie mai rău că va ieşi tămbălău.

Trecu şi o barză în zbor purtând în cioc – ei, ce credeți?

Un ghioc într-o scoică de mare, ce ținuse loc de doică unui peştişor oarecare. Se miră, dar nu întrebă nimic, de frică să nu-i pice din cioc – precum corbului – caşul – mândrețea ei de ghioc. Fiindcă voia să-şi ghicească viitorul la fel ca o pitie, până nu ajunge şi dânsa piftie.

Dar, de mirare făcu numai clamp-clamp şi scoica zbură pe spinarea unui mic hipocamp ce ieşise din apă să vadă cum se adapă un pui de baltă.

În final, nu mai ştiu dacă ursul a ținut sau nu concursul, fiindcă mi-am pierdut răbdarea văzând cum ni se promite marea cu sarea.

Şi m-am suit binişor pe-o şa, şi-am purces ca un fulg de nea pân' la voi, în zăvoi, să vă torn minciuni din torbă, uite-aşa, ca să vă mai țin de vorbă…

Galați, 17 decembrie 2008

POVEȘTILE VÂNTULUI

TUI DE VÂNT

Pe toată suprafaţa pământului, nu sunt mai frumoase poveşti, decât poveştile vântului. Şoptite dimineaţa sau seara, dar mai ales, toamna şi primăvara. Nici cele suflate iarna, când crivăţul s-a pus pe suflat, nu sunt de lepădat.

Am ascultat uneori, şoptite poveşti în câmpie, când vântul abia adie spicele de grâu. Apoi, înfioară un râu şi suprafaţa îi încreţeşte uşor. Îmi plaaaaac, de-mi vine să mor!

Poveştile auzite din zbor, pe coamele vântului călător, nu sunt nici ele urâte.

Dar, câte şi mai câte nu spune năstruşnicul vânt, când suflă înnebunit peste pământ!

De-ai sta să le asculţi, n-ai mai vedea, copii sau adulţi, ferindu-se de vânt. Într-un cuvânt, l-ar căuta şi l-ar ruga să le spună şi lor poveşti de dor sau de Somn uşor!

Un vântişor, adică un pui de vânticel, sfios şi frumos, numit Zefirel, o să te mângâie pe obraz. Să nu faci nici un naz când pleata-ţi răsfiră. De altfel, nimeni nu se mai miră de-o vreme de nimic. Nici măcar de vântul calic şi flămând, numit Fluieră-Vânt.

El caută şi inimi să fure şi-apoi începe să jure că nu el a comis fapta de ocară. Până începe şi mintea să te doară. Te trezeşti ututui, văzând că inima nu-i!

Las' că oameni fără inimă întâlneşti la tot pasul; dacă mint să-mi crească nasul!

Pe aripi de vânt zboară inimile îndrăgostite, într-un mugur de cânt. Şi-o ţin tot aşa, înlănţuite şi înroşite de dor, într-un zbor, spre ţara îndrăgostiţilor.

Mă întrebi unde-i aia? În Papaia sau Papaşa sau Dilibaşa.

Nu prea ştiu şi ca să aflu, mă tem că-i târziu.

Dar vântul, ehei! Ştie tot, dragii mei!

Întrebați-l pe el, care-i când rece, când căldicel. Când fioros, de-ți vâră spaima în os, când blând ca un mieluşel, dragul de el!

Fie că şuieră, fie că şopteşte, vântul, totdeauna-ți vorbeşte.

Vând mut, m-am văzut. E doar lucru ştiut.

Odată, am plecat la plimbare cu vântul în buzunare.

Fluiera şi nici că-i păsa.

Într-un cuvânt, puişorul de vânt este foarte ştrengar, mai ales când suflă prin buzunar.

Sau când te umflă prin haine. Îți destăinuie taine.

Cum e aceasta, pe care v-am spus-o acuş despre vântul cel jucăuş.

Galați, 6 Decembrie 2008

POVEȘTI UȘOARE CU VIEȚUITOARE

COECHIPIERII

Iepuraşul Rodel rodea un căpețel de morcov. Chiar atunci, auzi din senin un clopoțel clinchetind.

„Cine-o fi venind?" – se întrebă neliniştit, Rodel.

Era Godacul Achile, care, deşi în vârstă de numai şase luni, cântărea 80 de kile, cu perspective îngrijorătoare de a se îngrăşa mai tare, fiind considerat de pe-acuma obez, fiindcă nu-i mai venea nici măcar costumul ecosez.

Venise să ceară până diseară pompa de bicicletă Pegas.

Îi destăinui, grohăind mulțumit, că sorții l-au nimerit să participe la concursul organizat până la Las Vegas şi unde intenționa să-şi petreacă şi concediul de odihnă. În ultimul timp nu mai avea nici un pic de tihnă din

cauza vecinilor de baltă care, ori de câte ori mergeau la serviciu, făceau câte o haltă şi pe la Achile, îmbiindu-l la scaldă.

În plus, îl durea şi-un călcâi pe care şi-l înțepase-ntr-un cui în ziua dintâi şi voia să facă tratament cu nămol rece, sperând că astfel, reumatismul îi va trece.

Nu-i vorbă că-i plăcea şi tetraciclismul, pe care-l învățase de mic, fiindcă, am uitat să vă zic, unchiul său, Ghiță York, zis şi Suru, îl cumpărase un velociped cu patru roți. Şi Achile, făcea ture în jurul casei, până amețea. Ce se mai semețea el pe vehiculul lui cu patru roți, nici nu poți să-ți imaginezi! Poți doar să inventezi.

Mureau de invidie toți brotacii, țânțarii şi pitpalacii, ca să nu mai vorbim de godacii din cartier, însă el avea o voință de fier: se antrena cât e ziulica de mare, uitând uneori şi de mâncare. Îşi pusese în gând să ducă de aici înainte o viață sportivă.

Deşi, soția lui, Vera, cam guralivă, îl critica pe la cumetrele scroafe că ar fi început să facă gafe, să plece de unul singur la plimbare în zilele de sărbătoare, să-şi neglijeze rudele şi părinții şi mai ales, să nu-şi spele, după ce servea masa, dinții.

Ce să-i faci? Dacă vrei să ajungi campion la vreun sport, trebuie să depui un minimum de efort.

Acum Pegasul lui era, cum s-ar zice, pe jantă, adică i se dezumflaseră toate cauciucurile coborând pe o pantă foarte abruptă şi era cât pe ce să se aleagă şi el cu o coastă ruptă.

Achile, asistat de iepuraşul Rodel, umflă cauciucurile în doi timp şi trei mişcări. Şi Pegasul lui putea sluji drept model, oricărei firme de prestigiu din lume.

Rodel, bucuros, îşi rodea unghiile la cele patru lăbuțe, cum văzuse că fac unele pisicuțe când îşi manifestă mulțumirea. Dar nu mică îi fu uimirea, când vecinul Achile, fără fason, îl invită pe ghidon, să facă o tură de recunoaştere, înainte de această nemaipomenită vilegiatură.

Când văzu că-i îndemânatic, îl solicită drept coechipier, fiindcă Rodel era de profesie pompier şi lui Achile îi era frică să nu se aprindă

cauciucurile din spate, de atâta viteză şi greutate. Acesta acceptă imediat fiindcă era pompier încercat! Câte incendii nu izbutise el să înăbuşe-n faşă de-a lungul carierei sale plină de risc şi cam buclucaşă……

Aşa se explică faptul că, la data concursului „Pedalaţi cu noi prin trifoi" a ieşit mare tărăboi, aflându-se că, în loc de unul, vor pleca în cursă, doi.

Dar coechipierii şi-au susţinut punctul de vedere şi după o jumătate de oră de tăcere, Rodel a fost acceptat de către organizatori şi s-a dat startul. Concurenţii în şorturi şi adiddaşi, călare pe mândrii Pegaşi, cuprinşi de fiori, ca la comandă au pornit fiecare pe o bandă trasată cu vopsea albă pe şosea (altfel nici n-ar încăpea).

După câteva ore de pedalat cu încordare şi multă sudoare, s-a făcut o departajare. Se cunoştea, adică, dintre toţi – care era primul…codaş şi care-i cel din urmă…fruntaş.

Şi ce credeţi, Achile şi Rodel, cu Pegasul lor model erau printre aceia? Ei aş! Cei doi se aflau undeva mai la urmă, de parcă abia scăpaseră din turmă, dar nu vă alarmaţi, întrecerea continuă, fiindcă până la Las Vegas mai e destulă cale de străbătut c-un biet Pegas!

Poimâine am să scotocesc chiar cu lupa, să găsesc prin jurnale cupa, şi, dacă o vor obţine Achide şi Rodel, o să ne bucurăm niţel!

Galaţi, 21 decembrie 2008

FIREL ŞI URZICILE

Furnicuţul Firel era al treilea furnicel al furnicii Glafira şi al furnicului Gicu Firicu. El mai avea două surori, Rica şi Nica şi locuiau cu toţii într-un muşuroi lângă un tufiş de trifoi. Vă imaginaţi şi voi ce fel de părinţi erau cei doi: grijulii şi pedanţi, îşi dăscăleau odraslele ca nişte savanţi: să nu iasă afară singuri din muşuroi printre foile de trifoi, că s-ar putea întâlni cu vreun arici pofticios de carne fără de os. Că, în viaţă trebuie să fii bătăios, dacă

vrei să răzbați, printre codițe stufoase şi gulerați.

În fine, trebuie singur să te întreții cât a iarna de lungă, ca să-ți ajungă sacul de merinde, nu te poți întinde peste măsură, fără să pui nimic în gură.

Şi, oricât te-ai asemui dumneata c-un cocon, nu poți să stai plocon pe capul bieților părinți, că-i scoți din minți. Acestea şi multe alte sfaturi şi vorbe-înțelepte, avură darul să-ndrepte firea neobişnuit de vioaie şi neastâmpărată a furnicelului Firel, care nu mai era mititel, aproape îl ajungea pe tată-su. Crescuse cam cât un bob de mei, sau cât o sămânță de-ardei.

Dar,ca să-nțelegeți un pic, trebuie să vă explic viața din muşuroi.

Deşi nu-s înzestrate cu grai omenesc, furnicile totuşi vorbesc. Limbajul lor e alcătuit din parole adevărate, emise de antenele încrucişate. Când se-ntâlnesc două furnici pe un drum, ai putea să ghiceşti ce-şi spun, oarecum, pentru că ştiu o mulțime de verbe, precum şi zicători sau proverbe. De fabule, nici nu mai amintesc, fiindcă furnicile tare le îndrăgesc.

Cum se ridică pe cer bătrânul soare, furnicile ies în convoi la plimbare, parcă-s firave lănțişoare de atârnat pe gâtul fetelor de măritat, ori, capătul ițelor unui ghem cafeniu, mişcător, înşirat pe mosor. Dacă şiragul e drept şi nu se îndoaie, furnicile fac a ploaie. De asemenea, adunate ciotcă la gura muşuroiului, vestesc căderea puhoiului de apă din norii călători şi parcă simți în aer vapori şi miros de ploaie.

Până să treacă strada, începe sfada: care şi cum să iasă în drum după hrană, că doar n-o să ceară iarna pomană de la greieraşii vecini.

Furnicuțele parcă stau pe spini, fiindcă ele vor să meargă la cinema, fie că-i vreme bună sau rea, vor să se plimbe cu umbreluța de soare cât e ziulica de mare, să meargă cu bicicleta pentru a-şi menține silueta. Ba iau lecții şi de carate, fiindcă-s foarte emancipate.

În muşuroi, asta-i nostimada, toate furnicile vor să danseze lambada. Furniceii fac sport, mănâncă tort, ridică haltere, să nu te miri; furniceilor le place teribil să devină halterofili, într-un cuvânt, vor să fie utili muşuroiului în caz de atac.

Nici nu-ți trece prin cap câte arsenale folosesc pentru a-i veni

duşmanului de hac: De la puştile din boabe de mac şi care adorm imediat pe orice inamic înfuriat, la bătaia cu frişcă şi cartuşe de ciocolată, care, în general e preferată.

Dacă inamicul e prins şi se declară învins, în semn de pace, trebuie să înghită câteva poloboace de suc de măcieşe, 70 de grame de cireşe cu sâmburi cu tot, fără să se lingă pe bot. De obicei, şopârliţele, care fac pe mironosiţele, sughit după această luptă, câte o săptălună, semn că pedeapsa a fost eficientă şi bună.

Aricii, vor să facă pe voinicii, dar uneori, acesta-i baiul, se aleg doar cu mălaiul în ţepi şi cu furnicături la încheieturi. Şi dacă imediat nu începi să te scuturi de polenul de pe aripi de fluturi, s-ar putea să te alegi cu un partid sau cu o ligă a aricilor galbeni de mămăligă.

Taţii furnici sunt ocupaţi, de obicei, cu politica electorală, de aceea nu mai dau pe la şcoală să le vadă odraslelor rezultatele la învăţătură şi când află, ţine-te încurcătură şi tevatură!

Nici mămicile furnici nu prea au timp de copiii mai mici, ele umblă toată ziua la coafor unde-şi pun bigudiuri şi cască vreo câteva ore sub cască, îşi fac manichiura, ba chiar şi pedichiura. Ce mai tura-vura, în muşuroi, toţi se respectă, aşa încât, pare suspectă o viaţă de familie normală, cum bunăoară, v-am spus că ar exista în cămin la Glafira şi la Gicu Firicu unde, ambii părinţi se preocupau de odraslele lor să fie copiii cei mai cuminţi din întreg neamul de termite.

Pasămite, voiau să-i facă vrednici slujbaşi, pe aceşti copilaşi. Îi învăţaseră de micuţi manierele alese: cum se mănâncă la mese, aşezaţi frumos pe scăunaşe şi cu şerveţelul la gât, şi numai cât permite buna cuviinţă, altfel n-ar fi cu putinţă să-ţi păstrezi bunul renume.

Furnicelul Firel, deşi vrednicel şi bine crescut, era tare delicat. Cine-ar fi crezut c-o să fie eroul unei poveşti cu urzici?

Printre furnici circula zvonul că înţeleptele urzici sunt rude cu înghimpatul arici. Aşa că vă închipuiţi ce larmă-alarmă s-a dat în muşuroi, când ele au năpădit tufele de trifoi, mai-mai să le-năbuşe respiraţia şi petalele, urzicile – haimanalele!

Atunci, voinicelul Firel, deşi blând ca un miel şi zburdalnic precum un ied, apucă un pled din muşchi verde de pluş, în chip de covor fermecat şi ateriză imediat în mijlocul urzicilor cu antenele scoase din teci în chip de săbii.

Deci, cu inima seacă (adică foarte dur) hârşti! hârşti! tăia stânga-mprejur, apoi în dreapta, înainte-napoi, foi lângă foi şi frunză cu frunză din bălăriile verzi cu ţepuşe şi ghimpi, şi-n doi timpi şi vreo patru mişcări, nu mai era nici o urzică mai acătări, toate erau şchioape şi ciunge şi arătau ca nătânge.

Să vezi şi să nu crezi de ce-i în stare, fără de frică, la o adică, o simplă furnică!

Galaţi, 21, decembrie 2008

NECAZURILE BALENEI ELENA

Balena Elena înghiţise fără să vrea, o dată cu rămăşiţele unei epave, un candelabru cu o sută de braţe, vopsit în roşu cinabru. Şi acum se văieta, cerându-i unui delfin o sugestie, cum să scape de o aşa indigestie.

Vecinul – delfinul o sfătui să facă gargară cu sare amară, fiindcă-i mai bună decât apa de mare sărată şi chioară şi pentru un asemenea serios motiv, îi dădu chiar şi un purgativ.

După acest tratament intensiv, Elenei Îi apărură spontan, buline albe pe spinare şi pe burtă şi pete roşii pe cap. Mai înghiţi o tonă de apă c-un hap şi după o scurtă repriză de zvârcolituri, avu o nouă surpriză: întregul corp îi deveni transparent, de parcă o pusese cineva la o priză de curent şi-acum lumina până-n adânc de ocean, de altfel, negru ca un munte masiv de catran.

Şi ce-i văzură ochii balenei Elena?

Peste tot împrejur, bancuri imense de peşti, cohorte de raci cu cleşti mergând îndărăt în convoi ca nişte care trase de boi, răscolind noroiul,

alge marine de tot soiul, dediței mai mari sau mai mărunței, atoli de corali, herghelii de căluți, care mai de care mai năzdrăvani, mai drăguți și alte viețuitoare, înotând buluc în apele curgătoare, în marea cea mare şi de aici, în oceanul imens.

Elena privi şi mai intens, simțind că de încordare, i se înroşesc toate bulinele pe spinare.

Şi la o privire scurtă, observă că i s-au aprins şi beculețele-n burtă.

Dacă vreți să aflați, negreşit, ce-a mai pățit balena Elena, aşterneți-vă singuri pe povestit şi pe născocit.

Cine născoceşte cea mai frumoasă poveste, este declarat talentat.

Şi, cine ştie, în viitor, dacă nu va deveni scriitor.

Până atunci, vreau, ați ghicit, să puneți voi, acestei poveşti un sfârşit…

Galați, 21 decembrie 2008

RÂNDUNELELE SABINEI

Astăzi Sabina este indispusă. Şade pe gânduri dusă şi din când în când oftează adânc. Să nu credeți însă că Sabina e un țânc răsfățat şi mofturos. Nu, dar astăzi, parcă toate îi merseseră pe dos.

Dis-de-dimineață a observat, dând ocol prin balcon la sufragerie şi deschizând geamul din dormitor, cuibul de la streaşina casei – gol! Simți un fior şi un junghi mic în piept. Rândunelul şi rândunica – nicăieri. Încă de ieri simțea că se pregăteşte ceva în ascuns. Păsărelele erau agitate şi puțin nervoase, de parcă nu aveau aer îndeajuns. Apoi se gândi că nu era deloc înțelept să intre-n panică până nu află ce s-a întâmplat.

Cotrobăi pe sub pat, deasupra bibliotecii, sub masă, pentru că atunci când stăpânii erau acasă, rânduneii obişnuiau să le facă vizite ziua şi uneori uitau să mai plece până către seara la ora zece.

Scotoci bine orice ungher şi cotlon, căută şi-n balcon, îi strigă, îi

îmbie cu seminţe, însă micuţele fiinţe nu se arătară deloc.

Sabinei nu-i mai ardea nici de joc pe afară, nici de mâncare, nici de citit.

„Negreşit au păţit ceva, altfel aş fi aflat de veste, mi-ar fi lăsat ele un semn”, gândi copila mâhnită. Simţi un îndemn să citească o filă din cartea cu pisicul Vintilă. Nici asta n-o îmbună. După câteva clipe, sună la uşa vecinilor săi şi-i întrebă politicoasă, dacă ştiu ceva despre rândunei. Vecinii erau nişte bătrânei de treabă.

-Dacă n-ai nici o grabă, Sabina, stai aici şi am să-ţi spun care-i pricina de nu se mai află rândunelele la streaşina ta.

Ele fac parte din categoria păsărilor migratoare. Se nasc şi cresc pe aceste meleaguri pe care nu le uită niciodată. Dar toamna, o dată cu primele frunze căzute, rândunelele, ca şi cocorii, nagâţii, berzele, gâştele sălbatice şi alte neamuri de păsări, călătoresc prin ţările necunoscute şi calde, unde le aşteaptă soarele veşnic, sub razele lui să se scalde. Cu un simţ înnăscut, ele se orientează perfect şi fără busolă şi nimeresc după un zbor lung şi obositor ţinta călătoriei lor, zise bunicul, întrerupt de bunică.

Va să zică, ei zboară înfrăţindu-se cu norii în zbor lin, se pierd în zare, călătoare, spre zenit, puncte ce se micşorează în albastrul infinit, ca un V deschis spre soare. Fac un semn de rămas bun din aripă, casei, cuibului, câmpiei, copacilor şi viei, inspirând un sentiment trainic de statornicie.

Nu se opresc decât pentru odihnă şi hrană şi apoi pleacă mai departe. Ajunse în ţări călduroase, pe malurile Mediteranei, unde nu se pune problema frigului sau hranei şi unde se adună colonii întregi de păsări de la noi din ţară, se adaptează rapid, aici fiind veşnic vară, îşi continuă viaţa lor păsărească.

Spre primăvară, când firul ierbii tresare, rândunelele se întorc înapoi spre meleaguri natale.

Uneori îşi caută vechile cuiburi lăsate, le regăsesc şi se pregătesc de clocit şi de scos pui, care negreşit vor învăţa să zboare până în toamna viitoare.

-Aşa că nu fii tristă, Sabina, îi spuse vecina. Rândunica va veni din nou la tine la primăvara ce vine şi îţi va lumina casa iar, înveselindu-te cu trilul ei fără seamăn. Ea nu-i va uita niciodată pe acei care s-au dovedit a fi prietenii ei şi va reveni pe terasă pentru a-şi regăsi locul de cuib şi de casă.

Ai s-o recunoşti, fără, într-o dimineaţă, când vei porni către şcoală şi-i vei spune:

-Bine-ai venit, pasăre măiastră, din zborul tău depărtat din zarea albastră. Şi, la anul când pleci, ia-mă cu tine în călătorie, fiindcă şi mie îmi place să zbor pe o salteluţă de nor!

Galaţi, 21 decembrie 2008
Solstiţiul de iarnă

PEŞTIŞORUL SIMONEL

Simonel era un peştişor argintiu, care se plimba singurel prin acvariul rotund care avea depuse pe fund dune întregi de nisip, un castel de mărgean străjuit la fiecare poartă de câte un oştean de papură verde. Simonel simţea că se pierde de-a dreptul când ajungea în faţa palatului cu scări de marmură sidefie şi simţind că gându-l îmbie să intre, se strecură printre oştile drepte şi deloc înţelepte până în sala palatului, acolo unde se desfăşura o ceremonie. Ce să fie? se întrebă curios peştişorul. Cui îi dau, cu atâta cinste, onorul şi cine-i acela care e preamărit în nobila adunare?

Se apropie lin şi tăcut, deşi ar fi vrut să converseze cu cineva. În dreapta sa, melcii şi scoicile –îmbrăcate în alb şi duioase întocmai ca doicile, purtau pe sus o vietate cu o mulţime de picioare ca de fus şi puse, fiecare ca pe calapod.

Era un miriapod.

Ce se-ntâmplase? Miriapodul umblase prea mult prin nisip, lip-lip, pe cele o sută de picioruşe şi acum nu mai putea să meargă de-a buşe.

Un crustaceu se oferi să-i arate lui Simonel neobişnuitul traseu pe

care se vedeau încă urme, de parcă ar fi trecut pe acolo câteva turme de miei-mieluți sau o herghelie de căluți.

Miriapodul Mirel, căci despre el este vorba, nici nu plângea, nici nu se văieta. Se vede treaba că nu pe degeaba îl purtau cu toții pe sus, pentru că el rămăsese cu gândul dus undeva…departe. Citise vreo carte, văzuse vreun film animat? se întreba peştişorul, ațâțat de o justificată curiozitate. Altfel, ce-ar fi căutat în împărăția apei din globul rotund, bătând la porți de cetate să-i cutreiere nisipul de pe fund?

Fu cât pe-aci să-i pună o întrebare: ce-l doare, într-atât îi era curiozitatea de mare. Dar se răzgândi imediat fiindcă, între timp, altceva se ivise de admirat. Era o păienjeniță de apă, grațioasă, care îşi căra un sac de aer în spinare să-şi căptuşească pereții colibei. O chema Sevastița şi era o țesătoare desăvârşită. Ştia să împletească o pânză renumită, din fire subțiri la ferestre şi uşi, pentru unchi şi mătuşi, ba chiar bunice, care nu mai vedeau să vâre ața de mătase în ac sau se simțeau obosite.

Aşa o gospodină aleasă, oricine şi-ar fi dorit-o în casă.

Cum-necum, Simonel se îndrăgosti lulea, ca de o acadea, de păiențeniță, îi cumpără Addidaşi Torsion, să poată mai lesne fugi, o bluziță din solzi argintii, pantaloni blugi din glugi de stuf şi câteva perne de puf.

Trusoul fiind pregătit, se duse-n pețit însoțit de un alai de peştişori veseli şi puşi pe ghiduşii.

Angajă un taraf de melci, înfăşați în zăvelci, care puteau, cu muzica lor asurzitoare, să facă praf, obşteasca adunare. Şi au început să cânte pe întrecut numai…tăcute…

Sevastița făcea pe mironosița, nu-i auzeai nici gurița. Nu că nu i-ar fi plăcut de Simon, dar nu voia să pice plocon într-un palat de mărgean scufundat. Şi-apoi, ea ieşise până acum la plimbare, numai cu călușul de mare numit hipocamp, căruia îi dăduse întotdeauna ascultare.

Până la urmă spuse „Da", fiindcă vezi dumneata, Simonel, era foarte gentil şi insistent, ceea ce s-a dovedit eficient.

Şi ce nuntă mare se-ncinse-n acvariu, nici la delfinariu nu s-a mai pomenit! Cu Simonel şi Sevastița precum şi cu alaiul de peşti, pe care-i întâlneşti, desigur, numai în poveşti.

Acum, nu vă mirați, am fi putut fi şi noi invitați dar, se vede treaba, că nu vrem să dansăm pe degeaba. Nu ştim nici dansul pe valuri şi, e-adevărat, nici pe la baluri n-am prea umblat.

Şi, decât să nu dansezi la o asemenea nuntă, mai bine înfruntă un uragan, într-un pahar cu apă curată. Cine scapă, nu-i mai trebuie nici o agapă.

Galați, 21 decembrie 2008

POVESTE (ECO)LOGICĂ

SUPĂRARE ALBINELOR

Într-o zi călduroasă de vară, o albină zbura fără rost în sus şi-n jos. Era necăjită şi foarte îngrijorată. Pajiştea toată unde ea zburase zglobie, semăna cu o tipsie plină cu flori de hârtie. Cu pungi de plastic şi cu multe gunoaie-morman încât şi fluturii trebuiau scoşi cu arcan din cotloanele lor, să mai zburde din floare în floare, pentru binecuvântata polenizare. Aş, pe pajişte nu se zărea nici măcar un fluturaş!

Iar florile, bietele flori, pe care atât de bine le cunoştea, nu mai aveau nici pic de miros. Ce se-ntâmpla? Uimită, a-ntrebat câteva surate lucrătoare pornite şi ele pe căutare de parfumuri rare de floare.

-Ce-i cu floricelele de salcâm oare, de nu mai sunt deloc mirositoare?

-Soro, nu ştii? Toate florile de pe răzoare, sunt atacate de POLUARE.

-Cum, şi nici o floare nu ne va mai dărui polen pentru ten, miros şi culoare şi mai ales nectar să-l depozităm în hambarul din stup? Oare!

Albina cu pricina, cu numele Lina, era să scape căldăruşa cu polen de stupoare. Ce-ntâmplare!

-Mare necaz, dragi surioare!

-Ce-i de făcut?

-În cazul acesta, nici fluturii nu mai vor să lucreze, să facă polenizare. Au intrat în grevă şi nu mai vor să zboare din floare în floare.

-Exact! Răspunse o gospodină din stup. Nici eu nu mai pot să mă ocup de adunat şi nici de prelucrat. Nici Regina noastră de făcut lăptişor pentru coconaşi…

-Ei, aş!... De ce nu mai poate nici ea să se ocupe de micuțele pupe?

-Uite-aşa, Laptele ei este ca uns cu ulei. Nici culoare nu are, nici gust.

-Dar nu-i just, săriră cu antenele-n soare, surioarele, fiecare. Şi ce să facem noi? Aşteptăm Ziua de Apoi? Ne desprindem de Roi? Evadăm la Poli sau rămânem aici şi ne dăm viața obol?

-Bună-ntrebare, dragi albinioare. Cred că trebuie să luăm iute măsuri. Că sunt atâtea guri de hrănit şi, negreşit, timpul nu ne aşteaptă. Acuş vine iarna şi n-o să mai fiu aptă de hibernat, fiindcă n-am pregătit cămara. Trebuie neapărat să fac ceva…

Şi albinele se adunară pe-o pălărie de floare-de-soare şi ținură sfat.

-Eu am jurat să nu părăsesc acest loc, colțul de rai de pe plai, dar dacă n-o să mai am noroc să culeg polenul pentru ziua de mâine, mă sui în trenul ce duce în altă emisferă. Acolo viața-i prosperă, lejeră, găseşti pajişti câte pofteşti. Proaspete, colorate, frumoase, îmbietoare şi foarte, foarte mirositoare.

-Ba, să nu pleci, surată, o interpelă mătuşă-sa, Tina, supărată. Stai aici că nu e de noi să zburăm din roi în roi.

-Mătuşică, am copii de hrănit şi trebuie să fac ceva, negreşit. Cu ce-i fac eu mari, că acuş-acuş suntem şcolari.

-Ei, s-o găsi el în stup câte ceva de mâncat şi de îmbrăcat. Cât despre şcoala de albinuțe s-a deschis în teiul de lângă căsuțe. Dar n-ai să le trimiți cu burta goală şi fără hăinuțe.

-Mare păcat că tocmai acum MEDIUL e POLUAT – sări cu

antenele-n vânt, alta direct pe pământ. Uite, priveşte aici. Nici iarba nu mai e verde şi nici pământul curat şi-ngrăşat. E tare crăpat şi uscat şi n-are pic de vegetaţie pe el. E cheeeel!...

-Da, nici pomi, soro, nu mai sunt, aşa că florile stau direct în curent şi-n bătaie de vânt.

-Păi, cum să nu se ofilească şi să nu se-ngălbenească bietele floricele? Vezi tu ce au la rădăcină? Te-re-ben-ti-nă! Uleiuri, benzină, motorină şi altele cele, vărsate aici de oameni mojoici. Câte REZIDUURI şi câte chimicale nu se varsă pe pajiştea cea mare, în plin soare, aşa să ştii matale!

-Şi ce splendoare era înainte în jur! Aerul era pur, miresmele te îmbătau şi florile tare te mai îmbiau cu polen, de pe stamine, pistil. Aveau un aer nubil, te fermecau cu veşmântul multicolor din petalele lor!

-Uită-te, soro, la frunzuliţele lor cum se scorojesc! Parcă bolesc, parcă-mbătrânesc…

-Da, sărmanele flori. Atât de gingaşe, încât te treceau fiori când te apropiai de tulpiniţele lor, în zbor. Se aplecau din petale, îţi dădeau bineţe, din depărtare, te chemau şi te îmbiau să le săruţi, să le atingi şi polenul să-l guşti.

-Acum doar, măcar, duşmancele muşti să poftească să se apropie de flori din zori până-n noapte cu bâzâituri mincinoase şi şoapte viclene.

-Ca nişte coţofene hoaţe vin şi fură lumina şi polenul din flori şi-apoi, bââăz! Zboară până la nori!

-Ieri am văzut ceva şi mai bizar. Un bondar stătea pe o floare de nu-mă-uita. Dar era mai mare ca ea. Şi el, mai gras, mai burduhănos şi floarea plângea de ţi se frângea sufletul până la os. A îndoit-o şi a strivit-o până a nimicit-o.

-Astfel de tâlhari nu sunt rari. Mereu trebuie să te fereşti de trântori, de bondari, de muşte şi de alţi tâlhari.

-Haideţi să vorbim şi cu Regina noastră-Mamă, care ne aşteaptă cu ochii lipiţi de fereastră.

Astfel sfatul se sparse şi albinuțele-ntoarse la stup, țup! intrară-n căsuțele lor, după ce-şi şterseră la uşă picioruşele cu zel. Erau foarte curate şi gospodine sărmanele albine. Şi mare necaz căzuse pe capul lor şi le întrerupea din spor. Din munca lor milenară, deloc uşoară. Pentru a ne face miere nouă, celor mici şi mari de pe-aici.

Regina le-a-ntâmpinat în stupul-Palat şi le-a întrebat:

-Ce veşti aduceți din poiana întinsă?

Căci ea, prinsă cu treburile-n Împărăție, n-avea cum să ştie ce e pe-afară.

Dar, veste amară primi de la supuse-albinele ei, cărăuşe, expuse la atâtea primejdii şi-n primul rând la îmbolnăvire.

Căci albina bolnavă n-are lecuire. Şi se stinge, când năpasta o-mpinge şi iese afară pentru demâncare, din zori până-n seară.

Le adună pe toate, după îndeletniciri, fără osebiri şi le ceru lămuriri.

Când se convinse că nu era simplu zvon, Regina formă un număr de telefon.

Foarte preocupată, vorbi la telefonul fără fir, amiaza toată. Se sfătui cu cineva care-i răspunse: Da!

Şi-atunci, le spuse supuselor:

-Mâine plecăm din stup cu roiul şi cu puhoiul. Nu mai călcăm pe aici, în mediul acesta otrăvit şi poluat de oameni calici. Care cred că mierea se face, pocnind doar din bici. Nouă ne trebuie livezi şi câmpii pline cu flori să zburăm de-cu-zori.

Omul, prietenul nostru credincios, dintotdeauna, ne-a stricat rostul, acuma. Ce lipsă de prudență! Ce neglijență!

Ne-a distrus casa şi locul, ocoli-l-ar focul şi nenorocul! Mâine-poimâine se va trezi cu o pajişte fără albine! Fără miere, fără lăptişorul de matcă şi fără polen indigen, ca-ntr-un desen prost făcut. Şi va trebui s-o ia de la-nceput.

Să se-nvețe minte că natura niciodată nu înşeală, nu minte. Şi i-a dat atâtea avertismente! Nimic n-a-nvățat. Şi iată, natura s-a DETERIORAT.

Ce poate fi mai urât şi mai trist? O pajişte fără de fluturi, fără albine?

Câtă durere, câtă ruşine! mai spuse Matca lăcrimând. Şi albinele toate ascultau suspinând.

A doua zi au plecat în Emisfera Nordică unde s-au aşezat într-un roi adevărat, şi-au făcut casă şi dependințe şi multe locuințe numite chilii.

Şi mai trăiesc şi azi. Sau mai ştii? Dacă omul a pătruns şi acolo, la Pol, ele iarăşi vor lăsa stupul gol. Şi-au tot peregrinat spre un loc NEPOLUAT, viața-ntreagă, doar aşa, omul modern să-nțeleagă că distruge ECHILIBRUL NATURAL, ceea ce nu-i normal. Nu-i normal.

AVERTISMENT. Dumnezeu când le-a creat anume, toate erau plăcute şi bune.

Acum, nimic nu mai e din ce-a fost la-nceput şi omul va pierde şi ce nu a avut…

Galați, 21 noiembrie 2008

- sfârșit -

Doamne, cât de binecuvântată este COPILĂRIA! Câtă puritate şi farmec ! Poveştile mele sunt şi poveştile voastre.

Am intrat împreună în lumea lor; în viața cuvintelor, în lumea florilor, a zânelor sau a păzitorilor îngeri cu gândul că, peste toate acestea, mereu întinsă rămâne Mâna lui Dumnezeu. Mâna care ne ocroteşte, Mâna care ne călăuzeşte. Frumusețea lui Dumnezeu trebuie să fie deosebită pentru că mirific este TOTUL în jurul nostru.

"Povestea pe care vreau să ți-o spun, copile, nu se află-n cartea de citire. Nu se află nicăieri pe pământ, decât la mine-n cuvânt. Povestea mea fermecată vine din cer, de la Tată. Mi-a adus-o un înger ceresc, pe când eram pe cale să ațipesc. Şi-o să rog vântul să nu mi-o zboare, fiindcă e culeasă din soare. Din soarele blând al iubirii, împărțitorul cel drept al fericirii.

Povestea mea va fi ca o jucărie, pe care o găseşti într-o casă de hârtie. E o poveste plină de lumină, ca dimineața aceasta senină.

În ea este vorba despre o Măicuță şi-un Fiu şi aş vrea să ştiu, cine nu o iubeşte pe blânda Fecioară, al cărei Fiu este Domnul Iisus, bunăoară?

Nu trebuie decât să citeşti câteva rânduri din acest Abecedar al Iubirii, pe care-l cunosc toți copiii de la un capăt la altul al omenirii. Vei afla o mulțime de pilde şi adevărate povețe care, bineînțeles, o să te învețe cum să trăieşti minunat, ca un creştin adevărat.(Povestea din CUVÂNT)."

Iar dacă vom fi cuminți ne vom reîntâlni într-o viitoare carte a noastră; rămâneți buni la suflet, voi prietenii mei.

Aceeaşi, Georgiana Maria Botiş

CUPRINS

Tipărit la **S.C. GRAFPRINT S.R.L.** Galați
Str. Odobeşti, nr. 1Bis, tel/fax: 0236.318440
www.grafprint.ro, grafprint_galati@yahoo.com